

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

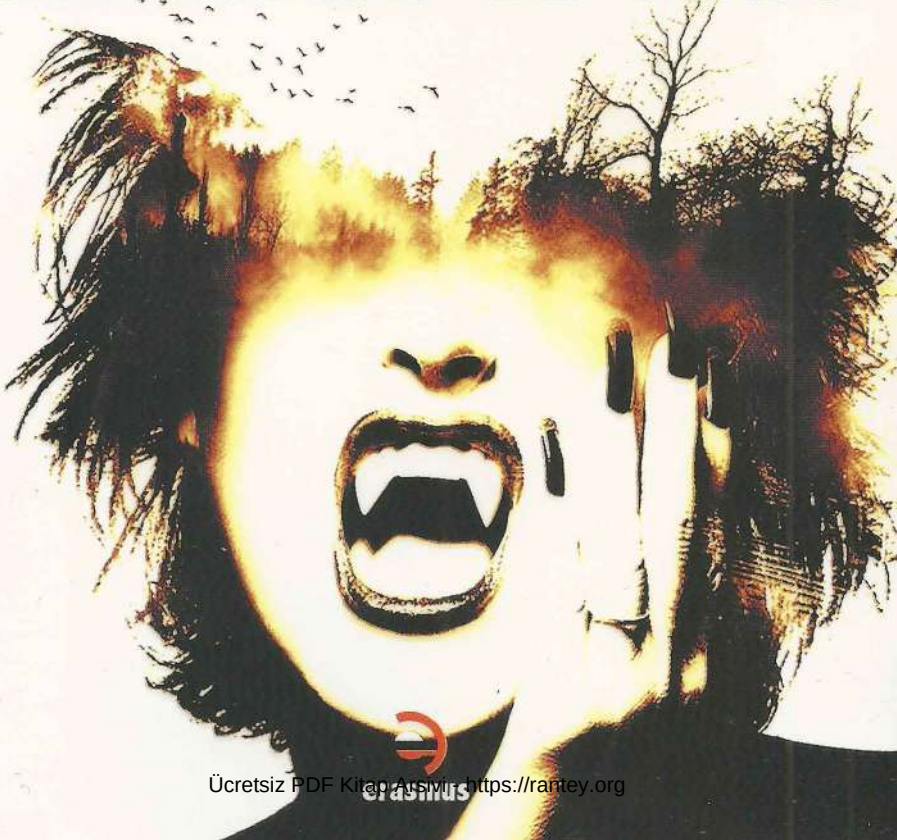
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"HERYERDE DEHŞET VE KORKU HAKİMDİ."

KARANLIKLAR PRENSESİ

VAMPIR CARMILLA

SHERIDAN LE FANU

Vampir Carmilla

J.SHERIDAN LE FANU

Vampir Carmilla

J. Sheridan Le Fanu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Gözsüz

Çevirmen: Eyüp Seyrek

Kapak Tasarım: Yunus Karaaslan

Sayfa Tasarım: Bilal Şenel

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No:4

Davutpaşa/İstanbul Tel: 0212 674 97 23

Sertifika No: 12088

ISBN: 978-605-7624-04-8

© Erasmus, 2019

İstanbul, 2019

© Bütün yayın hakları Erasmus Yayınları'na aittir. İzinsiz basılamaz, kopyalanamaz, çoğaltılamaz, kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.

ERASMUS YAYINLARI

Sertifika No: 33569

Çobançesme Mah.

Zembilci Sokak No: 28/4

Bahçelievler - İstanbul

0532 177 83 80

erasmusyayinlari@gmail.com

Vampir Carmilla

J.SHERIDAN LE FANU

YAZAR HAKKINDA

Joseph Sheridan Le Fanu, Huguenot kökenli, iyi eğitim almış bir ailenin çocuğu olarak 1814'te Dublin'de doğdu. Dublin'deki Trinity College'de eğitim gördü ve 1839'da baroya kabul edildi, ancak çok değer verdiği gazetecilik uğruna avukatlık mesleğinden vazgeçti. 1869'da başlangıçta sadece baladları, öyküleri ve şiirleri ile katkıda bulunduğu Dublin Üniversitesi'nin yayımladığı bir edebiyat dergisinin sahibi ve editörü oldu. Aynı zamanda birçok gazetenin de hisselelerine sahipti. Joseph Sheridan Le Fanu hayalet öyküleri yazmaya başladığı ilk dönemde adını ısrarla gizliyordu, 1839 yılında henüz oluşum aşamasındaki bu janrın ilk örneklerinden birini, "A Strange Event in the Life of Schalken the Painter" kaleme aldı. 1858 yılında eşinin ölümünden sonra inzivaya çekildi ve yazmaya ağırlık verdi. Doğaüstü olaylara yer verdiği öyküleri arasında ilk başta akla gelenler, "The House By The Churchyard" (1863) ve Uncle Silas ve hayalet öykülerini derlediği in A Glass Darkly (1872) adlı eserleridir. Yirmi yılı aşkın bir süre eserleri çok satan, gözde bir yazar olarak kabul edilen Le Fanu, bir süre sonra unutuldu ve ancak 1923 yılında, in A Glass Darkly'nin, M.R. James'in

ön sözüyle yayımlanıp evrensel bir başarı kazanmasına kadar kimse bu eserin ne kadar önemli bir çalışma olduğunu fark edemedi. Edgar Allan Poe ile aynı dönemde yaşamış ve eser üretmiş olmasına karşın tarzları arasında belirgin farklar vardı. Le Fanu dâhice ve büyük bir beceriyle kurguladığı akıllara durgunluk veren öykülerini modern yazarlarınkine benzeyen bir tarzda, anlatımının içine kara mizah öğeleri de katarak sundu. Sheridan Le Fanu, 7 Şubat 1873’de öldü.

M.R. James, aynı zamanda hayranı olduğu yakın dostu Sheridan Le Fanu hakkında “Hayalet öyküleri yazan yazarlar arasında kesinlikle ilk sırada gelmektedir.” diye yazmıştı. Okült edebiyatının klasiği, birbirinden çarpıcı öykülerin yer aldığı bir derleme olan “in A Glass Darkly” ilk kez 1872’de yayımlanmış ve büyük bir başarı elde etmişti. Le Fanu, eserleri, yaşadığı dönemin en çok satan yazarıydı. Henry James’in 1888’de yazdığı bir eserinde ona atıfta bulunması bile ne kadar gözde olduğunun bir kanıtı sayılabilir: Yatağımın başucunda, bir köy evinde gece yarısından sonra okunacak en uygun kitap, Bay Le Fanu’nun bir eseri duruyordu. Eserlerine duyulan ilgi, 1923 yılında “Madam Crowl’s Ghost and Other Tales of Mystery” adlı kitabın yayımlanmasıyla tekrar artan Le Fanu, günümüzde, bilinmeyen ve doğaüstü konuları ele alan en başarılı yazar olarak kabul edilmektedir.

Le Fanu’nun büyük bir ustalıkla kurguladığı ve başarıyla anlattığı öykülerle kendi hayatı arasında büyük benzerlikler göze çarpar. Genç bir gazeteciyken İrlanda’nın izlediği politikalarla yakından ilgilenmiş, ancak daha sonra bu ilgisini yitirmiş, ümitsizliğe kapılmıştır ki; ilgisizlik, ümitsizlik

gibi duygular eserlerindeki karakterlerin sıkça kapıldığı duygulardır. 1844'te saplantı denebilecek kadar derin bir aşkla sevdiği Susan Bent'tle evlenir. Eşinin zamansız ölümünden sonra içine kapanık biri olup çıkar, kendini yazmaya ve Swedenborg'un yazılarını incelemeye adanır, Hesselius'un hastalarından farksızdır. Swedenborg, insanın içini rahatlatan bir Hristiyan inancı olan, ölüm bir son değil, başlangıçtır; ruhun bir başka dünyada özgür kalmasıdır, görüşünü desteklemektedir. Sheridan Le Fanu'nun eserlerinde, bu felsefeyi İrlanda folkloründen aldığı temalarla çok iyi birleştirdiği görülmektedir.

M.R. James'in "Madam Crowl's Ghost and Other Tales of Mystery" için yazdığı ön söz:

Bundan elli yıl önce ölen Joseph Sheridan Le Fanu, on dokuzuncu yüzyılın en iyi öykü yazarlarından biri olarak haklı bir üne sahipti. Bu derleme Le Fanu'nun çoktan unutulmuş öykülerini ve daha önce hiç bilinmeyen çalışmalarını bir araya getiriyor.

Le Fanu'nun eserlerini çok seven ve okuyan bir hayran kitlesi daima olmuştur. Bu derlemenin, yazarın sadık hayranları tarafından nasıl büyük bir sevinçle ilgi göreceğini tahmin edebiliyorum. Ancak Joseph'i tanımayan ve sayıca daha fazla olduğunu söyleyebileceğim okurların böyle bir kitabı okumaya başlarken ne gibi beklentiler içinde olacaklarını tahmin etmekte hiç güç değil.

Le Fanu, hayalet öyküleri yazan yazarlar arasında kesinlikle ilk sırada gelmektedir. Doğaüstü olaylarla ilgili bulabildiğim öykülerin tamamını okuduktan sonra bu benim

naçizane fikrimdir. Hiç kimse olayların geçtiği mekânı onun kadar başarılı bir şekilde canlandıramaz, hiç kimse can alıcı detayları onun kadar başarılı bir şekilde okurlarına sunamaz. Onun o rahat ve aceleye getirmeden anlattığı öyküleri bu kadar beğenmemin sebebi olarak ilerlemiş yaşıma göstermelerinin doğru bir hüküm olmayacağını düşünüyorum. Edebiyatın bu türü ile ilgili daha ilerici anlatım tarzlarını da beğenmiyor değilim. Ama, şu da unutulmamalıdır ki, hayalet öyküleri yazmak zaten başlı başına modası geçmiş bir uğraştır. Anlatımı diğerlerine göre daha fazla dikkat ister; hikâyeyi anlatan kişi yaşça bizden büyükse, ya da daha en başından, “Bundan otuz yıl kadar önceydi...” diye söze girerse, zaten anlatacağı her şeyi baştan kabul etmeye hazır bir hâlde kulak kesilip dinleriz onu.

Konuyu dağıtıyorum. Bu derlemede hayalet öyküleri ve esrarengiz masallar yer almakta, okuyucuyu çeksın diye en heyecan verici olanları başa koydum. Ayrıca zaman olarak nispeten daha yeni olan ve Le Fanu’nun geçen zaman içinde birtakım değişiklikler yaptığı öyküler de bu derlemeye alındı. Eğer okurlar, Squire Toby’s Will* ya da Madam Crowl’s Ghost gibi öyküleri beğenirse, onlara tavsiyem daha eski öyküleri de bulup okuması olacaktır, kırklı ve ellili yılların abartılı anlatım tarzı dışında pek bir eksikliği olmayan bu öykülerde de aynı mükemmel kaliteyi bulacaklarından eminim.

Eklemeğ istediğim bir şey var, bu derlemede yer alan tüm öyküler uzun ve emek harcanmış bir araştırmanın

* Not: M.R. James’in “Ön söz”ünde sözünü ettiğı bazı öyküler Le Fanu’nun diğer öyküleri bu kitapta yer almamıştır. Bu ön söz; yazarın öneminin daha iyi anlaşılması için bu çalışmaya alınmıştır. Başka bir kitapta yayınlanacaktır, yn.

sonunda artık yayımlanmayan dergilerden toplanarak bir araya getirilmiştir. Ancak adını gizlemeyi çok seven yazarın bazı eserlerini gözden kaçırdığıma da eminim, bu konuda okurlardan gelen hatırlatma ve uyanlara müteşekkirdir olacağımı bildirmek isterim.

M.R. James
Provost Pansiyonu
Temmuz 1923

BİRİNCİ BÖLÜM

KARANLIKLAR PRENSESİ
VAMPIR CARMILLA

- Bir -

ERKEN GELEN KORKU

Pek varlıklı insanlar olmamamıza rağmen Styra'daki bir "Schloss"ta yani bir şatoda yaşıyoruz. Buralarda çok az bir gelirle muhteşem bir hayat sürmek mümkün. Yılda sekiz ya da dokuz yüz İngiliz lirası ile harikalar meydana getirmeniz işten bile değil. Elimizdeki az parayla zengin insanlarınkinden farksız bir hayat sürdürüp gidiyoruz. Babam bir İngilizdi. Bir İngiliz adı taşımama rağmen İngiltere'yi bir kez olsun görmüş değilim. Ama bu ıssız ve ilkel yerde öyle rahat bir yaşantımız var ki, bana dünyanın en lüks hayatını sürüyormuşuz gibi geliyor.

Babam Avusturya ordusundan emekli olunca kendisine verilen ikramiyeyle âdeta tam bir kelepirci olan feodalite döneminden kalma olan bu küçük şatoyu ve ona bağlı toprakları satın aldı.

Buradan daha güzel, daha sakın bir yer olabileceğini sanmıyorum. Şato, ormanın içindeki küçük bir tepenin üstüne inşa edilmiş. Kaldırıldığına asla tanık olmadığım bir asma köprüsü var. Bu köprünün önünden çok eski ve dar

bir yol geçiyor, etrafını çeviren ve kenarı çitle çevrili hendekte sürü hâlinde kuğular ve bembeyaz nilüferler yüzüyor.

Schloss, çok pencereci cephesi, kuleleri ve küçük gotik şapeliyle hepsine hâkim bir yerdedi.

Schloss'un kapısının önünde ormandaki ağaçların seyrekleştigi ve harika bir manzarası olan bir açıklık vardır; sağ tarafta ise dik bir gotik köprü yolu, kıvrıla kıvrıla akan ve ormanın derinliklerinde kaybolan bir nehrin üzerinden aşırır.

Buraların çok ıssız yerler olduğunu söylemiştim. Doğru söyleyip söylemediğime karar vermek size kalıyor. Ormanın içindeki şatomuzun kapısında durup yola doğru baktığınızda ormanın sağınızdan on beş mil, solunuzdan da on iki mil kadar yayılmış olduğunu görürsünüz. İçinde insanların yaşadığı en yakın köy, siz İngilizler'in ölçüsüyle yedi mil sol tarafta kalır. Bize en yakın, içinde hâlâ oturanlar olduğu ve güçlü tarihi bağları olan en yakın şato, General Spielsdorf'a ait olup yirmi mil sağınızda kalır.

"İçinde insanların yaşadığı" köy dedim çünkü sadece üç mil batımızda yani General Spielsdorf'un şatosuna giden yol üzerinde, koridor pencerelerinden bakıldığında ormanın derinliklerinde çıt çıkmayan harabelere hâkim olan manzarasıyla artık diğerleri gibi bir yıkıntı hâline gelmiş şatonun sahibi olan ve soyları tükenen mağrur Karnstein ailesinin mezarlarının sıralandığı, çatısı olmayan, yıkık küçük kilisesiyle metruk bir köy daha vardır.

Bu, insanı etkileyen ıssız ve melankolik mekân hakkındaki bir efsaneyi size başka bir zaman anlatırım.

Şimdi anlatacaklarım, şatomuzda yaşayan küçük bir grup insanla ilgilidir. Hizmetçileri ya da şatonun civarındaki evlerde yaşayanları saymıyorum. Dinleyin ve şaşırın!

Babam dünyanın en nazik insanıdır, ne var ki artık yaşı iyice ilerledi; bense anlatacağım hikâyede yaşanan olaylar sırasında 19 yaşındaydım. Anlatacaklarımın üzerinden sekiz yıl geçti. Styrialı bir asilzade olan annem ben çok küçükken ölmüş, ama neredeyse bebekliğimden beri benimle ilgilendiğini söyleyebileceğim iyi kalpli, şişman bir mürebbiyem vardı. Mürebbiyemin o sevimli tombul suratı çocukluğuma ait tüm anılarımda yer alır. Adı Madam Penodon olan bu Bernli hanımefendi çok küçük yaşta kaybettiğim için yüzünü bile hatırlamadığım annemin eksikliğini bana bir an bile hissettirmedi. Yemek sofrasına oturduğumuzda oluşturduğumuz küçük grubumuzun üçüncü kişisiydi. Dördüncü bir kişi daha vardı; işlerin çekip çevrilmesinden sorumlu olan Matmazel De Lafontaine. Matmazel, Fransızca ve Almanca; Madam Perrodon Fransızca ve çat pat İngilizce; babam ve bense biraz anadilimizi unutmayalım diye, biraz da vatanseverlik duygularıyla İngilizce konuşurduk. Sonuç, Babil'i andırıyordu, dinleyenlerin gülmekten kendini alamadığı bu konuşmaları burada yeniden açmak niyetinde değilim. Arada sırada kısa ya da uzun süreli olmak üzere eve ziyaretimize gelen, bazen bu ziyaretlere benim de karşılık verdiğim üç dört genç hanım vardı. Yegâne sosyal faaliyetimiz arada sırada yapılan bu ziyaretlerdi ama sadece altı yedi mil uzakta oturan komşularımızın da sürpriz ziyaretleri olmuyor değildi. Bunları saymazsak son derece yalnız bir hayat sürdürdüğümüzü kolaylıkla söyleyebilirim.

Mürebbiyelerimin benimle dikkatle ilgilenmesinin, babasının, bir dediğini iki etmediği şımarık bir kız olup çıkmamı engellemesinde büyük etkisi vardı.

Genç yaşımda başıma gelen ve yaşadığım sürece unutamayacağım, etkisinden kolay kolay çıkamadığım bir olaydan bahsetmek istiyorum. Bazıları bu kadar küçük, önemsiz bir olayın burada anlatılmasına hiçbir anlam veremeyecektir. Ancak niçin anlatma ihtiyacı duyduğumu olaylar ilerledikçe siz de göreceksiniz. Şatonun en üstünde, meşe ağacından yapılmış çatı katındaki çocuk odası benimdi. Bir gece uykumdan uyandım, altı yaşında falandım. Yattığım yerden odaya bir göz attığımda geceleri yanımda kalması gereken dadımın yardımcısının odada olmadığını gördüm. Kendi özel dadım da ortalarda görünmüyordu; yalnız olduğumu sandım. Korkmamıştım; çünkü kafası anlamsız hayalet hikâyeleriyle, peri masallarıyla veya benzeri halk öyküleriyle doldurulan sonra kapının en ufak bir gıcırtısından, rüzgâr ve yağmur sesinden, yatağının ayakucu demirinin gölgesinin mum ışığında duvara vurmasıyla oluşan garip titrek görüntülerden korkan çocuklardan biri değildim. Ama o an kendimi unutulmuş ve ihmâl edilmiş hissedip öfkelendim ve ağlamaya başladım; işte o an beni çok şaşırtan bir şey oldu ve çok güzel bir yüzün yatağın yanında eğilmiş, beni seyrettiğini gördüm. Yatağın kenarında diz çökmüş, ellerini yatak örtüsünün altına sokmuş çok güzel bir kadına aitti bu yüz. Ağlamayı kesip hayranlıkla ona bakmaya başladım. Beni okşadı, yanıma uzandı ve gülümseyerek bana sarıldı; sakinleştim ve tekrar uykuya daldım. Ama o an boynumda iki küçük iğnenin batmasına benzeyen bir acı duydum ve tekrar ağlamaya başladım. Kadın şaşırarak geri çekildi. Fakat

gözleri hâlâ üzerimdeydi. Sonra yataktan kayarcasına aşağı indi ve yatağın altına saklandı.

İşte bu sefer korkmuştum, avazım çıktığı kadar bütün gücümle bağırmaya başladım. Dadım, dadımın yardımcısı ve kâhya kadın bağırığımı duyarak koşup geldiler ve beni sakinleştirmek için ne gerekiyorsa yaptılar. Olanları onlara anlattım. Anlattıklarım pek inanmamalarına rağmen odanın her karışını arayıp masa ve yatakların altına, dolapların içine bile baktılar. Kimseyi bulamayınca ne kadar korktuklarını yüzlerindeki dehşet ifadesinden anlamıştım. Kâhya kadın dadiya dönerek, fısıltıyla: “Elini yatağa sok da bak, burada kesinlikle biri yatmış ve bu kişi sen değilsin, ama yatak hâlâ sıcak.” dedi.

Üçü hemen beni soyup bir şeyin ısırdığını söylediğim boynumu kontrol ettiler, ama görünürde hiçbir şey yoktu.

Kâhya kadın ve iki üç hizmetçi sabaha kadar başımda bekledi ve o geceden sonra on dört yaşına gelinceye kadar bir gece olsun beni yalnız yatırmadılar.

Bu olaydan sonra uzun bir süre bozulan sinirlerim düzelmedi. Sevimsiz, yaşlı bir doktor çağrıldı bana bakması için. Uzun çiçek bozuğu yüzünü, kestane rengi peruğunu hiç unutmuyorum. Uzunca bir süre iki günde bir gelip bana hiç sevmediğim ilaçlar içirdi.

O olayın olduğu gecenin sabahında büyük bir korku geçirmiştım. Gündüz her yer aydınlık olmasına rağmen bir an bile yalnız kalamıyor ve sürekli korkuyordum.

O gece babamın da koşup geldiğini, neşeli bir şekilde yatağımın yanına oturup beni sakinleştirmeye çalıştığını,

dadıya birtakım sorular sorduğunu, duyduğu cevaplardan birinin onu içtenlikle güldürdüğünü, daha sonra omzumu okşayıp öptüğünü, korkacak bir şey olmadığını, kötü bir rüya gördüğümü söylediğini hatırlıyorum.

Ama o garip kadının ziyaretinin kesinlikle bir rüya olmadığını bildiğim için bu sözler beni hiç de rahatlatmadı; çok korkmuştum.

Dadımın yardımcısı olan kadının o gece gördüğüm kişinin kendisi olduğunu, bana bakmaya geldiğini, o sırada uyuklu olduğum için kendisini birden tanıyamadığımı söylemesiyle biraz sakinleşir gibi oldum ama bu sözleri dadımın da onaylamasına rağmen yine de içim rahat etmemişti.

Aynı gün siyahlar giymiş yaşlıca bir bey geldi, dadım ve kâhya kadınla beraber odama geldiler, birlikte dua edeceğimizi, ellerimi birleştirip şu sözleri tekrarlamam gerektiğini söyledi: “Tanrım, bütün dualarımızı duy, İsa adına yalvıyoruz sana.” Yıllarca bu sözleri kendi kendime ya da dadımla tekrarlayıp dua ettiğimi hatırlıyorum.

Siyah giysili, bembeyaz saçlı bu iyi kalpli adamın yüzünü çok iyi hatırlıyorum; üç yüz yıl öncesinin anlayışına göre koyu renk meşe ağacından yapılmış, kaba saba, hantal mobilyalarla döşenmiş, çok az ışık alan bu odada bir süre durup dua etmişti. Üç kadınla birlikte diz çökmüş ve bana hayli uzun gelen bir süre boyunca birlikte çeşitli dualar okumuşlardı. Bu olaydan öncesine ait tek bir anım yoktur; bu olaydan biraz daha sonrasına ait anılarım da kaybolmaya yüz tutmuş durumda. Ancak az önce anlattığım sahneler zihnimde hâlâ bütün canlılığıyla duruyor.

- İKİ -

BİR KONUK

Size şimdi anlatacağım olayla hikâyemin doğruluğuna olan inancınız artacaktır sanırım. Sadece gerçek olduğunu bilmekle kalmadığım, bizzat tanık olduğum bir olay bu.

Tatlı, güzel bir yaz akşamıydı, babam zaman zaman yaptığı gibi kendisiyle beraber şatonun civarındaki ormanda dolaşmayı teklif etti bana.

Yolda yürürken birdenbire, “General Spielsdorf beklediğim kadar yakın bir zamanda gelemeyecekmiş.” deyiverdi.

Ertesi gün birkaç hafta kalmak üzere generalin bize gelmesini bekliyorduk. Yanında da hoş bir hanımı, daha önce tanışma fırsatı bulamadığım ama çok hoş ve zeki biri olduğunu duyduğum, birlikte çok iyi vakit geçirmeyi umduğum yeğeni Matmazel Bertha Rheinfieldt’i getirecekti. Şehirde ya da hareketli bir ortamda yaşayan bir hanımın asla tahmin edemeyeceği kadar büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Oysaki bu ziyaret ve dolayısıyla yeni biriyle tanışacak olmam haftalardır düşlerimi süslüyordu.

“Peki ne kadar gecikeceklermiş?” diye sordum.

“Sonbahardan, yani iki aydan evvel gelemez.” dedi ve ekledi, “Matmazel Rheinfieldt’a gelince onu hiç tanımamış olmana çok seviniyorum yavrum.”

“Neden?” diye sordum, merak ve üzüntüyle.

“Çünkü zavallı kızcağız ölmüş.” dedi. “Bunu sana haber vermediğimi unuttum. General’in mektubu bu akşam geldiğinde sen odada değildin.”

Çok şaşırmıştım, General Spielsdorf altı yedi hafta önce gönderdiği ilk mektupta yeğenin sağlığının olmasını istediği kadar iyi olmadığından bahsetmişti ama tehlikenin bu kadar büyük olduğunu belirtmemişi.

“İşte General Spielsdorf’un mektubu” dedi babam, zarfı uzatırken. “Ne kadar üzgün olduğunu tahmin edebiliyordum. Maalesef ne kadar büyük bir keder içinde yazıldığı anlaşılıyor.”

Büyük ıhlamur ağaçlarının altındaki bir banka oturduk. Güneş arkasında muazzam bir kızıl melankoli bırakarak ufuk çizgisinin ötesinde kayboluyordu. Gökyüzünün kızzılığı, evimizin yanından, daha önce bahsettiğim dik tahta köprünün altından bir grup ulu ağacın arasından kıvrıla kıvrıla akan ırmağa vurmuştu. Generalin mektubunu okumaya başladım, hüznün dolu, tuhaf bir mektuptu, öyle ki bazı yerleri iki kere, hem de babam da duysun diye yüksek sesle okumak zorunda kaldım; hâlâ inanamıyordum, babamın da kendini toparlamış olduğundan emin değildim.

Şöyle yazmıştı General: “Kızım kadar sevdiğim canım yeğenimi kaybettim. Bertha’nın hastalığının son günlerinde size yazamadım. Durumunun bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum. Her şeyi onu kaybettikten sonra anladım ama çok geç kalmıştım. Geleceğinden umutlu, hiçbir şeyden habersiz, büyük bir huzur içinde öldü yavrum. Sonsuz mutluluğumuzu çok gören düşmanımız sonunda emeline ulaşmış oldu. Konukseverliğimizden faydalanan o iblis her şeyi mahvetti. Ben de Bertha için sevimli, hayat dolu bir arkadaş buldum diye seviniyordum. Tanrım! Ne aptalmışım! Neyse ki yavrum çektiği acıların sebebi hakkında şüpheye kapılmadan ölüp gitti. Hastalığının nedenini bilmeden, buna sebep olanı lanetleyemedi öldü. Ama ben bundan sonraki günlerimi o canavarı izleyerek, hareketlerini gözleyerek geçireceğim. Haklı ve merhamet dolu niyetimi gerçekleştirebileceğim söylendi. Az da olsa yolumu aydınlatan bir ışık var. Kendimi beğenmişliğime, inançsızlığıma, inatçı körlüğüme lanet olsun. Geç, artık çok geç. Şu anda aklımı iyice toparlayıp konuşacak ya da doğru düzgün yazacak durumda değilim. Kafam çok dağınık. Biraz iyileşeyim, sonunda Viyana’ya kadar gitmeme sebep olacağını bildiğim araştırmalarımaya başlayacağım. Sonbaharda, yani iki ay kadar sonra, belki daha da erken olabilir eğer hâlâ yaşıyorsam gelip sizi göreceğim, tabii izin verirseniz. O zaman size bu kâğıtta yazmaya elimin varmadığı her şeyi anlatacağım. Elveda. Benim için dua edin, sevgili dostum.”

Mektup, bu garip satırlarla sona eriyordu. Bertha Rheinfeldt’ı hiç görmemiş olmama rağmen birden gözlerim

yaşla doldu, hem şaşırmış, hem de tahmin edemeyeceğiniz kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım.

Güneş batmıştı, General'in mektubunu babama uzatırken ortalık alacakaranlık olmuştu bile.

Serin, hoş bir akşamdı, babamla birlikte yürürken az önce yazılmış dehşet dolu satırların ne anlama gelebileceği üzerinde fikir yürütüyorduk. Şatonun önünden geçen yola ulaşmak için bir saat kadar yürüdük, yola ulaştığımızda ay gökyüzünde pırl pırl parlıyordu. Asma köprüde Madam Perrodon ve Matmazel De Lafontaine'le karşılaştık. Bonelelerini çıkarıp sokağa çıkmış, ay ışığını seyrediyorlardı.

Yanlarına yaklaştığımız sırada hararetili hararetili bir şeyler tartıştıklarını duyduk. Asma köprüde onlara katılıp bu güzel manzarayı hep birlikte izlemeye koyulduk.

Az önce yürüyüp geçtiğimiz patika yanımızda uzayıp gidiyordu. Dar bir yol solumuzda kıvrıla kıvrıla gidiyor ve ağaçların arasında, kesif ormanın içlerinde kayboluyordu. Aynı yol sağımızda, hemen yanında gelip geçenleri kontrol etmek istemişçesine duran harap bir kulenin yükseldiği dik ve pitoresk köprüyle birleşiyordu; köprünün diğer ucunda birdinbire etraflarını gri gölgelere boğan, yolculara geçit vermeyen, üstlerini sarmaşık bürümüş dev kayalıklar yükseliyordu.

İnce bir duman tabakası çimenlerin ötesindeki alçak toprakları kaplamış, uzaklar ince bir tülün altında görünmez olmuştu, yine de orada burada fırsatını bulup kendini göstermeyi başaran ırmağın ayna gibi parlayan suları gözümüze çarpıyordu.

Bundan daha hoş, daha huzurlu bir manzara düşünülemezdi. Az önce aldığım haber beni derin bir melankoliye sürüklemişti; ama hiçbir şey bu manzaranın güzelliğini bozamazdı.

Manzaranın tadını çıkarmakta olan babam ve ben önümüzde uzayıp giden bu görüntüyü seyrettik sessizce. Bizden biraz uzakta duran mürebbiyelerim manzaraya ve ay ışığına iltifatlar yağdırıyordu.

Madam Penodon orta yaşlı, tıknaz, romantik bir kadındı. Her şeye şiirsel açıdan bakar ve o yönde sözler ederdi. Matmazel De Lafontaine baba tarafından Alman idi. Psikoloji, metafizik ve mistisizm gibi konulara ilgi duyardı; ayın böyle güçlü bir ışıkla parladığı dönemlerde insanlar üzerinde bir takım özel, ruhsal etkiler yarattığından söz etmeye koyuldu. Ay ışığının sinirli insanları, onların rüyalarını ve ruhsal durumlarını etkilediğini anlattı. Bir kuzenini anlattı bize. Gemilerin birinde miçoymuş, mehtaplı bir gecede güvertede sırt üstü uzanmış, ay ışığını seyrederken uyuyakalmış. Rüyasında çok çirkin bir kadının gelip yüzüne bir tokat attığını görmüş, hemen uyanmış ve bir de bakmış, yüzü sanki bir tarafa doğru çekiliyor gibi garip bir şey hissetmiş, hafif bir felç inmiş adamın yüzüne, bir daha da hiç iyileşmemiş.

“Bu gece de ay böyle odilik ve manyetik etkilerle dolu -arkanıza dönüp şatonun ön cephesine bakın, pencereleri bu gümüş renkli ışıktaki nasıl da parlıyor, sanki görünmeyen

* Od: Tüm doğayı, ama özellikle duygusal insanları etkileyen, Baron von Reichenbach'ın (1788-1869) “mesmerizm” ve “hayvani çekicilik” gibi olayları açıklamakta başvurduğu bir güç (ç.n.)

eller odaların içinde sihirli ışıklar yakmış, perileri çağırıyor gibi, öyle değil mi?”

İnsanın içinden konuşmak gelmeyen, kendisinin konuşmayıp başkalarının anlattıklarına kulak kabartmak istediği anlar vardır ya; işte ben de o anlardan birini yaşıyordum, kadınların konuşmalarını dinledim sessizce.

“Bu akşam çok büyük bir üzüntü içindeyim.” dedi babam ve İngilizcemizi canlı tutmak için yaptığı şeylerden birini yapıp Shakespeare’den birkaç dize mırıldandı:

“Doğrusu bilmiyorum neden üzgün olduğumu

Endişelendiriyor beni; endişelendiğini söylüyorsun sen de

Nereden kapıldım - gelip o buldu beni.”

“Devamını unuttum. Ama hissediyorum, büyük bir şanssızlık gelip musallat oldu bize. General’in üzücü mektubunun da payı var bunda.”

Tam o sırada duymaya alışık olmadığımız bir sesle, hızla yaklaşan iki arabanın tekerleklerinden duyulan gürültü ve nal sesleriyle irkildik.

Köprüyü yukarıdan gören tepeden doğru geliyordu galiba, biz tam böyle düşünürken gerçekten de araba aynı noktada beliriverdi. Köprüden önce iki atlı geçti, arkasında dört atın çektiği bir araba ve onun arkasında yine iki atlı.

Arabada yolculuk eden kişi önemli biriydi galiba; bir anda hepimiz kendimizi kaptırmış onları izlemeye başlamıştık. Karşımızdaki manzara birkaç saniye içinde daha da ilginç bir hâl aldı. Çünkü araba tam köprüyü geçtiği anda öndeki atlardan biri nedeni bilinmeyen bir korkuya kapıldı,

onun bu paniği diğerlerini de etkiledi. Sonunda gruptakiler birkaç saniyelik kararsızlıktan sonra dörtlüye koşmaya başladı, o sırada arkadan gelen araba da birdenbire hızlanıp önde giden iki atının arasından yıldırım gibi geçerek bizim bulunduğumuz yere doğru yaklaşmaya başladı.

Arabanın içinden yükselen canhıraş kadın feryatları durumun daha da dehşet verici bir hâle gelmesine yol açmıştı.

Hepimiz merak ve dehşet içinde ilerledik; babamdan ses çıkmıyordu. Diğerlerimiz ise dehşet içinde bağırıyorduk.

Merakımız fazla uzun sürmedi. Asma köprüye gelmeden hemen önce, yolun bir kenarında büyük bir ıhlamur ağacı, diğer kenarında da taştan yapılma eski bir haç vardır. Atlar bu haçı görünce korku içinde yön değiştirip ağaca doğru koşmaya başladılar ve sonunda arabanın tekerlekleri ıhlamur ağacının köklerine takıldı ve olanlar oldu.

Olaakları tahmin ediyordum. Görmemek için gözlerimi kapayıp başımı çevirdim; tam o anda benden biraz daha ileride duran mürebbiyelerimin dehşet dolu çığlıklarını duydum.

Merakla gözlerimi açtığımda, ortalığın birbirine girdiğini gördüm. Atlardan ikisi yerde yatıyordu, arabalardan biri ters dönmüştü ve arabanın bir koltuğu dışarı fırlamıştı. Fakat diğer arabaya bir şey olmamıştı. Adamlar kendilerini toparlamaya çalışıyordu, derken arabanın içinden etrafındakilere emirler yağdıracak gibi bir hâli olan bir kadın çıktı. Birbirine kenetlediği elleri arasına bir mendil sıkıştırmış, bununla ikide bir gözlerini kuruluyordu. Arabanın kapısından genç bir hanım çıkarıldı, ilk bakışta bir ölüden farkı yoktu.

Babam, şapkasını eline alıp yaşlı hanımın yanına gitti, yardım etmek istediğini, şatosunun onları ağırlamaya hazır olduğunu söylüyordu galiba. Kadın onu dinlemiyor gibiydi, aklı başka yerde, arabanın dışarı fırlayan koltuğunun hasırına yatırılan genç kızdaydı.

Yanlarına yaklaştım; genç hanım çok sarsılmış ama ölmemişti. Her zaman yarı doktor olduğunu söylemekle övünen babam genç kızın bileğini tutup nabzına baktı ve annesi olduğunu söyleyen yaşlı hanıma dönerek nabzının yavaş ve düzensiz attığını ama endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Yaşlı hanım yine ellerini birleştirip, şükranlarını sunmak ister gibi gökyüzüne baktı; ama hemen akabinde bazıların çok doğal bulacağına emin olduğum, ama biraz fazla teatral bir hava içine büründüğü gözümünden kaçmayan bir tarzda ağlamaya başladı.

Yaşına göre hayli dinç görünümlü, görünüş itibarıyla varlıklı olduğu anlaşılan bir kadındı. Uzun boyluydu, ama zayıf değildi, siyah, kadife bir elbise giymişti, beti benzi solmuştu, ama benim yine çok garip bulduğum bir tavırla, mağrur bir edayla, sanki biraz da emir verir gibi bir ses tonuyla yakınmaya başladı.

“Şu başıma gelene bakın!” diye söyleniyordu ben yanına yaklaşırken. Ellerini kenetlemişti yine. “Bir ölüm kalım yolculuğuna çıkıyorum, bir saat kaybetmem bile her şeyi kaybedebileceğim anlamına geliyor. Şimdi kızım, ne kadar süreceğini bilmediğim bu yolculuğun geri kalanına nasıl devam edecek? Onu bırakmamak zorundayım; bırakamam, fakat gecikmeyi de göze alamam. Söyleyebilir misiniz bayım, en yakın köy buradan ne kadar uzaktadır acaba? Kızımı orada

bırakmak zorundayım, onu ancak geri döndüğümde görebilirim, yani en az üç ay sonra.”

Babamın ceketinin ucuna yapışıp kulağına fısıldadım. “Oh, baba, lütfen ona söyle kızını burada bizim yanımızda bıraksın, çok iyi olur. Lütfen söyle, konuş onunla.”

“Eğer Madam, kendisi geri dönene kadar çocuğunu kızımın ve iyi kalpli mürebbiyesi Madam Perrodon’un emin ellerine teslim edip konuğumuz olarak benim gözetimimde bizimle kalmasına izin verirse bundan büyük bir onur ve mutluluk duyacak, bu kutsal görevi yerine getirmek için gerekli tüm dikkati ve sadakati yerine getireceğiz.”

“Bunu yapamam, efendim, böyle bir şey nezaketinizi ve yardımseverliğinizi suistimal etmek olur.” dedi hanım, dalgın dalgın.

“Tam tersine, tam da böyle bir anda bizim için büyük bir iyilikte bulunmuş olursunuz. Kızım uzun zamandır büyük bir heyecanla beklediği bir ziyaretin gerçekleşmeyeceğini duymuş olmanın üzüntüsünü yaşıyor. Bu genç hanımı bizim yanımıza bırakırsanız kızımın da önemli bir eksiğini telafi etmiş olacaksınız. Gittiğiniz yöndeki en yakın köy çok uzakta, üstelik kızınızı bu hâlde ağırlayacak hiçbir han bulamazsınız; yolculuğa devam ederse sağlığını büyük bir tehlikeye atmış olur. Eğer dediğiniz gibi bir an evvel yola çıkmak zorundaysanız bu sizin bileceğiniz iş, ama kızınız gideceğiniz hiçbir yerde bizimki kadar içten, dürüst ve ihtimamlı bir şekilde ağırlanmayacaktır.”

Hanımın havasında karşısındakine emirler yağdırmaya alışık, zorlayıcı bir yan olduğu hemen anlaşılıyordu,

davranışları yakınında bulunanları etkileyiveriyordu, kıyafeti ve yanında taşıdığı eşyalar da onun önemli biri olduğu izlenimi yaratıyordu.

Bu arada araba adamların yardımıyla kaldırılıp içi tekrar düzene konulup yeniden yola çıkmaya hazır duruma getirilmişti.

Hanım, kızına şöyle bir baktı, bu az önce yaşananlardan sonra olmasını beklediğim kadar şefkat dolu bir bakış değildi ama neyse; sonra babama döndü, konuştukları duyulmasın diye onu iki üç adım uzağa götürdü, konuşurken yüzünde son derece kararlı ve düşünceli bir ifade olması dikkatimi çekti.

Babamın, ondaki bu değişikliği fark edememiş olmasına şaşırmıştım, kimse duymasın diye neredeyse kulağına fısıldadığı sözlerde neler anlattığını öğrenmeyi merakla bekliyordum.

İki üç dakika geçti, sonra döndü birkaç adımda Madam Perrodon'a yaslanıp yerde yatan kızının yanına gitti. Yanına çömeldi, kulağına Madam'ın dua olduğunu zannettiği bir şeyler fısıldadı, sonra onu aceleyle öptü, arabasına yürüdü, kapı kapandı, beraberindeki adamlar da çevik bir hareketle atlarına atladı. Öndekiler atlarını mahmuzladı, arabacı kırbacını şaklattı, atlar ileri doğru atıldı ve büyük bölümü dörtnala koşulacak yolculuk kaldığı yerden devam etmek üzere tekrar başladı.

HATIRALARIMIZI KARŞILAŞTIRIYORUZ

Ortalığı kaplayan sisin içinde kaybolana kadar kortejin arkasından baktık; nal ve tekerlek sesleri giderek duyulmaz oldu ve çevreye yeniden gecenin sessizliği çöktü.

O an gözlerini açan kızcağız yanımızda bulunmasaydı az önce yaşadığımız onca heyecan verici olayın bir halüsinasyon olmadığını kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Yüzü bana dönük olmadığı için göremedim ama başını kaldırdı, etrafına bakınarak annesini aradı, sonra da titrek bir sesle sordu: “Annem nerede?”

Bu soruyu şefkat dolu bir sesle, onu sakinleştirecek birkaç ayrıntı eklemeyi de ihmal etmeden iyi kalpli Madam Perrodon’umuz cevaplamaya çalıştı.

Sonra kız yine sordu:

“Neredeyim ben? Burası neresi?” ve ekledi, “Arabaları göremiyorum, Matska’yı da, o nerede?”

Madam anlayabildiği bütün soruları cevapladı, sonra genç kız az önce olanları hatırlamaya başladı, arabanın içindeki

ya da beraberindeki kimsenin yaralanmamış olduğunu duyunca rahatladı, ama annesinin gittiğini, üç aydan önce dönmeyeceğini öğrenince ağlamaya başladı.

Madam Penodon'un teselli edici sözlerine ben de bir şeyler eklemek üzereydim ki, Matmazel De Lafontaine koluna dokundu:

“Yanına gitmeyin, şimdilik etrafındakilerle aynı anda konuşmak onun için çok yorucu olabilir; şu anda aşırı heyecanlanması hiç de iyi değil.”

Ben de odası hazırlanıp yatağına yatınca konuşmaya giderim, diye geçirdim içimden.

Bu arada babam uşaklardan birine atına atlayıp iki mil uzakta oturan doktoru çağırmasını söylemiş, bir başkasından da genç kız için hemen bir oda hazırlanmasını istemişti.

Yabancı, şimdi Madam'ın koluna tutunarak ayağa kalkmıştı, asma köprüyü geçip şatonun avlusuna doğru yürüdüler.

Girişte uşaklar onu karşılamak için hazır bekliyordu, odasına kadar onların eşliğinde gitti.

Oturma odası olarak kullandığımız oda, ormandaki açıklığa ve daha önce tarif ettiğim ormana bakan dört penceresi bulunan oldukça uzun ve geniş bir odadır.

Kırmızı Utrecht kadifesinden dikilmiş minderleri olan sandalyeler, geniş meşe dolaplar ve oymalı kaplamalar vardır. Altın çerçeveli, eski zamanlardan kalma göz alıcı desenlerin yer aldığı, avlanma, şahinle avlanma ve ziyafet sahnelerinin resmedildiği kumaş duvar resimleri asılıdır. Odadaki her mobilya rahat olmasına dikkat edilerek alınmıştı; burası

vatanseverlik duygularımız kabarmış bir hâlde ulusal içeceğimiz olan çayımızı, bazen de çikolata eşliğinde kahvemizi içtiğimiz odadır.

Gece olunca o odada oturup yanan mumların aydınlığında o akşam meydana gelen olayları tartışmaya koyulduk.

Madam Perrodon ve Matmazel De Lafontaine de bize katılmıştı. Genç yabancı başını yastığına koyar koymaz derin bir uykuya dalmış; mürebbiyelerim de başına bir uşak bırakıp yanımıza inmişlerdi.

“Konuğumuz hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye sordum, Madam Perrodon içeri girer girmez, “Onun hakkında bildiğiniz her şeyi bana anlatın.”

“Ondan çok hoşlandım.” dedi Madam, “Şimdiye kadar gördüğüm en sevimli yaratık diyebilirim; aşağı yukarı sizinle aynı yaşta, üstelik çok narin ve kibar.”

“Ayrıca çok da güzel.” diye atıldı, genç kızı odasında uzun uzun inceleme fırsatı bulmuş olan Matmazel De Lafontaine.

“Ya o billur gibi sesi.” diye ekledi Madam Perrodon.

“Devrilmemiş olan arabada oturan ama onca hadiseye rağmen aşağıya inmeyen, pencereden bakmakla yetinen şu oldukça garip kadından bahsettiniz mi?” diye sordu Matmazel De Lafontaine.

Fakat, biz öyle birini fark etmemiştik.

Matmazel De Lafontaine bunun üzerine uğursuz görünümlü, başı rengarenk türban gibi bir örtüyle örtülü, devrilmemiş olan arabanın penceresinden dışarıyı seyretmekten başka bir şey yapmayan, hanımlara bakarak başını sallayan

ve ikide bir sırttan, iri, parlak gözlü, dişlerini sıkarak bize bakan siyahi kadını tarif etti.

“Yanında bulunan ve uşağım dediği o adamların ne lanet suratlı kişiler olduğunu söylediniz mi?” diye sordu Madam.

“Evet.” dedi tam o sırada odaya giren babam, “Hayatımda gördüğüm en uğursuz suratlı, çirkin yaratıklardı. Dilerim kadıncağızı ormanın derinliklerinde soyup bırakmazlar. Ama becerikli adamlar olduklarını da itiraf etmem gerekiyor, o kadar kısa sürede her şeyi nasıl da yoluna koydular.”

“Bence bu kadar uzun süredir yolculuk ettikleri için o hâldeydiler.” dedi Madam. “Kötü adamlara benzemeleri bir yana, asık suratlarında bitap, perişan bir ifade vardı. Ben kendi adıma çok merak ediyorum; ama yarına kadar kendini toparlamayı başarırса genç kız bize her şeyi anlatacaktır.”

“Bence başaramayacaktır.” dedi babam, yüzünde esraren bir gülümsemeyle. Sanki bize söyleyemeyeceği şeyler biliyormuş gibi başını salladı.

Onun bu davranışı üzerine, arabasına binip ayrılmasından hemen önce siyah kadife giysili hanımla neler konuştuklarına dair merakım daha da arttı.

Yalnız kaldığımızda, az önceki sözleriyle ne demek istediğini sordum ona. Fazla ısrar etmeme gerek kalmadı.

“Sana söylemem için bir neden göremiyorum. Bize zahmet vermek istemediğini söyledi o kadar. Sağlık durumunun çok hassas, kızın çok gergin olduğunu, ama akli durumunun tamamen yerinde olduğunu, herhangi bir kriz ya da nöbet geçirmesi tehlikesinin bulunmadığını ekledi.”

“Bunları söylemiş olması ne kadar da garip.” dedim. “Gerçekten ne kadar gereksiz bir açıklama.”

“Ama söyledi bir kere.” dedi gülerek. “Neler konuştuğumuzu merak ediyordun, al işte anlatıyorum. O kadar da meraklanmana değecek şeyler değilmiş, değil mi? Sonra bana hayati önem taşıyan bir yolculuğa çıktığını anlatırken “çabuk” ve “gizli” sözcüklerini üzerlerine basa basa söyledi: “Üç ay sonra geri döneceğim, bu süre içinde kızım; kim olduğumuz, nereden geldiğimiz, nereye gittiğimiz konularında hiçbir şey konuşmayacak.” İşte bana aynen bunları söyledi. Net bir Fransız aksanıyla konuşuyordu. “Gizli” sözcüğünü söyledikten sonra birkaç saniye durup gözlerimin içine baktı. Bu konuda çok ciddi olduğunu tahmin ediyorum. Nasıl da alelacele gittiğini sen de gördün. Umarım genç kızı evimize almakla aptalca bir hata yapmamışımdır.”

Kendi adıma çok mutluydum. Onu görmek, onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum; ancak, yalnızca beklediğimiz doktor bu konuda bana izin verebilirdi. Şehirlerde yaşayan sizler etrafımızı saran bu ıssızlığın ve yalnızlığın ortasında yeni bir arkadaş edinmenin ne kadar heyecan verici bir şey olduğunu tahmin edemezsiniz.

Doktor saat bire doğru ancak gelebildi; başka zaman olsa çoktan gidip yatmıştım bile... Doktor oturma odamıza indiğinde hastamız hakkında çok olumlu şeyler söyledi. Artık oturabiliyordu, nabız atışları düzelmişti, durumu neredeyse mükemmel denilebilecek kadar iyiydi. Yaralanmamıştı, geçirdiği küçük şok fazla derin izler bırakmadan etkisini kaybetmişti. Eğer ikimiz de istiyorsak onu görmemde hiçbir sakınca yoktu; doktorun izin vermesi üzerine uşaklardan

birini hemen konuğumuzun odasına yolladım, beni kabul edebilecek durumda olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

Uşak, konuğumuzun bundan daha çok istediği bir şey olmadığını haber verdi.

Aldığım izni hemen değerlendirmek için odasına nasıl koştuğumu tahmin edersiniz sanırım.

Konuğumuz şatomuzun en rahat odalarından birinde yatıyordu. Yatağın ayak ucunda, koynunda bir engerek yılanıyla Cleopatra'nın bir resmi duruyordu, diğer duvarlarda da renkleri biraz solmuş olmasına rağmen başka tarihi sahnelerin işlendiği resimler asılıydı. Duvar resimlerinin eski ve kasvetli oluşu altın çerçeveler içine yerleştirilmeleriyle biraz dengelenmeye çalışılmıştı.

Yatağın yanında mumlar duruyordu. Konuğumuz yatmıyor, oturuyordu; ufak tefek bedeni çiçek desenli ipek geceliğin ve annesinin kaza sırasında ayaklarımın üzerine örttüğü ipek yorganın içinde daha da küçük görünüyordu.

Onu selamlamak için yatağa eğilmemle birden sersemleyip geri kaçmama sebep olan şeyi size hemen anlatayım.

Bu yüzü seneler önce, küçücük bir çocukken de görmüş-tüm ben, korku içinde tekrar tekrar hatırladığım bu yüzü hafızamdan bir türlü silip atamamış, kimsenin aklımdan neler geçirdiğimi tahmin bile edemediği anlarda hep bu yüzü düşünmüş durmuştum.

Çok güzel, çok sevimliydi; ilk gördüğümde de aynı melankoli ifadesi dikkatimi çekmişti.

Upuzun bir dakika boyunca derin bir sessizlik oldu aramızda, sonunda ilk konuşan o oldu, ben konuşamıyordum.

“Harika değil mi?” diye bağırdı, “On iki yıl önce rüyamda senin yüzünü görmüştüm ve o günden beri de aklımdan hiç çıkmadı.”

“Gerçekten harika.” dedim ben de, konuşmama engel olan korkumun üstesinden gelmeyi başararak. “On iki yıl önce rüya mıydı gerçek miydi bilemiyorum, ama ben de seni gördüm. Yüzünü unutamadım. O andan itibaren gözlerimin önünden gitmedi.”

Gülümsemesi yumuşadı. Gülümsemesinde garip olduğunu düşündüğüm o şey her ne ise kayboldu. Yanaklarındaki gamzeler artık daha belirgindi.

İçim biraz olsun rahatladıktan sonra konuşmama devam etmemi sağlayacak cesareti de toparlayabildim ve “Hoş geldin.” dedikten sonra tesadüfen burada bulunmasının bizi nasıl da mutlu ettiğini, hele benim için ne büyük bir mutluluk olduğunu anlatmaya koyuldum.

Konuşurken elini tutuyordum. Aslında küçük şeylerden utanan insanlar gibi ben de utangaç biriyimdir, ama onun yanında dilim çözölmüş, daha bir cesaretlenmişim. O da benim elimi tutup göğsüne bastırdı, gözleri parlıyordu, bana baktı, gülümsedi, sonra yüzü utançtan kıpkırmızı kesildi.

Neşe içinde “Hoş bulduk.” dedi. Yanına oturdum, hâlâ merak ettiğim bir sürü şey vardı; konuşmaya başladı:

“Sana gördüğüm rüyayı anlatayım; ikimizin aynı rüyayı, ya da hayali, artık her ne ise, görmüş olmamız ne kadar

garip. Sen beni, ben de seni görmüşüz. Ama ben çocuktum, sen ise şimdiki yaşındaydın. Belki sen de beni bu yaşımdaki hâlimle gördün. Gerçekte ikimiz de çocuktuk herhâlde. Her neyse, ben altı yaşındaydım, bir gece karışık ve korkunç bir rüyayla uyandım ve kendimi başka bir çocuk odasında buldum, koyu renk tahtadan yapılmış dolaplar, yataklar, sandalyeler ve koltuklar vardı içeride. Sanırım yatakların hepsi boştu, hayranlıkla etrafıma bakınmaya başladım, demirden iki kollu şamdan vardı. Hayran olmuştum. Şimdi bile görsem tanıyabilirim, o kadar iyi hatırlıyorum. Sonunda bana boş gibi görünen yataklardan birinin altına girdim, güya oradan geçip pencereye ulaşacaktım. Tam yatağın altına girdim ki birinin ağladığını duydum, yatağın altından çıkıp dizlerinin üstünde doğruldum. Birden seni gördüm. Bugünkü hâlinle. Genç güzel bir hanım, altın şansı renginde saçları, iri mavi gözleri olan bir hanım. Ve dudakların, işte bu dudaklardı onlar, yani bugünkü hâliyle. Bakışların bana güven verdi. Yatağa tırmanıp kolumu boynuna doladım. Sanırım beraberce uykuya daldık. Sonra bir haykırıyla yerimden sıçrayarak uyandım. Ayağa kalkmış durmadan bağırıyordun. Korktum, yataktan çıktım. Bir an kendimden geçer gibi olmuşum, gözlerimi açtığımda kendimi yine odamda buldum. O günden beri yüzünü unutmadım. Yanılmama imkân yok, bu benzetme falan da değil, o gördüğüm sendin.”

Sıra bana gelmişti. Yeni tanışmış olmamıza rağmen, aldırmadan hatırladığım ne varsa hepsini anlattım.

“Hangimizin diğerinden daha fazla korkması gerektiğini kestiremiyorum.” dedi yine gülümseyerek. “Eğer şimdi olduğun gibi sevimli biri olmasaydın benim senden korkmam

gerekiyordu, ama sevimlisin işte, üstelik ikimiz de çok genç ve on iki yıl önce tanıştığımızı düşünecek olursam seni tanıdık biri olarak kabul etmem gerekir; öyle ya da böyle, arkadaş olmamız küçük yaşlarımızdan beri kaderimiz olarak tayin edilmiş. Senin de sana karşı hissettiğim o garip duyguları hissedip hissetmediğinden emin olamıyorum. Hiç arkadaşım olmamıştı, yoksa şimdi bir tane buldum mu?” İçini çekti ve kara gözleriyle büyük bir merak ve heyecan içinde bana baktı.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu genç yabancıya karşı büyük bir yakınlık hissediyordum. Söylediği gibi ben de ona karşı o garip duyguları duyuyordum, ama bir yandan da bir güç geri çekiyordu beni. Bu karmaşık duygular içinde ona karşı hissettiğim çekim gücü baskın çıktı. Beni kazanmıştı, çok güzel ve aynı zamanda tarif edilemeyecek kadar sempatikti.

Yaşadığı olayların sarsıntısı ve yorgunluk etkisini göstermeye başlamıştı, bunu hisseder hissetmez ona iyi geceler diledim.

“Doktor diyor ki” diye de ekledim, “Bu gece birinin seninle birlikte kalması iyi olurmuş. Hizmetçilerimizden biri bütün gece yanından ayrılmayacak, eminim onu görünce sen de çok seveceksin.

“Ne kadar düşüncelisin, ama olmaz. Odamda biri varken uyuyamam. Yardıma ihtiyacım yok, eğer bu zayıflığımın sebebini açıklayacak olursam, hırsızlara karşı duyduğum bir korku bu. Bir defasında evimiz soyulmuş, uşaklarımızdan ikisi öldürülmüştü. O günden beri kapımı kilitlerim hep.

Bu bende alışkanlık hâline geldi. O kadar nazıksın ki, beni bağışlayacağını biliyorum. Kilitte bir anahtar olduğunu görüyorum.”

Bir an beni kendine çekip sımsıkı sarıldı, sonra kulağıma şu sözleri fısıldadı: “İyi geceler tatlım, senden ayrılmak çok zor, ama iyi geceler; yarın çok erken saatlerde olmamak şartıyla tekrar göreceğim seni.”

İçini çekerek uzandı, başı yastığına gömüldü, sevgi ve melankoli dolu bakışlarıyla beni izleyerek mırıldandı: “İyi geceler sevgili arkadaşım.”

Gençlerin hoşlanma hatta sevgi hisleri birdenbire gelişiyor. Bana gösterdiği yakınlık, arkadaş olma isteği, içtenliği iyice etkilemişti beni. Çok yakın arkadaş olmamızı kesinlikle istiyormuş gibi bir hâli vardı.

Sabah oldu ve biz yine bir araya geldik. Yeni arkadaşımın varlığı beni birçok bakımdan memnun ediyordu.

Gün ışığı onun güzelliğinden hiçbir şey eksiltmemişti. Hiç tartışmasız, dünyanın en güzel yaratığıydı. Çocukluk rüyamdaki o yüz korkutmuyordu artık beni. O umulmadık rastlantıyı falan da unutmuş gitmiştim.

Bana itiraf etti, o da beni görünce benimkine benzer bir sarsıntı geçirmiş ve korkmuş. Artık ikimiz de bu anlamsız korkularımıza gülüp geçiyoruz.

- DÖRT -

İLGİNÇ DAVRANIŞLAR - UFAK BİR GEZİNTİ

Beni kendisine hayran bıraktığını söylemiştim. Ama hoşuma gitmeyen bazı şeyler de vardı.

Bir kadın olarak hayli uzun boylu sayılırdı. Onu tarif ederek başlayayım söze. İnce ve harikulade zarıftı. Ancak hareketlerinde bir durgunluk - müthiş bir durgunluk - vardı, oysa görünüşünde onun bu denli ağır hareket etmesine neden olabilecek bir aksaklık dikkatimi çekmemişti. Cildi duru ve parlaktı; yüz hatları düzgün ve orantılıydı; iri, parlak, koyu renk gözleri vardı; omuzlarından aşağı dökülen saçları harikaydı, hiç bu kadar uzun ve gür saçlar görmemişim; uçlarını tutuyor ve ne kadar uzun olduğunu görüp tekrar tekrar hayretler içinde kalıyordum. İnce telli, yumuşacık saçları, aralarına altın sarısı serpiştirilmiş koyu kahverengi rengindeydi. Sandalyesine oturup tatlı ve yumuşak sesiyle konuşmaya başladığı zaman saçlarını arkaya doğru bırakmasını istiyordum ondan. Toplamaya ya da örmeye bayılıyordum o saçları, oturup saatlerce oynuyordum. Tanrım, her şeyden nasıl da habersizdim o sırada!

Dediğim gibi beni memnun etmeyen, ara sıra ürperten bazı şeyler vardı. İlk geceki içtenliği beni etkilemiş ve kendisine bağlamıştı; ancak kendisinden, annesinden, geçmişinden, hayatıyla, planlarıyla ve insanlarla ilgili konularda son derece gizli kapaklı davranmasıysa rahatsızlık vericiydi. Belki böyle düşünmekte haksızdım, belki yanılıyordum, babamın siyah kadife giysili hanıma verdiği sözü de düşünecek olursam, belki onun bu sessiz kalma isteğine saygı göstermeliydim. Ama merak hiçbir genç kızın dayanamayacağı, insanın aklını kurcalayıp duran bir duygudur. Öğrenmek için böylesine büyük bir merak duyduğum şeyi bana söylemekle ne kaybederdi ki? İyi niyetime ve dostluğuma hiç mi güvenmiyordu yoksa? Bunları öğrenmemin kime ne zararı olabilirdi? Onu ikna etmeye çalıştığım zaman niye inanmamıştı bana, anlattıklarının bir hecesini bile yaşayan hiçbir canlıya söylemeyeceğime niçin itimat etmemişti?

Yaşından beklenmeyecek kadar soğuk olduğu da gözüm-den kaçmıyordu, gülümsemesindeki melankoli de bir şeyler açıklayabileceği konusundaki en ufak bir ümit ışığını silip götürecek cinstendi.

Bu konuda kavga ettiğimizi söyleyemeyeceğim, zaten hiçbir konuda kavga etmememiz gerekiyordu. Bu konuda ısrarcı davranmakla büyük bir haksızlık ve kötülük ettiğimin farkındaydım ama elimde değildi. Bilmediğim bazı şeyleri öğrenebilmek için deli oluyordum.

Bana anlattıklarından, hayal gücümü ne kadar zorlarsam zorlayayım, merakımı giderecek bir sonuç çıkaramıyordum.

Anlattıklarından çıkarabildiklerim kesin olmayan üç maddeyle özetlenebilirdi:

Birincisi. - Adı Carmilla'ydı.

İkincisi. - Köklü ve soylu bir aileden geliyordu.

Üçüncüsü. - Yaşadığı yer batıda bir yerlerdeydi.

Ne ailesinin adını, ne aile armasında neler yer aldığını, ne yaşadıkları şatonun adını, ne de hangi ülkede yaşadığını söylemişti bana.

Bütün bunlar merakımı büsbütün arttırıyordu şüphesiz. Hep bir fırsat kolluyordum, bir iki defa doğrudan doğruya atağa geçtim, ama kullandığım taktikler ne olursa olsun, hepsi de başarısızlıkla sonuçlandı. Serzenişler ve sevgi dolu okşamalar da fayda etmedi. Ama şunu da eklemeliyim ki, böyle anlarda mahzun bir tavırla ısrar etmemem için yalvarıyor, bana olan sevgisiyle bunların bir ilgisi olmadığını, bir gün gelip her şeyi öğreneceğimi ama o zamana kadar kırgınlık duymadan sabretmem gerektiğini söylüyordu.

Güzel kollarını boynuma dolayıp beni kendisine doğru çekiyor, yanağını yanağıma dayayarak kulağıma fısıldıyordu: "Canım benim, böyle davrandığım için küçük yüreğin yaralanmasın, benim hain olduğumu falan da düşünme. Ne yapayım ki kuvvet ve zayıflığın karşı konulmaz kanunlarına boyun eğmek zorundayım. Eğer istemeden kalbini kırırıysam bil ki mutlaka seninkiyle birlikte benim kalbim de kanamaktadır. Bana gösterdiğin sıcaklığa karşı sana böyle davranmak bana büyük utanç veriyor. Yakında öleceksin, tatlı bir ölümle benim için öleceksin; elimde değil, sana doğru çekildiğimi hissediyorum, ileride sen de başkalarınca

çekildiğini hissedeceksin ve aşk denen o zalim duyguyu tadacaksın; o yüzden bir süre ben ve benim hakkımdaki diğer şeylerle ilgili bir şey öğrenmek isteme, ama bütün sevginle bana güvenmeye devam et.”

Tatlı bir melodi gibi geliyordu bu sözleri. Sonra bana daha sıkı sarılıp titreyen dudaklarıyla yanaklarıma yumuşacık öpücükler konduruyordu.

Bu davranışlarına ve söylediği sözlere bir türlü anlam veremiyordum.

Pek sık olmayan bu anlamsız okşayışlardan hiç hoşlanmadığımı belirtmem gerekir; ama kendimi kurtarmak istediğimde nedense bunu başaracak gücü bir türlü kendimde bulamamak beni hem şaşırtıyor hem de rahatsız ediyordu. Kulağıma fısıldadığı sözler tatlı birer ninni gibi geliyor ve sanki bir trans hâline geçmişim gibi bütün huzursuzluğumu alıp götürüyor, kendimi bu garip hâlden ancak kollarını boynumdan çekmesiyle kurtarabiliyordum.

Böyle anlaşılmasız durumlarda ondan nefret ediyordum. Karmakarışık duygular hissediyordum, birtakım istekler doğuyordu içimde, aynı zamanda büyük bir korku ve tiksime hissediyordum. Bu tür sahneler tekrarlandığı sürece hakkında kesin birtakım yargılara varamıyordum, ancak bir yandan da içimde ona karşı bir sevgi ve hayranlığın, hatta bir tapınma isteğinin doğduğunu hissediyordum. Bunun bir paradoks olduğunun ben de farkındaydım ama bu karmakarışık duyguları bir türlü açıklayamıyordum.

Bütün bunları, olayların üstünden on yılı aşkın bir süre geçtikten sonra yazarken bile ellerim titriyor, o sırada farkında

olmadan yaşadığım bu korkunç olayların etkisinden kurtulmak hiç kolay değil; hafızamda gayet canlı ve keskin bir şekilde yer etmişti bu olay da. Herkesin hayatında böyle karmakarışık duyguların yaşandığı, arzuların çılgıncasına şaha kalktığı anlar da, belli belirsiz yaşanıp unutilan, sisli hatıralar şeklinde hatırlanacak olan olaylar da yer almaktadır.

Bazen bir saatlik bir durgunluktan sonra, benim esrarengiz ve güzel arkadaşım birden ellerimi yakalayıp sıkıyor, okşuyor, hafifçe kızararak, yanan gözlerle gözlerimin içine bakıyor, nefes alışı hızlanıveriyordu. Öyle ki, elbisesinin altında göğsünün hızla inip kalktığını görüyordum. Hareketleri, tutkulu bir âşığın hareketlerini andırıyordu o an; böyle anlarda ben de etkileniyordum, rahatsız edici, fakat karşı koyamadığım bir duyguydu bu; ıslıl ıslıl parlayan gözlerle beni kendine çekiyor, dudakları yumuşak öpücükler kondurarak yanaklarımda dolaşırken, hıçkırıklarla nefesi kesilerek, “Sen benimsin, benim olacaksın, sen ve ben sonsuza kadar birlikte olacağız.” diyordu. Sonra birden kendini sandalyenin arkasına atıyor, elleriyle gözlerini kapatıp beni tir tir titrer bir hâlde tek başına bırakıveriyordu.

“Acaba akraba falan mıyız biz?” diye soruyordum. “Bütün bunlarla ne demek istiyorsun? Belki sana bir zamanlar sevdiğin birini hatırlatıyorumdur; ama böyle yapmamalısın, nefret ediyorum, hiç hoşuma gitmiyor; seni tanımıyorum, böyle davrandığın ve konuştuğun zamanlarda kendimi de tanıyamıyorum.”

Endişeli hâlimi seyreliyor, ellerimi tutuyor, sonra ellerimi bırakıp başını çeviriyordu.

Onun bu şaşırtıcı hâllerini düşünüyordum yalnız kaldığım anlarda, makul bir sonuca varamıyordum bir türlü, bunları sevgi gösterisi ya da oyun olarak adlandırmam mümkün değildi. Şüphesiz baskı altındaki içgüdülerin ve duyguların bir an gelip serbest bırakılmasından kaynaklanıyordu her şey. Yoksa annesinin babama söylediği sözlerin aksine zaman zaman delilik nöbetleri mi geçiriyordu; yoksa kılık değiştirmiş bir âşık mıydı karşımdaki? Bir kitapta okumuştum. Erkekler, âşık oldukları kadına yaklaşmak için, yaşlı bir maceraperest hanımın da yardımıyla eve girebilmek amacıyla bu tür yollara başvurlarmış. Ama benim bu varsayımıyı boşa çıkaracak pek çok kanıt vardı ortada.

Şüphesiz, muhatabı olduğum bu erkeksi sevgi gösterilerinden hiç de memnun değildim. Böyle ihtiras dolu gösteriler uzun aralıklarla tekrarlanıyor, geçen zaman içinde onun bazen neşelendiğini, bazen hüznlendiğini, melankolik bakışlarla beni seyrederken bazen onun için hiçbir şey ifade etmediğimi düşündüğüm anlar sıkça yaşanıyordu. Bilinmez bir şekilde neşelendiği anlarda davranışları tamamen normal bir genç kızinkilerle aynıydı. Zinde olduğu o anormal anlarındaki erkeksi gücünün tam tersine, böyle anlarda üzerine bir tembellik ve uyuşukluk çöküyordu.

Davranışları birçok bakımdan garipti. Siz kentli hanımlar bu kadar yadırgamayabilirsiniz belki ama biz taşralılar için hayli yadırganacak hâller sergiliyordu. Çok geç kalkıyor, odasından çıkıp aşağı inmesi öğlen saat biri buluyordu, hiçbir şey yemiyor, sadece bir fincan kakao içiyordu. Sonra dolaşmaya çıkıyorduk, ama durup dururken yorulduğu için ya hemen şatoya geri dönüyorduk yada ağaçların altındaki

banklara oturuyorduk. Zihninin fazla etkilenmiş görünmediği bedensel bir yorgunluktan bu. Konuşmayı çok seviyordu, hayli zekice şeylerdi söyledikleri.

Arada sırada kendi evine ya da yaşadığı yere ait anılardan, ya da bizzat kendisinin yaşadığı olaylardan bahsediyordu bana; anlattıkları garip insanlar ve bizim daha önceden hiç duymadığımız garip adetlerle ilgili şeylerdi. Bunları dinledikçe yaşadığı yerin başlangıçta tahmin ettiğimden de daha uzaklarda bir yerde olduğu sonucunu çıkarıyordum.

Bir gün yine onunla ağaçların altında oturmuş konuşuyorduk ki uzaktan bir cenaze alayı gözükte. Orman bekçilerinden birinin kızının cenazesiydi, daha önce sık sık karşılaştığım o kızla. Zavallı adam kızının tabutunun arkasında yürüyordu, adamın hâli içler acısıydı, tek evladıydı ölen. İlahiler söyleyen köylüler ikişerli sıralar hâlinde yanımızdan geçiyorlardı.

Ben de saygımı belli etmek için onlar yanımızdan geçerken ayağa kalktım ve söyledikleri ilahiye eşlik etmeye başladım.

Arkadaşımın birden ayağa fırlayıp beni şiddetle sarsmasıyla şaşırıp kaldım.

“Bunun ne kadar uygunsuz bir davranış olduğunu anlayamıyor musun?” diye sordu kükrercesine.

“Tam tersine, bence son derece iyi bir şey yapıyordum.” dedim, yaptığım şeyin yarıda kesilmiş olmasına sinirlendiğimi belli etmek istercesine, bir yandan da yanımızdan geçenlerin bu durumu fark etmiş olmalarından korkuyordum.

O yüzden kaldığım yerden devam etmek istedim ama o yine durdurdu beni. “Sesin kulaklarımı tırmalıyor.” dedi Carmilla, küçücük elleriyle kulaklarını kapamaya çalışırken. “Hem ne biliyorsun, belki seninle dinlerimiz aynı değildir, senin dininin gerekleri beni rahatsız ediyor olabilir; üstelik cenaze törenlerinden nefret ederim. Ne gereksiz şeylerdir! Ne olmuş yani ölmüşse! Herkes ölür, ölünce çok daha mutlu olur insanlar. Kalk haydi, eve gidiyoruz!..”

“Babam rahiple birlikte kiliseye gitti. Kızın bugün gömüleceğini bildiğini sanıyordum.”

“Kız mı? Köylülere kafa yoramam ben. Kızın kim olduğunu da bilmiyorum.” dedi Carmilla, gözlerinden ateş saçarcasına.

“On beş gün kadar önce hayalet gördüğünü iddia eden kızdı o, durumu o zamandan beri giderek ağırlaştı, nihayet dün son nefesini vermiş.”

“Hayaletlerden bahsetme bana. Yoksa bütün gece gözümü kırpamam.”

“Dilerim humma veya veba değildir; çünkü belirtiler akla bunları getiriyor.” dedim. “Domuz çobanının genç karısı öleli bir hafta oluyor, kadıncağız gece uyurken bir şey gelip boğazından yakalamış, neredeyse boğuyormuş. Babam, yüksek ateş böyle garip hayallere sebep olur, diyor. O gecenin sabahında kadın çok iyiymiş. Sonra birden hastalanıp yatağa serilmiş, sonunda geçen hafta öldü işte.”

“Her neyse, cenaze töreni sona erdi, ilahiler de okunup bitti; kulaklarımız bu sözlerle ve melodilerle azap çekmeyecek

demektir artık. Bu sinirlerimi bozdu. Gel otur şöyle yanıma, iyice yaklaş bana, elimi tut, sıkı tut, daha sıkı.”

Kalkıp biraz yürüdük, ileride bir bank daha vardı.

Banka oturdu. Yüzünün ifadesinin bir anda değişmesi beni çok korkuttu. Rengi koyulaşmış, hatları iyice belirginleşmişti; dişleri ve elleri kenetlenmiş, kaşlarını çatmış, dudakları gerilmişti, gözlerini yere, ayaklarına dikmiş öylece bakıyor ve hiçbir şey konuşmadan tir tir titriyordu. Bütün enerjisini titrerken harcamış gibiydi, korku dolu bir çılgılık attı, sonra bu histeri krizi yatıştır gibi oldu. “Oradalar! İlahiler söyleyerek beni boğmak isteyen o adamlar buraya geliyor!” dedi neden sonra, “Tut beni, sımsıkı tut, az sonra her şey geçecek.”

Gerçekten geçti de, âdeta az önceki dehşet anlarını bana unutturmak istercesine capcanlı, neşe dolu bir hâlde yine karşımda duruyordu işte. Sonra eve gittik.

Sağlığıyla ilgili annesinin söylediği rahatsızlığın ilk belirtilerine bu şekilde tanık olmuştum. Bu, aynı zamanda böylesine bir öfke fırtınasına da ilk defa tanık oluyordum.

Her şey bir yaz yağmuru gibi gelip geçti; daha sonra yalnızca bir kere daha böyle bir öfke nöbetine yeniden tanık olacaktım. Bu olayın nasıl gerçekleştiğini de anlatayım size.

Bir gün daha önce bahsettiğim o uzun oturma odasının pencerelerinin birinden dışarı bakıyorduk, bahçeye çok iyi tanıdığım birinin girdiğini gördük. Bir gezgin satıcıydı bu adam, yılda iki kez şatomuza uğrardı.

Adam kamburdu, keskin hatlara sahip yüzünde de bir şekil bozukluğu olduğu hemen fark edilirdi. Siyah, sivri bir sakalı vardı, ağzını yayararak güler, bembeyaz dişleri görünürdü, siyahlı kırmızılı deri ceketinin üstüne sayamadığım kadar çok kemer ve askı takar, bu askıların hepsinin ucundan bir şeyler sallanırdı. Sırtında bir laterna ve iki kutu taşırdı, kutulardan birinde bir semender, diğerinde ise bir adamotu vardı. O küçük canavar babamı çok güldürürdü. Bunlardan başka kurutulmuş ve büyük bir özenle bir araya getirilmiş maymun, papağan, sincap, balık, kirpi parçaları vardı. Kemerinden sarkan ve tangır tungur sesler çıkaranlar arasında bir keman, hokkabazlık aletlerini koyduğu bir kutu, bir çift kılıç ve maske de vardı. Yanında ayaklarının dibinden ayrılmayan bir sokak köpeği duruyordu, hayvan şatonun asma köprüsünün önüne gelince birden durdu ve acı acı ulumaya başladı.

Bu arada gezgin satıcı da avlunun ortasında durup grotesk şapkasını çıkardı, bir reveransla eğildi ve berbat bir Fransızca-Almanca karışımıyla bir şeyler söyleyerek bizi selamladı. Sonra kemanını kutusundan çıkarıp neşe dolu bir şarkı çalıp söylemeye, hoplayıp zıplayarak dans etmeye başladı. Köpeğin uluması devam ediyor, bense kahkahalarla gülmekten kırılıyordum.

Sonra kemanını kolunun altına sıkıştırdı. Şapkasını sol eline aldı, gülümseyerek ve övgüler yağdırarak pencereye yaklaştı, nefes bile almadan yanında getirdiği eşyaların reklamını yapmaya, bize sunabileceği hizmetleri bir bir sayıp dökmeye başladı.

“Siz hanımefendiler hortlaklara karşı bir tılsım almak istemezler mi? Duyduğuma göre bu yakınlarda ormanda kurt kılığına girmiş hortlaklar dolaşıyormuş.” diyerek şapkasını yere, taşların üstüne fırlattı. “Onları ürkütmek istiyorsanız bunlardan bir tane satın alın, yastığınıza iğneleyin, yanınıza yaklaştıkları zaman gülerek suratlarına bakabilirsiniz.”

Bu tılsımlar dikdörtgen şeklinde kesilmiş ve üzerine bir şeyler yazılıp çizilmiş deri parçalarıydı.

Carmilla hemen bir tane aldı, ardından da ben.

O yukarı bize bakıyordu, biz de eğilmiş ona gülümsüyorduk; yani en azından ben gülümsediğimi söyleyebilirim. Delip geçici kapkara gözleriyle suratımızı uzun uzun inceledi.

Sonra birden içinde küçük, çelik aletler olan deri bir kütunun kapağını açtı.

“Bakın hanımefendi” dedi içinden çıkardığı şeyi bana doğru tutarak, “Dişçilik de uğraştığım işlerden biridir. Hay geber de kalk ortadan köpek!” diye hâlâ ulumakta olan köpeği azarladı bir an, “Kes sesini hayvan! Hanımefendiler söylediklerimin bir kelimesini bile duymasın diye mi yapıyorsun bunu? Soylu arkadaşınızın, sağınızdaki şu genç hanımın sivri, sipsivri, ince, uzun; bir ayakkabıcı bizini andıran sipsivri dişleri var. Ha! Ha! Yukarı bakarken keskin gözlerimle gördüm onları; eğer genç hanım bunlardan rahatsız oluyorsa ki, eminim oluyordur, yanımda gerekli aletlerim var; o dişleri yuvarlatıp kısaltabilirim, böylece dişleri balık dişi gibi görünmez, genç bir hanıma yakışacak dişler hâline gelir. Hey? Genç hanım rahatsız mı oldular? Çok mu küstahça davrandım? Onun canını mı sıktım yoksa?”

Genç hanımın canı gerçekten sıkılmıştı, sessizce pencereden çekilip içeri girdi.

“Bu gezgin soytarı hangi hakla bize böyle hakaret edebiliyor? Baban nerede? Hemen icabına bakmasını söyleyeceğim. Benim babam olsaydı onu bir kütüğe bağlar, kemikleri görününceye kadar kamçılırdı!” dedi.

Bir iki adım daha atıp pencereden iyice uzaklaştı, yerine oturdu, öfkesi birdenbire kabardığı gibi yatışıvermişti yine, sesinin tonu tekrar her zamanki normal hâline döndü, kamburu da yaptığı saçmalıkları da unutmuş gibiydi.

O akşam babam eve geldiğinde hayli keyifsizdi, daha önce yaşanan iki olaya benzer yeni bir olayın daha meydana geldiğini haber verdi bize. Bir mil kadar uzaktaki köylülerden birinin kız kardeşi çok hastaydı, daha önce anlatılanların benzeri bir saldırıya uğramıştı ve durumu yavaş yavaş ama geri dönülmez bir biçimde ağırlaşıyordu.

“Bütün bunlar.” dedi babam, “Doğal olaylara da bağlanabilir pekâlâ. Bu zavallı insanların birçok batıl inancı vardır, komşularının yaşadığı olaylar onların hafızasında yer etmiş ve şimdi kötü hayali oyunlar oynamaya başlamış olabilir.”

“Ama aynı olaylar birini daha çok kötü korkutuyor.” dedi Carmilla.

“Nasıl yani?” dedi babam.

“Böyle bir şey görmekten çok korkuyorum, hayal bile olsa en az gerçeği kadar korkunçtur, eminim.”

“Tanrı’nın elindeyiz, O’nun izni dışında bize bir şey olmaz, O’nu sevenlerin başına gelenler daima iyi bir şekilde

sonuçlanmıştı, O bizim yaratıcımız, bizi yaratan da, gerektiğinde koruyacak olan da O.”

“Yaratıcı doğadır!” diye karşılık verdi genç kız benim nazik babama. “Bu toprakları kasıp kavuran hastalık da doğadır. Doğa.

Her şey doğadan kaynak bulur, öyle değil mi? Cennette de, burada da, yeryüzünde de, toprağın altında da her şey onun komutlarına göre işlemez mi? Ben böyle düşünüyorum.”

“Doktor bugün buraya geleceğini söyledi.” dedi babam, uzun bir sessizlikten sonra. “Bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum, bir de ne yapmamız gerektiğini.”

“Hiçbir zaman doktorların bir faydasını görmedim.” dedi Carmilla.

“Demek daha önce sen de hastalanmıştın.” diye sordum.

“Senin geçirdiğin hastalıkların daha ağırını geçirdim ben.” dedi.

“Uzun zaman önce mi?”

“Evet, uzun zaman önce, ben de aynı hastalığa yakalanmıştım; ama çektiğim bütün acıları ve sıkıntıları unuttum, diğer hastalıklarda çekilen acılar kadar büyük acılar değilmiş demek ki.”

“O zaman çok mu küçüktün?”

“Öyle diyelim; fakat daha fazla konuşmayalım bunları. Bir dostunu incitmek istemezsin öyle değil mi?” Mahmur gözlerle bana baktı, sonra bileğimi tutup çekti, birlikte

odadan dışarı çıktık. Babam pencerenin önünde birtakım kâğıtlarla meşguldü.

“Baban bizi böyle korkutmaktan zevk mi alıyor.” diye sordu, küçük sevimli bir kız edasıyla, içini çekti, hafiften titriyordu.

“Tabii ki zevk almıyor Carmilla, yapmak isteyeceği en son şey bu.”

“Korkuyor musun, tatlım?”

“Eğer o zavallı insanlara saldıran şeyin bana da saldıracağına dair gerçek bir tehlike olduğuna inansaydım elbette korkardım.”

“Ölmekten mi korkuyorsun?”

“Evet, ölümden herkes korkar.”

Ama sevgili olarak ölenler sonsuza kadar yaşarlar. Genç kızlar bu dünyada yaz gelince güzel bir kelebek olmayı hayal eden tırtıllar gibidir. Tabii bu arada kurtçuklar ve larvalar da vardır, hepsinin kendine özgü bir bünyesi ve yapısı vardır. Yan odadaki rafta olan büyük kitapta Mösyö Buffon* bunları yazmış.”

Aynı gün ilerleyen saatlerde doktor geldi, babamla bir odaya kapanıp bir süre görüştü. Altmış yaşlarında, mesleğini iyi bilen, becerikli bir adamdı. Her zaman üstü başı temiz, pırıl pırıl tıraşlı gezer, mis gibi pudra kokardı. Birlikte odadan çıktıklarında babamın güldüğünü duydum, şöyle diyordu:

* Buffon adıyla anılan, 44 ciltlik Histoire Naturelle adlı eserin sahibi George Louis Leclerc (1749-1809) ç.n.

“Sizin gibi akli başında bir adama şaşıyorum doğrusu. Böyle batıl şeylere, hayaletlere nasıl inanırsınız?”

Doktor da gülümsüyordu, başını sallayarak cevap verdi;

“Yine de hayat ve ölüm esrarengiz konulardır, her ikisinin de kaynağı hakkında çok az şey bilinir.” Yürüyüp gittiler, daha fazlasını duyamadım. Doktor babama birtakım açıklamalar yapıyordu, o sırada neden bahsettiğini bilmiyordum, ama sanırım artık biliyorum.

- BEŞ -

OLAĞANÜSTÜ BİR BENZERLİK

O akşam resim temizleyicisinin ciddi ve karanlık suratlı oğlu, bir atın çektiği ve içinde içleri resim dolu iki kutu taşıyan bir arabayla geldi Gratz'dan. On millik bir yoldan geliyordu, ne zaman şatomuza Gratz'ın başkentinden gelen bir haberci uğrasa, son gelişmeleri öğrenmek için hemen etrafına toplanırdık.

Bu ziyaret, içine kapanıp münzevi hayatı yaşadığımız evimize heyecan vermişti. Kutuları holde bıraktık, haberci hemen hizmetçilere emanet edilip karnının iyice doyması sağlandı. Sonra adam çekicini, keserini, tornavidasını aldı, yardımcılarıyla birlikte holde duran kutuları tek tek açmaya başladı. Biz de etrafına toplanmış, kutuların içinden neler çıkacak diye merakla bekliyorduk.

Carmilla sessizce oturmuş, temizlenip onarılmış, çoğu portre olan resimlerin kutudan birer birer çıkarılışını seyrediyordu. Annem köklü bir Macar ailesinden geliyordu, tamir görüp yerlerine asılacak resimlerin çoğu ondan kalmaydı.

Babam elindeki bir listeden numaraları okuyor, ressam da numarası okunan resmi kutudan çıkarıyordu. Resimlerin çok güzel olup olmadığını bilmiyorum, ama çok eski olduklarından emindim; hatta bazıları bayağı ilginçti de. Bazıları toz duman gibi çeşitli etkenlerle öylesine yıpranmıştı ki, neye benzediklerini şimdi yeni fark ediyordum.

“İçlerinde daha önce görmediğim bir resim var.” dedi babam, “Üst köşelerinden birinde ismi yazılı, ‘Marcia Karnestein’ yazıyor, tarih de var, 1698; ne kadar iyi onarılmış.”

Bu resmi hatırlıyordum, yaklaşık 40,45 santim boyunda neredeyse kare şeklinde, çerçevesiz bir resimdi; ama geçen zaman içinde öyle bir kararmıştı ki, ne olduğunu bir türlü çıkaramamıştım.

Ressamın büyük bir gurur duyarak çalıştığı gayet açıktı. Çok güzel bir resimdi; çok çarpıcıydı, adeta canlı gibi. Sanki Carmilla’nın portresiydi bu.

“Carmilla, tatlım, bu gerçek bir mucize. Bak, sensin bu, gülümsüyorsun, neredeyse her an konuşacakmış kadar canlı görünüyorsun. Sen de gördün mü baba? Bak, boynundaki küçük ben bile resimde var.”

Babam gülümsedi ve “Gerçekten de çok şaşırtıcı bir benzerlik bu.” dedi ama hemen sonra başını başka tarafa çevirdi. Onun bu duruma pek şaşırmamış olması garibime gitmişti. Resim temizleyicisiyle konuşmaya devam etti, adam da bir tür ressam sayılırdı. Yeteneği sayesinde ışığa ve renge kavuşan portreler hakkında hayli ilginç şeyler anlatmaya başladı; bense bu olayın şaşkınlığıyla öylece kalakalmış, resme bakıyordum.

“Baba, izin verirsen bu resmi odama asmak istiyorum.” dedim.

“Elbette canım.” dedi gülümseyerek, “Beğendiğine çok sevindim, doğrusu düşündüğümde de güzel bir resimmiş bu, tabii eğer gerçekten güzelse.”

Genç kız bu sözdeki iğnelemeyi duymadı, ya da duymamış gibi yaptı. Oturduğu yerde arkasına yaslanmış, uzun kırıpkırlarının arasından gözlerini süzüm süzüm süzerek bana bakıyor, sürekli gülümsüyordu.

“Şimdi köşede yazılı olan ismi daha rahat okuyabilirsin. Marda değil, isim sanki altınla yazılmış gibi duruyor. Mircalla, Kontes Karnstein yazıyor, üzerinde küçük bir aile arması var, onun altında da MS. 1698 tarihi yazılı. Ben de Karnsteinlar’dan geliyorum, yani anne tarafından.”

“Ah!” dedi genç kız.

“Ben de öyle, sanırım eskiden, çok öncesinden. Karnsteinlar’dan bugün hayatta olan var mı?”

“Bu ismi taşıyan kimse yok, sanırım. Sanırım aile geçmişteki iç savaşlarda yok edildi, ama buradan üç mil uzaktaki şatonun kalıntıları hâlâ duruyor.”

“Ne ilginç!” dedi, isteksizce.

“Bu gece ay ışığı ne kadar güzel, değil mi?” Aralık duran hol kapısına baktı. “Sanırım sen de avluya çıkıp şöyle bir dolaşmak istersin, gidip yolu ve nehri seyrederiz.”

“Tıpkı bizim yanımıza geldiğin gece gibi.” dedim.

İçini çekti, gülümsedi.

Ayağa kalktı, birlikte el ele avluda yürüdük.

Sessizce, ağır ağır asma köprüye doğru yürüdük, karşı-mızda harikulade bir manzara bizi bekliyordu.

“Demek sizin yanınıza geldiğim geceyi düşünüyordun.” dedi fısıldayarak, “Geldiğime seviniyor musun?”

“Çok mutluyum, sevgili Carmilla.” diye cevap verdim.

“Ve bana benzeyen şu resmi odana asmak istiyorsun, öyle mi?” dedi ve beni bileğimden çekerek kendine daha da yaklaştırdı, küçük solgun başını omzuma yaslariken.

“Ne kadar romantiksin Carmilla.” dedim, “Ne zaman bana hikâyeni anlatsan, içinde büyük bir sevda saklı oluyor.

Beni sessizce öptü.

“Öyle sanıyorum ki Carmilla, sen büyük bir aşk yaşamışsın ve şimdi, şu anda bile, bu aşkın etkisinden kurtulamamışsın.”

“Kimseye âşık olmadım ve olmayacağım da.” dedi fısıldayarak, “Senden başka.”

Ay ışığında ne kadar da güzel görünüyordu.

Yumuşacık yanağını benimkine dayadı. “Canım, canım, ben sende hayat buldum yaşıyorum, sen ise benim için öleceksin, seni öyle seviyorum ki.”

Yanından uzaklaşiverdim.

Boş boş, ama ateş saçan gözlerle bana bakıyordu şimdi, yüzünün rengi solmuş, âdeta hissizleşmişti.

“Hava mı serinledi tatlım?” dedi dalgın dalgın, “Titriyorum neredeyse, hayal mi gördüm ne; haydi içeri girelim. Gel, koş.”

“Hasta gibi görünüyorsun Carmilla, bayılacak gibi oldun. Kesinlikle biraz şarap içmen gerekiyor.”

“Tamam, içerim. Şimdi biraz daha iyiyim. Birkaç dakikalığına sessiz olacağım. Doğru, bana biraz şarap versen iyi olacak.” dedi Carmilla kapıya yaklaşırken. “Biraz daha durup bakalım; bu seninle böyle durup ayı son seyredişimiz olabilir.”

“Şimdi nasılsın, sevgili Carmilla? Gerçekten biraz daha iyi misin?” diye sordum.

Birden telaşa kapıldım, yoksa buraları kırıp geçirdiği söylenen o esrarengiz salgın hastalık ona da mı bulaşmıştı?

“Senin bu kadarcık rahatsızlandığını duymak bile.” diye devam ettim, “Babamı çok endişelendirir. Bugün babamı ziyarete gelen doktor çok yetenekli biridir.”

“Eminim öyledir. Hepinizin ne kadar nazik insanlar olduğunuzu biliyorum. Ama inan bana sevgili çocuğum artık çok iyiyim. Biraz zayıf düşmekten başka hiçbir rahatsızlığım yok. İnsanlar nazlı biri olduğumu söyler, fazla yorulmaya gelemem, kendimi bildim bileli üç yaşındaki bir çocuğun hızıyla yürüyebilirim ancak, sonra arada sırada az önce tanık olduğun gibi garip krizler geçiririm, ama bir an sonra kendimi harika hissedirim. Bak gördün mü, yine nasıl toparladım kendimi.”

Gerçekten de toparlamıştı. Birden neşesi yerine gelmiş, capcanlı bir şekilde konuşmaya başlamıştı. Bu akşam yaşadığı ve kara sevda olarak adlandırdığı bu durumdan hiçbir iz kalmamıştı. Ama böyle çılgınca hareketleri ve konuşmaları beni hem utandırmış hem de endişelendirmişti. Ama aynı gece, düşüncelerime yeni bir şekil veren, hatta Carmilla'nın o uyuşuk hâlinin sona erip birdenbire canlanmasına yol açacak yeni bir olaya gebedi.

- ALTI -

ÇOK GARİP BİR ACI

Kahvelerimizi içip çikolatalarımızı yemek üzere hep birlikte oturma odasına döndüğümüzde Carmilla bunların hiçbirine elini bile sürmemesine rağmen kendini biraz toparlamış gibi görünüyordu; sonra Madam Perrodon ve Matmazel De Lafontaine'in de bize katılmasıyla küçük bir el kâğıt oynadık, bu sırada babam da geldi ve hep birlikte çaylarımızı içmeye koyulduk.

Kâğıt oyunu bittikten sonra babam Carmilla'nın yanına oturdu ve biraz da endişeli bir hâlde, ayrıldıklarından beri annesinden herhangi bir şekilde haber alıp alamadığını sordu.

"Hayır." dedi.

Mektup gönderebileceğimiz bir adres bilip bilmediğini sordum.

"Size bu konuda cevap veremem." dedi Carmilla, canı sıkılmış gibi bir hâli vardı. "Ben de zaten sizden ayrılmayı düşünüyordum; bana karşı büyük bir konukseverlik gösterdiniz, son derece kibardınız da. Bense başınıza sonsuz dertler

açtım karşılık olarak; yarın geçecek arabaya binip peşinden gitmek istiyorum, onu yani annemi nerede bulacağımı biliyorum, ama bunu maalesef size söyleyemem.”

“Böyle bir şeyi aklından bile geçirmemelisin.” dedi babam, içimi çok rahatlatan bir şey yaparak, “Senin böyle gitmene izin veremeyiz, bizden ayrılmanı doğru bulmuyorum, buradan ancak büyük bir incelik gösterip bizimle kalmana izin veren annen onayıyla ayrılabilirsin, ondan haber alabildiydin buna ben de çok sevinirdim; ama çevremizdeki insanları pençesine alan bu esrarengiz hastalıkla ilgili haberler bu gece daha da endişe verici boyutlara ulaştı; ve güzel konuğum benim, annenin yokluğunda üzerimdeki sorumluluğun daha da arttığını hissediyorum. Ama elimden geleni yapacağım; kesin olan bir şey var; annenden bu yolda bir istek gelmediği sürece buradan ayrılmayı düşünmemelisin. Buradan hemen ayrılman bizi çok üzecektir.”

“Bana göstermiş olduğunuz konukseverliğe çok teşekkür ederim efendim.” dedi utangaç utangaç gülümseyerek, “Bana karşı çok nazik davrandınız, bu güzel şatonuzda sizin ilginiz ve sevgili kızınızın arkadaşlığı sayesinde hayatımın en mutlu dönemlerinden birini yaşıyorum.”

Babam da onun bu sözlerinden duyduğu memnuniyeti belirtmek istercesine eski çağlardaki kibar beylerin yaptığı gibi saygıyla eğilerek onun elini öptü.

Her zaman olduğu gibi Carmilla'yla beraber odasına gittik ve o yatmaya hazırlanırken bir süre daha sohbet ettik.

Daha fazla dayanamayıp sordum: “Acaba bir gün bana tamamen güvenilebileceğinden emin olacak mısınız?”

Gülümsedi ama cevap vermedi; sonra da başını çevirdi.

“Cevap vermiyorsun demek.” dedim. “Anladım, içinden geldiği gibi konuşamıyorsun, belki de bu soruyu hiç sormamalıydım.”

“Bana bu soruyu sorma hakkına sahipsin, başka sorular da sorabilirsin. Benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin, ya da sana güvenebileceğimden ne kadar emin olduğumu. Ama yeminim var, hikâyemi henüz kimseye anlatamam, sana bile. Ama her şeyi öğreneceğin zaman giderek yaklaşıyor. Benim zalim ve bencil olduğumu düşünüyorsun, ama aşk zaten bencilce bir duygu değil midir; kibirli ve bencilce. Seni ne kadar kıskandığımı bilemezsin, beni ölesiye sevmeli ve benimle gelmelisin; ya da benden ölesiye nefret etmeli ama yine de benimle gelmelisin. Benim bu hissiz dünyamda iki sözcük arasında zerre kadar fark yoktur.”

“Aman Carmilla, yine şu korkunç saçmalıklarına başlama lütfen.” dedim kestirip atarcasına.

“Başlamıyorum, ben kafası hayallerle dolu, küçük, aptal bir kızın tekiyim işte, ne yapayım. Tamam, hatırın için seninle aklı başında biriymişim gibi konuşacağım. Söyle bakalım, sen hiç baloya gittin mi?”

“Hayır, nasıl hazırlanırsın? Neye benzer? Kim bilir ne heyecan verici bir şeydir...”

“Unuttum gitti, yıllar önceydi.” dedi.

Güldüm.

“O kadar yaşlı değilsin, gittiğin ilk baloyu unutmuş olamazsın.”

“Biraz gayret edersem o baloyla ilgili her şeyi hatırlayabilirim. Her şey bulanık, dalgalı, fakat saydam bir ortamda geçmiş gibi. Renkleri solmuş, ışığı az bir resim gibi. Yatağında yatıyordum, öldürülmüştüm galiba, buramdan vurulmuştum.” derken eliyle göğsünde bir noktaya işaret etti, “O zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı.”

“Az daha ölecektin demek.”

“Evet, zalim, çok zalim bir aşk yüzünden hayatımdan oluyordum az daha. Aşk kurban almak ister kendine. Kan olmadan kurban olmaz. Haydi gidip yatalım artık, kendimi çok tembel ve yorgun hissediyorum. Ayağa kalkıp kapımı kilitleyecek gücü bulabilecek miyim acaba?”

Yatağa uzanmış, küçücük başım yastığa koymuş, ellerini gür saçlarının içine sokmuş, alev alev yanan gözlerle, anlamını bir türlü çözemediğim bir gülümsemeyle öylece beni süzüyordu.

Ona iyi geceler diledim ve içimde sebebini bilemediğim bir huzursuzlukla odasından dışarı çıktım.

Sevimli konuğumuzun dua edip etmediğini merak ediyordum. Onu dizlerinin üstüne çökmüş dua ederken görmemiştim hiç. Sabahları aşağı geç indiği için bizim dualarımıza da katılmıyor, akşamları da salonda ettiğimiz duadan önce odasına çıkıyordu.

Öylesine sohbet ettiğimiz konuşmalarımızdan birinde vaf-tiz edildiğini söylememiş olsa, onun bir Hristiyan olduğundan bile şüphe edecektim. Ağzından din konusunda tek bir söz işittiğimi hatırlamıyordum. Eğer dünyayı daha iyi tanıyor olsaydım, onun bu ilgisizliği beni bu kadar şaşırtmayacaktı.

Sinirli insanların kuşkuları bir hastalık gibi çevresindekilere de bulaşır ve zamanla, farkında bile olmadan onları taklit etmeye başlar insan. Carmilla'nın yatarken oda kapısını kilitleme huyu bana da geçmişti, bazı davetsiz gece konuklarından ve gizlice eve girecek katillerden korkar olmuştum. Ayrıca tıpkı onun gibi yatmadan önce odamın her yerini arıyor, içeride kimse olmadığına emin olmadan uyuyamıyordum.

Odamda daima bir ışık yakarak uyurdum, bu benim çocukluğumdan kalma bir alışkanlığımdı ve şu sıralar bu alışkanlığı bırakmaya hiç de niyetim yoktu.

Böyle yaparak huzur içinde uyumayı umuyordum, ama rüyalar taş duvarlar içinden süzülüp gelir, karanlık odaları aydınlatır, aydınlık odaları karanlığa boğabilir, rüyalandaki insanlar en becerikli çilingirlere meydan okurcasına kapalı yerlere diledikleri gibi girip çıkar.

O gece gördüğüm rüya, çok garip bir sıkıntının başlangıcıydı.

Buna bir kâbus diyemeyeceğim, çünkü uyanık olduğumdan eminim. Aynı zamanda odamda olduğuma, yatağımda yatmakta ve o rüyadaki kişinin kendim olduğuna da eminim. Odamı gördüm, ya da gördüğümü sandım, odam ve mobilyalar tıpkı yatmadan önce bıraktığım gibiydi, ama içerisi bir hayli karanlıktı ve ne olduğunu bir türlü anlayamadığım bir şey yerde, yatağımın dibinde hareket ediyordu. Çok geçmeden bunun uzun tüylü, korkunç bir kara kedi olduğunu fark ettim. Boyu aşağı yukarı bir metreyi buluyordu, bunu, yerdeki halıyla aynı boyda olmasından çıkarmıştım,

kafese kapatılmış huzursuz bir hayvan gibi bir ileri bir geri dolaşıp duruyordu odanın ortasında. Ne kadar korktuğumu tahmin edersiniz, ama ağzımı açıp bağıramadım bile. Hayvanın hareketleri giderek hızlanırken oda da gitgide daha karanlık oluyordu, sonunda kedinin masmavi gözlerinden başka bir şey göremez oldum. Çevik bir sıçrayışla yatağın üstüne çıktı. İki koca göz bana bakıyordu şimdi, birdenbire göğsüme sanki bir pençe saplanmış gibi iğneler batmaya başladı. Çığlık atarak uyandım. Odam bütün gece yanmakta olan mumun sayesinde aydınlıktı, yatağın ayak ucunda sağ tarafta bir kadının silüetinin durduğunu fark ettim. Üzerinde bol bir elbise vardı, saçlarını açmıştı. Bir taş parçasından daha hareketsiz duruyordu. Soluk alıp almadığı bile anlaşılmıyordu. Öylece ona bakıyordum, sonra yerinden kalktı, kapıya gitti, açtı, dışarı çıktı ve tekrar kapattı.

Biraz rahatlamıştım, artık nefes alabiliyor ve kıpırdatabiliyordum. Aklıma ilk gelen şey kapıyı kilitlemeyi unutmam ve Carmilla'nın da bunu fark edip bana küçük bir şaka yapmış olmasıydı, koşup kapıya baktım, kilitliydi. Açmaya korktum, dehşet içindeydim. Yatağıma girdim, yorganı kafama çektim, sabaha kadar kıpırdamadan öylece yattım.

- YEDİ -

İNİŞ

O gece olanları hatırladıkça şimdi bile çok korktuğumu söylememe gerek yok herhâlde. Bu, kötü bir rüyanın arkasında bıraktığı korkulara hiç benzemiyordu. Zaman geçtikçe daha da derinleşti, odaya, mobilyalara sindi âdeta.

Ertesi gün bir an bile yalnız kalamadım. Olanları babama anlatmalıydım ama buna engel olan iki sebep vardı. Birincisi, anlatacaklarıma gülmesinden korktum, böyle bir şeyin alay konusu edilmesine dayanamazdım; ikincisi çevreyi etkisi altına alan salgın hastalığın bana da bulaşmış olabileceğini düşünüp endişelenebilirdi. Hem sonra, onu korkutmuş olacaktım ki zaten sağlığı pek iyi olmadığı için böyle davranmaya hiç hakkım yoktu. İyi kalpli dostlarım Madam Perrodon ve şen şakrak Matmazel De Lafontaine'in yanında kendimi iyi hissediyordum. Keyifsiz olduğumu çok geçmeden onlar da fark etti ve sonunda yüreğimi sıkıntılara boğan o rüyayı onlara anlattım.

Matmazel gülüp geçti, ama Madam Perrodon'un endişelendiği gözümünden kaçmadı.

“Hem.” dedi tedirgin bir biçimde, “Carmilla’nın yatak odası penceresinin arkasından geçen uzun, ıhlamurlu yol periliymiş, bilmiyor muydunuz?”

“Saçmalık.” diye atıldı, böyle bir şakanın sırası olmadığını düşünen Madam, “Kim uyduruyor böyle hikâyeleri?”

“Mardin, eski çit tamir edilirken iki defa oradan geçmiş, henüz güneş doğmamışmış o sırada. İki defasında da aynı kadının o ıhlamurlu yolda yürüdüğünü görmüş.”

“Bunda ne gariplik var, dere kenarındaki çayırdaki dolaşan ineklerin sütünün sağılması gerekiyor.”

“Belki ama öyle olsaydı Mardin bu kadar korkmazdı, ömrümde bu kadar korkmuş zavallı birini daha görmedim.”

“Sakın bundan Carmilla’ya bahsetmeyin, çünkü odasının penceresinden o yol görünüyor ve sanırım Carmilla böyle şeylerden benden daha çok korkar.”

Carmilla o sabah aşağıya her zamankinden daha da geç indi.

“Dün gece çok korktum.” dedi hepimiz bir araya geldiğimizde, “Çok korkunç bir yaratık gördüm, iyi ki o gezgin satıcıdan tılsımları almışız, zavallıya bir de türlü türlü isim takmıştım. Siyah bir şeyin yatağıma yaklaştığını gördüm ve müt-hiş bir korku içinde uyandım, bacağımın yanında kapkara bir şey duruyordu, sonra tılsımımın yastığın altında olduğunu hatırladım, parmaklarım tılsıma değer değmez o şey kayboldu. Düşünüyorum da, eğer tılsım elimin altında olmasaydı, ben de diğer zavallılar gibi o şey tarafından boğazlanabilirdim.”

“Şimdi de beni dinle.” dedim ve gece olanları bir de ona anlattım, bitirdiğimde çok korkmuş gibi bir hâli vardı.

“Tılsımın yanında değil miydi?” diye sordu.

“Hayır, aldıktan sonra porselen bir vazonun içine koymuştum, ama madem senin işine bu kadar yaramış, bu gece yanıma almadan yatmayacağıma emin olabilirsin.”

Üzerinden bu kadar zaman geçtikten sonra bir daha o odada yalnız başıma kalma cesaretini tekrar nasıl ve ne zaman bulduğumu hatırlayamıyorum. Ama tılsımı büyük bir dikkatle yastığıma iğnelediğimi hatırlıyorum. O gece huzur içinde, deliksiz bir uyku uyudum.

Bir sonraki gece de olaysız geçti. Yine derin bir uyku uyuyup ve rüya görmeden sabahı buldum. Uyandığımda bir dermansızlık ve melankoli içinde buldum kendimi. Keyif verici bir duyguydu bu.

“Sana söylemiştim.” dedi Carmilla, nasıl huzur içinde bir gece geçirdiğimi duyunca, “Dün gece harika rüyalar gördüm, tılsımı geceliğimin göğsüne iğnelemiştim. Önceki gece çok uzağımdaydı. Rüyalar hariç, her şeyin hayal olduğuna eminim. Kötü ruhların böyle kâbuslara sebep olduğuna inanırdım. Arada bir ateş yükselmesi ya da bir başka hastalık insanı yoklar, bedenine girmenin yollarını arar, başarılı olamazsa da arkasında böyle sevimsiz küçük hadiseler bırakıp gidermiş.”

“Sence bu tılsım neden yapılmış?” diye sordum.

“Dumanla dezenfekte edilmiş ya da birtakım ilaçlara batırılıp çıkarılmış olsa gerek, bir tür panzehir yani.” dedi.

“Demek sadece beden üzerinde etkisini gösteriyor?”

“Elbette, lanetlenmiş ruhların ilaca batırılmış kurdele parçacıklarından korkup kaçacağını mı sanıyorsun? Hayır, hastalıklar havada gezinip durur ve insanın sinirlerini yoklayarak işe başlar, amaçları beyni etkilemektir; ama bunu başarmalarından önce panzehir devreye girer. Tılsımın bize yaptığı şey de bu sanırım. Olanların büyüyle hiçbir ilgisi yok, her şey tamamen doğal.”

Eğer ona inanabilseydim kendimi çok daha mutlu hissedecektim. Ama inanmak için elimden geleni yaptım ve bu garip etki üzerimdeki gücünü yitirmeye başladı.

Birkaç gece son derece rahat, derin bir uyku uyudum; ama sabahları uyandığımda üzerimde aynı uyuşukluğu hissediyordum, sonra da akşama kadar üzerime bir tembellik çöküyordu. Değiştiğimi hissediyordum. Garip bir melankoli çökmüştü üzerime, bir türlü silkinip kurtulamadığım bir histi bu. Karamsar ölümcül düşünceler doldurmaya başlamıştı zihnimi; farkında olmadan bu karamsar düşüncelere battıkça batıyordum ama yine de fark edebildiğim kadarıyla, hissettiklerim hiç hoşuma gitmiyordu. Bu fikirden kendimi bir türlü kurtaramadığım gibi, böyle şeyler düşünmek bir yandan da garip bir şekilde mutlu ediyordu beni. Bu duygular her ne ise, ruhumu iyice pençelerinin arasına almıştı.

Hasta olduğumu kabul etmek istemiyordum, bunu ne babama ne de beni muayeneye gelen doktora açıklamaya cesaretim vardı.

Carmilla benimle eskisinden de çok ilgilenmeye, ateşli hayranlığı giderek şiddetlenmeye ve bunu daha sık dile getirmeye başlamıştı. Onun böyle davranması beni her zaman şaşırtıyordu.

Farkında bile değildim, bir ölümlünün yakalanabileceği en garip hastalığın pençesine düştüğümün. Bu hastalığın ilk belirtilerinin derin bir hayranlık ve büyülenme olduğunu nereden bilebilirdim. Bu büyülenme zamanla ilerliyor ve en uç noktasına vardıği zaman bütün hayatınızı mahvedip bitiriyordu.

Uyurken ne olduğu belirsiz, birtakım garip ürpertiler hissediyordum. Bunlardan en hoş olanı, banyo yaparken ya da bir nehirde akıntıya karşı yüzerken hissettiğimiz o tatlı ürpertinin aynısıydı. Bu ürpertinin hemen ardından ne olduğunu bir türlü çözemediğim, sabah kimleri gördüğümü, nerede ne yaptıklarını hatırlamaya çalışıp bir türlü hatırlayamadığım karmakarışık rüyalar başlıyordu. Ama bu garip rüyalar arkalarında korkunç bir etki ve sanki bir tehlike ya da uzun süreli zihinsel bir yorgunluk atlatmışım gibi bir bitkinlik bırakıyordu. Bu rüyalar sırasında sanki neresi olduğunu bir türlü çıkaramadığım bir yerde uyanıyor, yüzlerini seçemediğim birtakım insanlarla konuşurken buluyordum kendimi; hele içlerinde bir kadın sesi vardı ki, sanki uzaktan, yumuşacık bir tonla konuşuyor ama bu bile müthiş bir korkuya kapılmama yetip artıyordu. Bazen sanki birisi gelip yavaşça boynumu ya da yanağımı okşuyordu. Bazen de yumuşacık dudakların beni öptüğünü hissediyordum, uzun ve sevgi dolu öpücükler yavaş yavaş boynuma doğru iniyor, okşamalar o noktada sabitleşip kalıyordu. Kalbim daha

hızlı atmaya başlıyor, nefes alışım sıklaşıyor, arkasından da boğulurcasına bir ağlama peydahlanıyor, çırpınmaya başlıyor ve en sonunda kendimi kaybedip baygın düşüyordum.

Bu garip durumun başlangıcının üstünden üç hafta geçmişti. Çektiğim ıstıraplar son bir hafta içinde yüzüme de yansımıştı. Rengim solmuş, gözlerimin ışıltısı kaybolup gitmiş, daha önceleri arada sırada hissettiğim o uyuşukluk hâlini artık sürekli hisseder olmuştum.

Babam sık sık hasta olup olmadığını sormaya başlamıştı ama ben hâlâ anlaşılmaz bir inatla durumumu ondan saklıyor, iyi olduğumu söyleyip duruyordum.

Bir bakıma söylediklerim doğrudu. Hiçbir ağrım sızım yoktu, hiçbir bedensel şikâyetim de. Benim problemim hayal gücümle, sinirlerimle ve sıkıntı dolu hislerimi kimseye, kendime bile açamamamla ilgiliydi.

Ama rahatsızlığımın, köylülerin ölüm yorgunluğu adını verdiği hastalıkla ilgisi olduğunu da sanmıyordum. Çünkü onlar bu hastalığa yakalandı mı ölüm en geç üç gün içinde gelip onların bu acılarına son veriyordu ama ben onca zaman geçmesine rağmen hâlâ hayattaydım.

Carmilla da rüyalarından ve ateşli duygularından şikâyetçiydi ama onun durumunun benimki kadar telaş verici olduğunu sanmıyordum. Durumumun endişe verici olduğu kesindi. Ne kadar vahim olduğunu bilebilseydim dizlerimin üstüne çöker önüme gelenden yardım dilenirdim. Çok güçlü bir ilaçla uyuşturulmuş gibiydim ve bütün hislerim körelmişti.

Şimdi size ilginç bir keşifte bulunmamı sağlayan bir başka rüyadan bahsedeceğim.

Bir gece, daha önce duyduğum sestən hayli farklı, yumuşacık, sevgi dolu ama bir o kadar da dehşet verici bir sesin bana şöyle dediğini duydum: “Annen seni katile karşı dikkatli olman için uyarıyor.” Aynı anda oda birden aydınlandı ve yatağımın ayak ucunda beyaz geceliğiyle, tepeden tırnağa kana bulanmış bir hâlde durmakta olan Carmilla’yı gördüm.

Birden Carmilla’nın öldürüldüğünü sanıp canhıraş bir feryatla yattığım yerden fırladım. Bir yataktan fırladığımı hatırlıyorum bir de salonun ortasında avaz avaz haykırıp imdat istediğimi.

Madam ve Matmazel sesimi duymuş ve koş a koş a yanıma gelmişti, salonda her zaman yanar hâlde bırakılan bir lamba vardı, beni gördüler, neden bu kadar korkmuş olduğumu onlara anlattım.

Carmilla’nın kapısını çalmamız gerektiğini söyledim ısrarla. Kapıyı çaldım ama cevap veren olmadı. Hızla, gümbür gümbür vurmaya başladık. Adıyla seslendik, ama faydası olmadı.

Korkumuz giderek artıyordu, kapısı kilitliydi. Çıngırağı çaldık uzun uzun. Babamın odası burada, koridorun hemen sonunda olsaydı koş a onu uyandırırıldık. Ama heyhat! Bizi duyamayacak kadar uzaktaydı ve durum böyleyken hiçbirimiz onca yolu gitmek cesaretini kendimizde bulamıyorduk.

O sırada uşaklar da sesimizi duymuş, koş a koş a merdivenlerden çıkıp yanımıza gelmişti; bu esnada üzerimde geceliğim ve ayaklarımda terliklerim vardı, Madam ve Matmazel’in

durumları da benden farklı durumda değildi. Adamlar yanımıza geldikten sonra cesaretimizi yeniden toplayıp Carmilla'ya seslenmeye başladık, ama bu da fayda etmedi. Sonunda adamlara kapıyı kırmalarını söyledim. Adamlar isteğim üzerine kapıyı kısa sürede kırdılar. Elimizde lambalarla odanın girişinde durup içeriye baktık.

Carmilla'ya yine seslendik ama yine cevap vermedi. Odanın her karışını aradık âdeta. Her şey ona iyi geceler demeye çıktığım zamanki hâliyle, benim bıraktığım gibi öylece duruyordu. Ama Carmilla yoktu, gitmişti.

- SEKİZ -

ARAMA

Odada kapıyı kırmak suretiyle girmiş olmamız dışında olağanüstü bir durum olmadığını gördükten sonra şaşkınlığımız biraz geçer gibi oldu. Daha fazla yanımızda kalmalarına gerek olmadığını anlayıp uşakları gönderdik. Madam'ın aklına, bizim öyle kapıyı güm güm vurmamızdan korkup kendini yataktan atarak odanın içinde bir yerlere örneğin bir perde arkasına falan saklanmış olabileceği, erkeklerin ve beraberindekilerin odayı terk etmelerinden önce de saklandığı yerden çıkmak istemeyebileceği geldi. Odanın içini tekrar aramaya başladık. Yatağın altını, dolapların içini ve arkasını, perdelerin arkasını, koltukların arkasını her yeri aradık, arama yaparken bir yandan da ona sesleniyorduk.

Hiçbir faydası yoktu bu yaptıklarımızın. Şaşkınlığımız ve korkularımız giderek artıyordu. Carmilla'ya saklandığı yerden çıkmasını ve bu oyuna bir son vermesini, ortaya çıkıp korkularımızı yatıştırmasını söyledim. Ama bunun da faydası olmadı. Artık odada olmadığına iyiden iyiye inanmaya başlamıştım; giyinme odasında da olamazdı çünkü oranın

kapısı kilitliydi. Tam anlamıyla şaşkına dönmüştüm. Yoksa Carmilla, yaşlı kahyanın sözünü ettiği fakat yerleri tam olarak bilinmeyen gizli geçitlerden birini mi keşfetmişti?

Şu anda böyle şaşırmamıza neden olan bu durum, hiç şüphesiz, kısa bir süre sonra açıklığa kavuşacaktı herhâlde.

Saat dört olmuştu, sabaha kadar olan zamanı Madam'ın odasında geçirmiştım. Gün ışığı da problemlerimizi çözmedi.

Başta babam olmak üzere bütün ev halkı büyük bir merak ve telaş içindeydi. Şatonun her tarafı iyice arandı. Kayıp genç kızın izine bile rastlanmadı. Olan bitenler babamı çok üzmüştü, döndüğü zaman kızcağızın annesine ne diyecekti? Ben de pek iyi durumda sayılmazdım ama benim üzüntümün sebebi diğerlerinininkinden çok farklıdı.

Sabah hepimiz panik ve korku içindeydik. Saat bir olmuştu ama Carmilla'dan hâlâ bir haber çıkmamıştı. Carmilla'nın odasına çıktım, bir de ne göreyim, tuvalet masasının önünde oturmuyor mu! Şaşkına dönmüştüm. Gözlerime inanamıyordum. Eliyle bana yanına yaklaşmam için işaret etti. Yüzünde müthiş bir korku ifadesi okunuyordu.

Sevinç içinde yanına koştum, sarılıp tekrar tekrar öptüm onu. Diğerlerini çağırmak için koşup zili çaldım heyecanla. Babam ne kadar çok sevinecekti kim bilir.

“Sevgili Carmilla, ne oldu, bunca zamandır nerelerdedin? Sana bir şey oldu diye ödümüz patladı,” dedim heyecanla, “Nereye gitmiştin? Nasıl geri döndün?”

“Dün gece şaşırtıcı olaylarla dolu bir geceydi.” dedi cevap olarak.

“Tanrı aşkına, bir an önce neler olduğunu anlat bana.”

“Saat ikiyi geçiyordu.” diye söze başladı, “Yatmaya gittim, her zamanki giyinme odasının kapısıyla koridora açılan kapı kilitliydi. Deliksiz ve hatırladığım kadarıyla hiçbir rüya görmeden uyuyordum; ama az önce uyandığımda kendimi burada, tuvalet masasının karşısında otururken buldum, kapılar da açıktı, oda kapım kırılmıştı. Uyku çok hafiftir, kapı kırılırken çok gürültü çıkmış olmalı ama nasıl oldu da hiçbir şey duymadım? Belki de o sırada yatağımdan başka bir yere taşıldılar beni ama yine de onca şeyden sonra uyanmış olmam gerekiyordu.”

O sırada babam, Madam, Matmazel ve uşaklar da odaya geldi. Etrafını çevirmiş, bir yandan onu gördükleri için nasıl da sevindiklerini anlatıyor, bir yandan da bitmek tükenmek bilmeyen sorular soruyorlardı. Carmilla’nın yapabileceği bir tek açıklama vardı, ama odada bulunan onca kişi arasında söylediklerine bir anlam verebilecek en son kişi yine kendisiydi.

Babam düşünceli bir şekilde odada bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyordu. Bir ara Carmilla’nın endişeli bakışlarla onu süzdüğünü fark ettim.

Babam uşaklara işlerinin başına dönmelerini söyledi. Matmazel bir sakinleştirici bulmaya gitti. Odada Carmilla’yla birlikte babam, ben ve Madam Perrodon kalmıştık; babam son derece düşünceli ve fakat bir o kadar da nazik bir tavırla onun yanına gitti, elinden tutup koltuğa oturttu, kendi de yanına oturdu.

“Seni yormak pahasına da olsa birkaç soru sormama izin verir misin, yavrum?” diye sordu.

“Sizden başka kimin hakkı olabilir buna” dedi. Carmilla, “Dilediğiniz soruyu sorun, size her şeyi anlatacağım. Ama hikâyemde karanlıkta kalan ve benim de anlam veremediğim birçok nokta var. Aslında hiçbir şey bilmiyorum. Yine de dilediğiniz soruyu sorabilirsiniz. Ama lütfen annemin koyduğu sınırları aşmaya zorlamayın beni.”

“Elbette çocuğum. Annenin, sessiz kalmanı istediği konulara hiç girmeyeceğim. Dün gece hepimizi hem çok şaşırtan hem de çok meraklandıran şeyler oldu, bütün kapılar ve pencereler sıkı sıkı kapalı olduğu hâlde, üstelik de uykundan uyandırılmadan bir süre ortadan kayboldun. Akıldaki düşünceyi söyleyeceğim ama önce bir iki soru sormak istiyorum.”

Carmilla elini yüzüne koymuş, babamı dinliyordu, Madam ve ben de nefesimizi tutmuş onları dinliyorduk.

“Sorum şuydu.” dedi babam, “Uykuda yürüme alışkanlığın olabileceğini düşündün mü hiç?”

“Küçüklüğümde yürürdüm, ama o zamandan beri böyle bir şey olmamıştı.”

“Ama küçüklüğünde uykunda yürüyordun, öyle mi?”

“Evet, yürüdüğümü biliyorum. Dadım sık sık söylerdi bana.

Babam gülümseyerek başını salladı.

“O hâlde dün gece şunlar oldu. Uykundan uyandın, kapının kilidini açtın, her zaman yaptığın gibi anahtarı kilidin

üstünde bırakmayıp yanına aldın, dışarıdan kilitledin ve bu kattaki, belki de aşağıdaki ya da yukarıdaki yirmi beş odadan birine gittin. Bu şatoda bir çok oda ve sandık odası var, hepsinin içi ağır ve iri mobilyalarla dolu, burayı baştan sona aramak için en az bir hafta lazım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet, ama tam değil.”

“Peki ama baba, bu odayı iyice aradığımız hâlde Carmilla’yı burada, tuvalet masasının önünde bulmamızı nasıl açıklayacaksın? diye sordum.

“Herhâlde sen aradıktan sonra girmiştir, tabii yine uykusunda yürürken ve sonra da birdenbire uyanmış ve kendisini sanki bir başkasıymış gibi burada otururken bulmuş olabilir. Keşke bütün esrarengiz olaylar seninki kadar basit olsa, Carmilla.” dedi gülerek. “Neyse, bu işin böyle bittiğine çok seviniyorum. Ne bir saldırı, ne bir kaçırılma, ne bir hırsızlık, ne cadılarla ilgili bir olay; Carmilla’nın ya da bizim güvenliğimiz açısından endişe edilecek hiçbir durum yok, Tamı’ya şükürler olsun.”

Carmilla sevimli sevimli bakıyordu babama. Hasta gibi bir hâli olması çekiciliğini daha da artırıyor ve ona daha da sevimli bir hava veriyordu. Sanırım babam onun görüntüsüyle benimkini karşılaştırmakla meşguldü o sırada, sonunda dayanamayıp:

“Umarım benim Lauram da kısa zamanda kendini toparlar.” dedi endişe içinde.

Böylece geçirdiğimiz korku ve üzüntüler sona ermiş, Carmilla dostlarının arasına geri dönmüştü.

- DOKUZ -

DOKTOR

Carmilla odasında birinin kalmasını istemediği için, babam hizmetçilerden birinin, Carmilla'nın odasının kapısının önünde beklemesini istedi. Böylece bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışırsa fazla uzağa gitmeden, hemen kapısının önünde durdurulacaktı.

O gece oldukça sakin geçti. Ertesi sabah erkenden babamın gelip beni muayene etmesi için çağırdığı doktor geldi.

Madam, size daha önce bahsettiğim, yüzünden ciddi bir ifade eksik olmayan ufak tefek doktorun beni beklediği kütüphaneye kadar yanımda geldi.

Hikâyemi ona da anlattım, beni dinlerken yüzündeki ciddiyet ifadesi daha da belirgin bir hâl aldı.

Bir pencere çıkmasında karşılıklı oturuyorduk. Anlatıklarım bitince duvara yaslandı, korku ve merak dolu bir bakışla bana bakmaya başladı.

Bir dakika kadar düşündükten sonra Madam'a döndü ve babamla görüşmek istediğini bildirdi.

Babam çağrılmasının üstünden çok geçmeden gülümseyerek içeri girdi.

“İşte geldim, doktorcuğum.” dedi. “Umarım sizi buralara kadar boşu boşuna getirttiğimi söyleyecek ve kızımın hiçbir şeyi olmadığını müjdeleyeceksiniz.”

Ama doktorun ne söyleyeceğini bilemez bir hâlde kendisine baktığını görünce yüzündeki gülümseme dondu kaldı.

Babam ve doktor, az önce benim oturduğum pencere çıkmasında oturup uzun uzun konuştular. Hararetli hararetli konuşmalarından, ciddi şeylerden bahsettikleri anlaşılıyordu. Bulduğumuz oda çok genişti, Madam’la ben odanın öbür ucunda durmuş bekliyorduk. Onları seyrediyorduk. Alçak sesle konuştukları için söylediklerinin bir kelimesini bile duyamıyorduk. Pencere çıkıntısı doktoru görmeme engel oluyor, babamın da sadece ayağı, kolu ve omzu görünüyordu.

Bir süre sonra babam uzandı, solgun, düşünceli ve keuderli bir yüzle bana seslendi:

“Laura, canım biraz buraya gelir misin? Madam, doktor şimdilik size ihtiyacımız olmadığını söylüyor.”

Hemen yanlarına gittim, durumum hakkında ilk defa böyle paniğe kapılıyordum, çünkü, tamam evet belki biraz hâlsizdim ama hasta olduğumu zannetmiyordum; insan mutlu olduğu zaman güçlü olduğunu da hisseder.

Babam elini uzatıp oturmam için yardım etti ama bunu yaparken bana değil, doktora bakıyordu.

“Çok garip bir durum bu, hiçbir şey anlamıyorum. Gel buraya Laura, Doktor Spielsberg’e anlatman gereken her şeyi anlat.”

“Geçen gece boynunda sanki iki küçük iğnenin batmasını andıran bir acı duyduğunu söylemiştin. Nasıl, hâlâ acıyor mu?”

“Hayır, geçti.” dedim.

“Parmağınla nerenin acıdığını bize gösterebilir misin?”

“Boynumun hemen altı, işte şurası.” dedim.

Gösterdiğim noktanın üzerini kapatacak şekilde boğazlı bir giysi vardı üzerimde.

“Orayı bize gösterebilir misin?” dedi doktor. “Babanın burada olmasına aldırma, yakanı biraz aç. Rahatsızlık veren o şikâyetle ilgili belirtileri incelemem gerekiyor.”

Dediğini yaptım, bahsettiğimiz nokta elbisenin yakasının iki üç parmak altındaydı zaten.

“Aman Tanrım, hakikaten öyleymiş!” dedi babam, telaş içinde.

“Şimdi siz de gözlerinizle gördünüz.” dedi doktor, durumu önceden kestirmiş olmanın verdiği muzaffer bir hava ve bir o kadar da üzüntü içinde.

“Nedir o?” dedim, çok korkmuş ve telaşa kapılmıştım.

“Hiçbir şey, küçük hanım.” dedi doktor. “Aşağı yukarı serçe parmağınızın ucu büyüklüğünde mavi bir leke; şimdi önemli olan” dedi babama dönerek “Ne yapılması gerektiğinde.”

“Tehlikeli bir şey mi?” diye sordum, daha fazla dayanamadan.

“Sanmıyorum tatlım.” dedi doktor. “İyileşemeyeceğin bir hastalık olduğunu sanmıyorum. Hemen iyileşmeye başlamaman için de bir sebep göremiyorum. Canının yandığı nokta tam orasıydı değil mi?”

“Evet.” dedim.

“Ve sanırım -hatırladığım kadarıyla- soğuk bir suda akıntıya karşı yüzerken duyulan türden bir ürperti hissettiğini de söylemiştin, değil mi?”

“Evet, yani ancak böyle adlandırabildiğim çok garip bir duyguydu.”

“İşte, gördünüz mü?” dedi, babama dönerek. “Şimdi de Madam’la görüşebilir miyim?”

“Elbette.” dedi babam.

Madam gelince doktor ona döndü ve:

“Genç dostumuzun durumunu hiç iyi görmüyorum. Kötü sonuçlar doğuracak bir durum olabileceğini sanmıyorum ama biz yine de tedbiri elden bırakmayalım, size aşama aşama ne yapmanız gerektiğini anlatayım; her şeyden önce Bayan Laura’yı bir an bile yalnız bırakmamanız gerekiyor. Şu an sizden yapmanızı istediğim tek şey bu. Ama çok önemli bir istek bu.”

“Size güvenebileceğimizi biliyoruz, Madam.” dedi babam.

Madam onun bu sözlerimi hararetle tasdik etti.

“Ve sen, sevgili Laura, doktorun dediklerini harfi harfine yerine getireceksin.”

“Şimdi doktor, size bir başka hasta hakkında sorular sormak istiyorum, onun semptomları da kızımda rastladıklarınıza benziyor, gerçi kızıminkilerden daha hafif görünüyor, ama yine de aynı tür olduklarına inanıyorum. Genç bir hanım, şu anda bizim konuğumuz; akşam buraya tekrar uğrayacağınızı söylemiştiniz, eğer bizimle yemeğe kalırsanız onu da görmüş olursunuz. Genelde ancak akşam üzerine doğru odasından çıkıyor.”

“Teşekkür ederim.” dedi doktor. “Akşam saat yedi gibi sizde olacağım.”

Madam’a ve bana yapmamız gerekenleri bir kez daha sıkı sıkı tembihledikten sonra babam yanımdan ayrıldı, doktorla beraber kapıya doğru yürüdü; pencereden baktığımda şatonun önündeki asma köprüye giden çim ekili kırsımda bir aşağı bir yukarı dolaşarak hararetili hararetili konuştuklarını gördüm.

Doktor eve dönmedi, müsaade istedi, atına bindi ve doğuya, ormana doğru gitti. Aşağı yukarı aynı anda Dranfeld’dan gelen ve bize mektup getiren adamın gelip atından indiğini ve babama bir çanta uzattığını gördüm.

Bu arada Madam ve ben şaşkın bir hâlde doktorun ve babamın bize söylediklerini, tembihlediklerini düşünüyor, bütün bunlara bir anlam vermeye çalışıyorduk. Sonradan Madam yanıma gelip, “Doktor böyle acil tedbirler almasa hayatını kaybedebilir ya da ciddi bir biçimde hastalanabilirdin.” diyecekti.

Doktorun tembihleri beni pek korkutmamıştı doğrusu, sanırım önlem almam gerektiğinden bahsederken kendimi fazla yormamamı, ham meyve yemememi ya da genç insanların sıkça yaptığı aptalca davranışlardan uzak durmamı kastediyordu herhâlde.

Yaklaşık yarım saat sonra babam elinde bir mektupla yanıma geldi.

“Hayli geç kalmış bir mektup bu, General Spielsdorftan geliyor. Aslında dün burada olması gerekiyormuş General’in ama gelmesi yarına kalmış, hatta belki bugün bile burada olabilirmiş.” Zarfı açılmış mektubu elime tutuşturdu ama bir konuk, hele General gibi çok sevdiği bir konuk geleceği zaman duyduğu sevinçten eser yoktu yüzünde. Tam tersine, General’in Kızıl Deniz’in derinliklerinde boğulup ölmesini dilermiş gibi bir hâli vardı. Anlaşılan bahsetmek istemediği bir sıkıntısı vardı ve bu sıkıntı onun beynini kemirip duruyordu.

“Canım babacığım, soracağım bir şeye cevap verir misin?” diye sordum, hiç beklemediği bir anda kolumu boynuna dolayıp merakla gözlerinin içine bakarken.

“Olabilir.” dedi, saçımı okşayarak.

“Doktor ağır hasta olduğumu mu düşünüyor?”

“Hayır tatlım, eğer erkenden gereken önlemler alınırsa kısa zamanda hiçbir şeyin kalmayacağını düşünüyor ki, bu da iki üç günden uzun sürmez.” dedi kupkuru bir sesle, sonra da ekledi: “Keşke dostum General bizi ziyaret etmek için daha uygun bir zaman seçseydi, yani sapasağlam olduğun, bu ziyaretten senin de zevk alabileceğin bir zaman.”

“Ama söyle bana baba.” diye ısrar ettim. “Doktor hangi hastalığa yakalanmış olabileceğimi düşünüyor?”

“Hiçbir şeyin yok. Böyle sorularla sıkboğaz etme beni.” diye kestirip attı; onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim. İncindiğimi anladı, gelip beni öptü ve “Bir iki güne kadar her şeyi öğreneceksin.” dedi. “Yani benim bildiğim kadarını. Bu arada böyle şeylerle canını sıkma sen.”

Arkasını dönüp odadan çıktı, ben daha bütün bu gariplik ne demek oluyor diye düşünmeye fırsat bulamadan geri geldi; Karnstein’a gideceğim, arabanın hazırlanmasını emrettiğini, Madam’la benim de kendisine eşlik edeceğimizi söyledi; oradaki rahibi görüp bir şeyler konuşacakmış, daha önce oraları hiç görmediği için Carmilla da, uyanıp aşağı inince, aynı yerde piknik de yapacağımız bu yolculuk için yiyecek hazırlamakla meşgul olan Matmazel ile birlikte peşimizden gelebilecekmiş. Saat on ikide önceden kararlaştırıldığı gibi hazırlandık. Babam ve Madam’la birlikte yola çıkmak üzere arabaya bindik. Asma köprüyü geçip sağa döndük, Gotik köprü üzerinden uzayıp giden yolu takip ederek terkedilmiş köye ve harabe hâlindeki Karnstein Şatosu’na ulaşmak üzere batıya doğru ilerlemeye başladık. Hiçbir kır gezintisi bundan daha keyifli olamazdı. Hafif meylli bir arazide ilerliyorduk, evlerin bahçelerinde gördüğümüz yapay bitkilerle, acımasızca biçilip budanan ağaçlarla kıyaslanamayacak kadar güzel, yemyeşil ormanlarla kaplı ufak tepeler ve dağlar uzanıyordu önümüzde. Her bir dönemeçten sonra yepyeni, enfes bir manzarayla karşılaşırduk, tatlı bir rüzgâr esiyordu.

Tam böyle dönemeçlerden bir yenisini henüz dönmüş-tük ki, babamın değerli dostu General Spielsdorf'un atıyla bize doğru gelmekte olduğunu gördük. Beraberinde bir de uşağı vardı. Eşyalarını epey arkadan gelen bir arabaya yüklediği anlaşıyordu.

General Spielsdorf atından inip yanımıza geldi. Alışılmış birkaç selamlaşma sözcüklerinden sonra arabaya binip boş olan yere oturdu ve boşta kalan atını da uşağıyla birlikte şatoya gönderdi.

- ON -

YOKLUK

General Spielsdorf'u son görüşümüzün üstünden yaklaşık on ay geçmişti; ama bu süre onun görünüşünde yıllara bedel ağır kayıplara yol açmıştı. Her şeyden önce çok zayıflamıştı ve her zamanki içten ve neşeli görünüşü yerini karamsar ve sıkıntılı ifadelerle bırakmıştı. Her zaman kır düşmüş gür kaşlarının altında neşeyle ıslıl ıslıl parlayan gözlerinde şimdi hiddet içinde şimşekler çakıyordu. Bu sadece kederin yol açacağı bir değişiklik olamazdı, artık saplantı hâline gelmiş öfke dolu tutkuların da bu işte payı olduğu şüphesizdi.

Yola çıkalkı çok olmamıştı ki, General asker olduğunu her hâinden belli eden metanet dolu bir ses tonuyla "cehennemi bir oyuna" kurban giden zavallı yeğenin başına gelenleri anlatmaya başladı:

Babam onu ilk kez bu hâlde görüyordu. Eğer onu çok üzmeyecekse olan biteni bütün ayrıntısıyla anlatmasını rica etti General'den.

“Sana her şeyi memnuniyetle anlatırım.” dedi General. “Ama korkarım ki bana inanmazsın.”

“Neden inanmayacakmışım?” dedi babam.

“Çünkü kesin bildiklerine ve ön yargılarına inanacaksın. Başlangıçta, hatırlıyorum da, tıpkı ben de senin gibi davranmıştım, sonra her şeyi daha iyi anladım ve öğrendim.”

“Sen bir dene bakalım.” dedi babam. “Ben zannettiğin kadar dogmatik biri değilim. Üstelik çok iyi biliyorum ki sen elinde kesin kanıtlar olmadan bir şeye inanmazsın, böyle olunca da vardığın kanıya inanmamazlık edemem.”

“Elimde sağlam kanıtlar olmadan olağanüstü bir şeye - bu kez karşı karşıya kaldığım durum gerçekten olağanüstü bir durum -inanmadığımı düşünmekle yanılmıyorsun. Ancak bu kez birtakım doğa dışı kötülükler tarafından aldatıldım.”

General Spielsdorf’un bu sözleri söylerken babamın ona göz ucuyla, acaba aklı başında mı dercesine baktığını fark ettim.

Neyse ki General bunu görmedi. Ormanın önümüzde alabildiğine uzayıp giden güzelliklerine dalmıştı.

“Demek Karnstein Harabeleri’ne gidiyordunuz.” dedi. “Ne ilginç bir rastlantı, biliyor musun ben de senden bunu rica edecektim, yani inceleme yapmam için beni oraya götürmeni isteyecektim. Bunun için özel bir nedenim var. Orada, içinde artık soyu tükenmiş bir ailenin mezarlarının bulunduğu küçük bir şapel var, değil mi?”

“Evet var - çok ilginç bir yer.” dedi babam. “Yoksa onların unvanını ve topraklarını mı satın almak istiyorsun?”

Babam bu sözleri neşe içinde gülerek söylemişti, ama General ne onun gülüşünü fark etti, ne de dostunun yaptığı bu espriye âdet yerini bulsun kabilinden gülümseyerek karşılık verdi. Tam tersine, yüzü asılmıştı, çok kızgın görünüyordu.

“Çok daha başka bir şey.” dedi homurdanarak. “Bu insanların bazılarını topraktan çıkartmak istiyorum. Yapmayı planladığım işin son derece kutsal bir amacı var, Tanrı’nın da yardımıyla, dünyamızı bazı canavarlardan temizlemek ve son uykularında uyuyan bazı insanların bu yaratıklar tarafından rahatsız edilmelerini engellemek istiyorum. Sana anlatacağım çok ilginç şeyler var dostum, ben de bütün bunları öğreneli birkaç ay oluyor.”

“Babam dönüp ona baktı yine, ama bu kez bakışlarında şüphe değil, büyük bir dikkat ve derin bir endişe ve panik ifadesi yer alıyordu.

“Karnstein ailesi yok olalı.” dedi, “Epey zaman oluyor; en azından yüz yıl. Sevgili eşim, anne tarafından Karnsteinlar’la akrabaymış. Ama ailenin adı da unvanı da yok olalı uzun zaman geçmiş. Şato şuanda bir harabe hâlinde; köyde hiç kimse yaşamıyor; elli yıldan bu yana köyde tüten bir baca görülmemiştir.”

“Aşağı yukarı hepsi doğru. Sizi son gördüğümde beri onlar hakkında pek çok şey öğrendim; çoğu sizi de şaşırtacak şeyler. Ama olayları sırasıyla anlatırsam daha iyi olur.” dedi General. “Zavallı yeğenimi, daha doğrusu çocuğumu demeliyim, onu görmüştünüz. Onun kadar güzel bir yaratık ömrümde görmedim ben; birkaç ay önce soldu o çiçek.”

“Evet, zavalcılık! Onu son gördüğümde gerçekten çok sevimliydi.” dedi babam. “Başına gelenleri duyunca tahmin edemeyeceğin kadar üzüldüm; senin için çok ağır bir darbe olmalı bu.”

Uzanıp General’in elini sevgiyle sıktı. Yaşlı askerin gözleri doldu. Ağladığını gizleme ihtiyacı duymadı.

“Çok eski dostlarız seninle; benim için çok üzüldüğünü biliyorum; benim hiç çocuğum olmadı. Yeğenim benim için çok kıymetliydi, onun için harcadığım onca emeğin karşılığında hayatımı ve yuvamı neşeyle, mutlulukla doldurmuştu. Şimdi hepsi bitti. Dünya üzerinde geçireceğim günler çok fazla olmayabilir, ama Tanrı’dan en büyük dileğim, canımı almadan önce insanlığa büyük bir hizmet etmeme izin vermesi ve bir iblise kurban olup ömrünün baharında canımdan olan güzel yavrumun intikamını almam için gerekli zamanı bana tanınması.”

“Az önce olayları sırasıyla anlatacağını söylemiştin.” dedi babam, “Haydi durma, anlat her şeyi, basit bir merak değil beni bu derece heyecanlandıran şey.”

O sırada Drunstall Yolu’na varmıştık, bu General’in geldiği yoldu, bir kavşağa geldiğimizde bizi Karnstein’a götürecek yola saptık ve yolculuğumuza devam ettik.

“Harabelere çok var mı?” diye sordu General Spielsdorf, heyecanla yolun ilerilerine doğru bakarken.

“Aşağı yukarı birkaç kilometre.” dedi babam, “Olanları anlatacağına dair söz vermiştin, lütfen, anlatmaya başla artık.

- ONBİR -

HİKÂYE

“Bütün kalbimle.” dedi General, ama sonra sustu, sanki anlatacaklarını bir sıraya koymaya çalışıyor gibiydi, sonra kafasını topladı ve hayatım boyunca duyup duyacağım en acayip hikâyeyi anlatmaya başladı.

“Sevgili yavrucuğum size gelmeyi, sevimli kızınla birlikte olmayı iple çekiyordu.” Bunu söylerken beni saygı ve kederle selamladı. “Bu arada şatoya, Karnsteinlar’dan yaklaşık altı kilometre uzakta olan eski dostum Kont Carlsfeld’den de bir davet aldım. Grandük Charles onuruna birkaç gün sürecektir olan ve senin de hatırladığın, bir eğlence düzenlenmişti, benim de katılmamı istiyordu.”

“O eğlencelerin ne kadar olağanüstü olduğunu bilirim.” dedi babam.

“Muazzam! Gerçekten çok iyi bir ev sahibidir Kont. Sanki elinde “Alaattin’in Sihirli Lambası” var. Bütün dertlerimin başlangıcı olan o gece bir maskeli balo düzenlenmişti. Şatonun her yeri açılmış, ağaçlara rengarenk fenerler asılmıştı. O gece düzenlenen havai fişek gösterilerinin benzeri Paris’te

bile görülüp yaşanmamıştır, eminim. Ya o müzik, bilirsin, müzik en büyük zaafımdır benim; ah ne harika parçalar çalmışlardı o akşam. Dünyanın belki de en muhteşem çalgıcılarının bir araya geldiği bir orkestra, Avrupa'nın en iyi opera sanatçılarından oluşmuş şarkıcılar. Bu enfes dekora bir de ay ışığını ekle. Upuzun pencerelerinden dışarı pembe ışıkların saçıldığı şato yeni açmış pembe bir gülü andırıyordu. Her yerden, hatta sandalların gezindiği gölden bile kahkahalar, neşe ve mutluluk sesleri yükseliyordu. Birden gençlik çağımın romantik güzel günlerine dönmüş gibi oldum.

“Havai fişek gösterisi sona erince balo başladı, dans edecekler için ayrılan odaya geçtik. Bir maskeli baloyu seyretmenin ne keyif verici bir şey olduğunu sen de bilirsin, ama böylesi mükemmellikte olan bir ortamda daha önce hiç bulunmamıştım.

“Bütün soylular orada toplanmıştı. Orada “Hiç kimse” sıfatı taşıyan tek kişi bendim herhâlde.

“Sevgili yavrumun da bütün güzelliği üstündeydi o akşam. Maske takmıyordu. Heyecanı ve sevinci zaten çok sevimli olan yüzüne daha bir canlılık getirmişti. Az ileride harikulade bir kostüm giymiş maskeli genç bir hanımın büyük bir dikkatle yeğenimi incelediğini fark ettim. Onu aynı akşam birkaç kez daha görmüştüm önce büyük salonda, daha sonra birkaç dakikalığına çıktığımız şato pencerelerinin altındaki balkonda yanımda yürürken. Yanında ona eşlik eden kendisi gibi zarif ve şık bir elbise giymiş, yaşça daha büyük bir hanım vardı. Genç hanım maske takıyor olmasaydı kızımı inceleyip incelemediğinden daha iyi emin

olabilirdim. Ama artık onun o gece gözlerini yavrumdan ayırmadığından iyice eminim.

“Derken salonlardan birine geçtik; zavallı sevgili yavrum biraz dans ediyor, biraz kapının yanında duran sandalyelerden birine oturup dinleniyordu; ben de sandalyenin yanında ayakta duruyordum. Az önce sözünü ettiğim o iki hanım bize doğru geldi, genç olanı sevgili yeğenimin yanına oturdu, refakatçisi bana yakın duruyordu, çok geçmeden yaşlı hanım alçak sesle konuşarak kendini bana tanıttı.

“Yüzünü maskenin altında gizleyerek bana döndü, eski bir dostummuş gibi, üstelik de adımla hitap ederek benimle sohbet etmeye başladı. Onun bu davranışı beni iyice meraklandırmıştı. Benimle daha önce birçok yerde, sarayda, seçkin kimselerin evlerinde karşılaştığını söyledi. Çoktan unutulmuş olduğum birçok olaydan bahsetti, gariptir, bana şöyle bir dokunmasıyla o ana dek hafızamdan tamamen silinmiş pek çok olayı hatırlamaya başladığımı fark ettim.

Bu kadının kim olabileceğine dair duyduğum merak her geçen dakika artıyordu. O ise her defasında benim ataklarımı ustalıkla ve büyük bir keyifle savuşturmayı başarıyordu. Nasıl olup da geçmişime ait bu kadar bilgiyi derlemeyi başarmıştı, bunu bir türlü anlayabilmiş değildim; öte yandan, beni böyle meraklandırmaktan, onun sırrını çözebilmek için lafı dönüp dolaştırmamı seyretmekten müthiş bir keyif aldığı ortadaydı.

“Bu arada annesinin bir iki defa hitap ettiğini duyduğum o garip isimli Mircalla da aynı gerginlik ve hararetle yavrumla sohbet ediyordu.

“Annesinin, benim çok eski bir tanıdığım olduğunu söyleyerek tanıttı kendini. Ancak maske takıyor olmanın verebileceği büyük bir rahatlıkla konuşuyordu; konuşması bir arkadaşınıkinden farksızdı; yavrumun elbisesine hayran kaldığından, kendisinin de ne kadar güzel olduğundan bahsediyordu. Balo salonunu dolduran insanlar hakkında yaptığı yorumlarla yeğenimi güldürüyor, onu eğlendirmiş olmanın verdiği mutlulukla kendi de gülüyordu. Nükteli ve hayat dolu konuşmasıyla yavrumu büyülemişti âdeta. Çok geçmeden ikisi çok iyi arkadaş oldular ve genç hanım yüzündeki maskeyi indirmeye karar verdi. Maskenin altından muazzam güzellikle bir yüz göründü. Bu yüzü daha önce ne ben ne de zavallı yavrum herhangi bir yerde görmüştük. İlk kez görüyor olmamıza rağmen yüz hatları o kadar canlı, o kadar sevimliydi ki insanı çekmemesine imkân yoktu. Zaten yavrum da kaptırmıştı kendini bu çekim kuvvetine. İnsan ilk defa karşılaştığı bir yabancından ancak ona âşık olmuşsa bu kadar etkilenebilirdi.

Bu arada ben de bir maskeli baloda olmamızın verdiği cesaretle maskeli hanıma dönüp sorular sormaya başladım.

“Beni çok şaşırttınız.” dedim gülümseyerek “Bu kadar yetmez mi? Maskenizi çıkarmak lütfunda bulunsanız da ikimiz de şartlarımızı eşitlesek olmaz mı?”

“Bu kadar anlamsız bir istek olamaz.” dedi. Hanım, “Bir hanımdan, elindeki avantajından vazgeçmesini istiyorsunuz! Hem, beni tanıyacağınızı nereden çıkarıyorsunuz? Yıllar insanı değiştirir.”

“Nasıl isterseniz.” dedim nazıkçe ve biraz da melankolik bir havada önünde eğilerek.

“Filozofların dediği gibi.” dedi hanım, “Yüzümü görmek yetecek mi beni tanımanıza?”

“Denemeye değer.” dedim, “Kendinizi yaşlı bir hanım gibi göstermeye çalışmanız faydasız, duruşunuzdan hiç de öyle olmadığınız anlaşılıyor.”

“Ne olursa olsun, sizi görmeyeli, daha doğrusu siz beni görmeyeli yıllar oldu. Kızım, yani Mircalla burada, karşınızda duruyor, yani zannettiğiniz kadar genç olamam, gerçek hâlimi sizin gibi müsamahakâr birine bile göstermek istemiyor olabilirim, sizin beni daha önceki hâlimle kıyaslamanızdan hoşlanmayabilirim. Siz maske takmıyorsunuz. Yani karşılık olarak bana hiçbir şey veremeyeceksiniz.”

“Merhametinize sığınıyorum, lütfen çıkarın şu maskeyi.”

“Ben de sizinkine sığınarak söylüyorum, bırakın öyle kalsın.”

“Bari hiç olmazsa bana Fransız mı yoksa Alman mı olduğunuzu söyleyin, her iki dili de mükemmel konuşuyorsunuz.”

“Size bunu söylememin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum General; bana bir sürpriz yapmaya ve boş bir anımı yakalamaya hazırlandığınızın farkında değil miyim sanıyorsunuz?”

“Ama” dedim, “Sizinle sohbet etmek şerefine ulaştıktan sonra size nasıl hitap etmem gerektiğini bilememenin çok

yazık olduğunu inkâr edemezsiniz. Size Madam La Comtesse diye hitap etmemin bir sakıncası var mı?”

“Bir kakhaha attı, sonra biraz durakladı. Sonradan bu sahneyi yeniden hatırlarken bütün bunların ne kadar şeytanca bir planın parçası olduğunu, her şeyin en ufak bir açık verilmeyecek şekilde tasarlandığını daha iyi anlıyorum.

“Nerede kalmıştık.” dedi ama sözleri yine yarıda kesildi, tam ağzını açıp konuşmasına devam edecekti ki, son derece şık ve seçkin görünümlü, ancak yüzü bir ölününki kadar beyaz, siyahlar giymiş bir beyefendi yanımıza yaklaştı; maske takmamış, sade bir takım elbise giymişti; gülümsemeden, fakat derin bir saygıyla eğilip onu selamladıktan sonra:

“Madam la Comtesse kendilerine onları çok ilgilendirecek birkaç söz söylememe izin verirler mi acaba?” diye sordu.

Madam, elini dudaklarına götürerek susmasını işaret etti; sonra bana dönerek: “Yerimi kapmasınlar, General; birkaç kelime konuşayım, hemen geliyorum.” dedi.

“Siyahlı adamla bir köşeye çekilip birkaç dakika hararetli bir şeyler konuştular, sonra kimseye belli etmeden beraberce yürüyüp kalabalığın arasına karıştılar; birkaç dakika sonra onları gözden kaybetmiştim.

“Benimle bu kadar nazik bir şekilde konuşan ve beni hatırladığını söyleyen bu hanımın kim olduğunu hatırlamaya çalışırken beynimi az yormadım, bir ara yeğenimle genç hanımın sohbetine de katıldım, amacım o geri dönene kadar, adını ve unvanını öğrenip yaşadığı şato ve topraklar hakkında genç kızın ağzından laf almaktı. Ama ben daha

bunu başaramadan esrarengiz hanım, yanında o siyahlı beyefendi ile birlikte geri döndü.

“Madam la Comtesse, arabanız kapının önünde hazır olunca sizi haberdar edeceğim.” dedi ve eğilip selam vererek yanından ayrıldı.

- ONİKİ -

BİR RİCA

“Demek Madam la Comtess’i kaybediyoruz, ama umarım birkaç saatten fazla uzun sürmez.” dedim hafifçe eğilerek.

“Belli olmaz, belki o kadar kısa, belki de haftalarca uzun sürebilir bu ayrılık. Tam da bu sırada gelip benimle konuşması büyük talihsizlik oldu.”

“Beni tanıyor musunuz?”

“Tanımadığımı söyledim.”

“Beni tanıyacaksınız.” dedi ve ekledi, “Ama şimdi değil. Biz sizinle zannettiğinizden çok daha eski ve iyi iki dostuz. Ancak henüz kendimi tanıtamam. Üç hafta sonra, hakkında bir süredir araştırmalar yaptırdığım şatonuzun oradan geçeceğim. Bir iki saatliğine de olsa size uğrarım, hep güzel anılar eşliğinde hatırladığım eski dostluğumuzu canlandırmanın yollarını ararız. Ama şu anda yıldırım gibi gelen bir haberle buradan ayrılmak zorundayım. Şaşkına döndüm. Kimliğimi açıklayamamanın rahatsız edici bir davranış olduğunu

biliyorum ve buna rağmen sizden bir ricada bulunmak zorundayım. Zavallı çocuğum henüz kendini toparlayamadı. Bir süre önce katıldığı bir av partisi sırasında atından düşmüştü, bu olay onun sinirlerini çok yıprattı, doktorumuz bir süre için kendini kesinlikle yormaması gerektiğini söylemişti. Buraya gelirken de çok yavaş gelmek zorunda kaldık, günde sadece altı kilometre yol alabildik. Oysa şimdi bir ölüm kalım meselesi yüzünden gece gündüz sürecek bir yolculuğa çıkmak zorundayım, bu önemli meselenin ne olduğunu size ancak geri döndüğümde açıklayabilirim, umarım birkaç hafta içinde gizlemek zorunda kaldığım hiçbir sırrım olmadan geri dönmeyi başarırım.”

Bunları söylerken âdeta, kızını geri dönene kadar konuk etmemi istiyordu.

“Bu isteğini öyle yumuşak bir dille anlatıyordu ki, bu bir istekten de öte bir yalvarıştı sanki. Üstelik gariptir, böyle davrandığının kendi de farkında değil gibiydi. İçinde bulunan durum da göz önüne alındığında hiçbir şey bundan daha önemli olamazdı. Öyle ki sonunda dayanamayıp ben kendiliğimden talip oldum kızın bizim yanımızda kalmasına.”

“Yaşanan gelişmelerden sonra bu son derece garip, hatta bir ricaydı. Doğrusu, karşı koyabileceğim hiçbir nokta bırakmadan her şeyi öylesine kurnazca hazırlamıştı ki beni gafil avladığını kabul etmeliydim. Biz onunla tam bu konuyu konuşurken kötü bir tesadüf eseri sevgili yavrum da yanıma gelip konuştuklarımızı duydu, yeni edindiği arkadaşı Mircalla’yı misafir etmenin çok iyi bir fikir olduğunu fısıldadı kulağıma. Mircalla da eğer annesinden izin alabilirse bizimle de kalmak istiyordu.”

“Başka zaman olsa en azından kim olduklarını öğreninceye kadar beklememizi söyledim yavruma. Ama düşünce zamanım yoktu. İki kadın beni köşeye sıkıştırmıştı; sonra itiraf etmeliyim ki genç kızın soylu ve kibar bir aileden gelmesinin yanı sıra duru ve güzel yüzü de çok etkilemişti beni; sonunda annesinin Mircalla diye hitap ettiği güzel kızı daha fazla düşünmeden himayeme almayı kabul ettim.”

“Kontes kızına döndü, acele ve çok önemli bir iş için çağırıldığını, onu çok eski ve yakın bir dostu olan benim himayeme bırakarak gitmek zorunda kaldığını söyledi. Kız büyük bir dikkatle annesini dinliyordu.”

“Ben de böyle bir durumda söylenmesi gereken birkaç cümle söyledim, ama şimdi düşünüyorum da o an bile içine düştüğüm durumdan zerre kadar memnun değildim.”

“Siyahlı beyefendi geri döndü ve Kontes’e gayet kibar bir şekilde arabasının hazır olduğunu haber verdi.”

“Adamın davranışlarından Kontes’in gayet yüksek bir mevkiye sahip olduğu, hatta bir kontes olduğunu söyleyerek tevazu göstermiş olabileceği şüphesine kapıldım bir an için.”

“Giderayak yaptığı son şey, dönünceye kadar kendisi hakkında hâlihazırda tahmin edebileceklerim dışında bir şeyler öğrenmeye çalışmamamı rica etmek oldu. Saygın ev sahibimiz konuğunun niçin böyle bir ricada bulunduğuun sebeplerini biliyordu.”

“Ama” dedi, “Kızım da ben de burada bir günden fazla kalsak ikimizin de güvenliği tehlikeye girer. Yaklaşık bir saat önce kısa bir an için de olsa maskemi kaldırmıştım, sanırım o sırada yüzümü gördünüz. Sizinle konuşmak için bir

fırsat yaratmak zorundaydım. Beni görüp tanıdığınızı anlasaydım, ayaklarınıza kapanır sırrımı birkaç hafta saklamanız için size yalvarırdım. Ama şimdi içim rahat, beni tanımadığınızdan eminim; şu anda kim olduğumu merak ettiğinizi, bu merakınızın ileride daha da artacağını biliyorum. Kızım da gizlilik konusunda benimle aynı titizliği gösterecektir, ara sıra bu konuyu ona açacağınızı, dikkatsizlik edip ağzından bir şey kaçırmasını bekleyeceğinizi daha şimdiden adım gibi biliyorum.”

Bu sözlerden sonra eğilip kızının kulağına bir şeyler fısıldadı, iki yanağından öptü sonra solgun yüzlü siyahlı adamla birlikte kalabalığın arasında kayboldu.

“Öbür odada.” dedi Mircalla, “Kapıya bakan bir pencere var. Oradan anneme son bir kez bakmak ve öpücük göndermek istiyorum.”

“Yerimizden kalkıp öbür odaya gittik. Başımızı uzatıp baktığımızda etrafında bir grup görevlinin durduğu gayet gösterişli bir arabanın kapıda beklemekte olduğunu gördük. Soluk yüzlü beyefendinin siyah kadife bir pelerini Kontes’in giymesi için tutup yardım etmesini, Kontes’in pelerini giydikten sonra kapüşonu başına geçirmesini seyrettik. Kontes başıyla işaret etti ve adamın eline dokundu. Adam onun binmesini bekledikten sonra saygıyla kapıyı kapadı ve araba hareket etti.

“Gitti.” dedi Mircalla, içini çekerek.

“Gitti.” diye tekrarladım ben de alelacele verdiğim kararın ardından ilk defa yaptığım şeyi düşünme fırsatı bulmuştum, aklım başıma yeni gelmişti.

“Başını kaldırıp bize bakmadı bile.” dedi kederli bir sesle.

“Kontes o sırada maskesini çıkarmıştı, herhâlde yüzünü görmemizi istemiyordu.” dedim, “Hem arkasından bakacağımız aklına gelmemiştir belki de.”

“İçini çekerek yüzüme baktı. O kadar güzeldi ki aklımdan geçirdiklerime pişman oldum. Bir an için bile olsa konukseverliğime yakışmayacak davranışlarda bulunmuş-tum, ama şimdi onun en ufak bir isteğini bile geri çevirmemeye kararlıyım.”

“Genç kız maskesini yeniden taktı, yeğenimle ikisi bir olup konserin tekrarlanacağı kısıma dönmeye razı etti beni. Döndük de. Şatonun pencerelerinin hemen altında kalan terasta bir aşağı bir yukarı dolaşıp durduk. Mircalla kısa süre içinde bize iyice alışmış ve o gece orada bulunan insanlarla ilgili esprilerine devam ederek bizi güldürmeyi başarmıştı. Her geçen dakika onu daha da çok seviyordum. Hakaret içermeyen küçük dedikoduları bize aktararak benim gibi dünyadan elini eteğini çekmiş bir ihtiyarı bile neşelendirmeyi başarıyordu. Yalnız geçen akşamlarımızda bizi kim bilir nasıl eğlendirecekti.

“Balo şafak söküp de güneş ufukta görününceye kadar devam etti. Grandük o saate kadar durmadan dans etmeyi çok seviyordu. Bu yüzden burada bulunan insanlar onu yalnız bırakıp yatmaya gitmeyi akıllarından bile geçirememişti.

“Kalabalık bir salonda yürüyorduk ki birden yeğenim, Mircalla’nın nereye kaybolduğunu sordu. Ben Mircalla’nın onun yanında yürüdüğünü sanıyordum, o da benim yanımda. Gerçek şu ki onu kaybetmiştik.

“Onu bulmak için sarf ettiğim bütün gayretlerim boşa gitti. Sanırım balonun o kalabalığında bir an bizi kaybetmiş, sonra biz zannederek birilerinin peşine takılmış ve kaybolmuştu.

“Bu olay, adından başka bir şey bilmediğim genç bir kızın sorumluluğunu üstlenerek ne büyük bir hata yaptığımı bir kez daha hatırlattı bana; birkaç saat önce verdiğim sözden dolayı, aramakta olduğum fakat hakkında adından başka hiçbir şey bilmediğim bu genç kıızı bulmak için birilerine soru sorarken bu genç hanımın aynı zamanda balodan birkaç saat önce apar topar ayrılan Kontes’in kızı olduğunu bile söyleyemiyordum.

“Sabah oldu. Gün iyice aydınlandığında aramaktan vazgeçmiştik artık. O gün öğleden sonra ikiye kadar kayıp genç kıızdan hiçbir haber alamadık.

“Aşağı yukarı o sıralarda uşaklardan biri yeğenimin kaldığı odanın kapısını çaldı ve sıkıntıda olduğu her hâlden anlaşılan genç bir hanımın geldiğini ve annesinin kendisini emanet ettiği General Baron Spielsdorf ile kızını nerede bulabileceğini sorduğunu haber verdi.

“Bu gelen, hiç şüphesiz genç dostumuz olmalıydı; baktık, evet, gelen oydu. Tanrı’ya şükürler olsun, ya onu kaybetseydik!

“Zavallı kızıma, bizi bulmak için nasıl uzun süre çaba harcadığına, ama başarısız olduğuna dair bir hikâye anlattı. Gece geç saatlerde kâhyanın yatak odasına girdiğini, balonun da verdiği yorgunlukla orada derin bir uykuya daldığını

ancak saatler sonra yorgunluğunu atıp uykusunu alabildiğini söyledi.

“O gün Mircalla bizimle eve geldi. Sevgili kızıma bu kadar tatlı bir arkadaş bulmuş olduğum için sevinçten yerimde duramıyordum.”

- ONÜÇ -

ODUNCU

“Çok geçmeden birtakım problemler baş gösterdi. Her şeyden önce Mircalla son geçirdiği hastalığın da etkisiyle sürekli bir yorgunluktan şikâyet ediyordu, odasından epey geç saatlerde, akşam üzerine doğru ancak çıkabiliyordu. Sonra bir şey daha öğrendik, gerçi bunu öğrenmemiz, Mircalla'nın yatarken kapısını sürekli kilitlemesi, anahtarı kilitin üzerinde bırakması ve odada bir refakatçinin kalmasına izin vermediği için biraz geç oldu ama bazı günler sabahları erken ya da günün ilerlemiş saatlerinde kesinlikle odasında olmuyor sonra kimseye fark ettirmeden geri dönüyordu. Birçok kez şatonun pencerelerinde ya da sabahın gri aydınlığında sanki trans hâlindeymiş gibi bahçede ağaçların arasında dolaşırken görülmüştü. Bütün bunlar bende onun uykuda yürüme alışkanlığı olduğu fikrini doğurdu. Ama bu düşünce bilmeceyi çözmeye yetmiyordu. Odasının kapısı içeriden kilitli olduğu hâlde odasından çıkmayı nasıl başarıyordu? Kapılardaki ve pencerelerdeki demirlere rağmen bahçeye nasıl çıkabiliyordu?

“Bütün bu karışıklıkların içinde, daha da endişe verici yeni bir olay yaşadık.

“Sevgili yavrum kısa bir süre sonra sağlığını yitirmeye başladı, bu o kadar anlaşılmaz ve esrarengiz bir biçimde olmuştu ki, çok korkuyordum.

“Önce kâbuslar görmeye başladı, ardından odasında yatağının ayak ucunda bir o tarafa bir bu tarafa dolaşan, Mircallaya çok benzeyen korkunç bir canavarın gezindiğini söylemeye başladı. Ardından garip birtakım ürpertiler hissettiği iddiaları başladı. Hiç hoş olmayan, son derece garip ürpertilerdi bunlar. Sanki göğsünün üstünden buzlu sular akıp geçiyordu. Daha da ilerleyen zamanlarda boğazının hemen altında sanki iki küçük iğne batmış gibi sızılar hissetmeye başladı. Birkaç gece sonra yeni bir durum baş gösterdi, kendim boğulacakmış gibi hissediyor ve bu boğulma hissi sonunda kendim kaybetmesine sebep oluyordu.”

Yarım yüzyılı aşkın bir süredir hiçbir evin bacasından duman tüttüğü görülmemiş köye yaklaştığımız şu sırada arabamız çimenlik bir yol üzerinde ilerlediği için iyi kalpli yaşlı General’in söylediği her sözü gayet net olarak duyabiliyordum.

O felaketi yaşamasaşydı şu anda şatomuzda babamın konuğu olacak olan zavallı kızcağızın hastalığının belirtilerinin benimkilere nasıl da aynen benzediğini duyduğumda ne kadar şaşırdığımı varın siz tahmin edin. General’in konuğu hakkında ayrıntılarıyla anlattığı özelliklerin ve garipliklerin genç ve güzel konuğumuz Carmilla’nınkilere tıpatıp uyduğunu duymak ise şaşkınlığımı bir kez daha arttırmıştı.

Orman bir anda seyrekleşti; birdenbire kendimizi harabe durumundaki köyün bacalarının, saçaklarının altında; dev ağaçların çevrelediği terkedilmiş şatonun mazgallı siperlerinin dibinde buluverdik.

Bu kâbus gibi yerde arabadan indik. Hepimizin aklında türlü türlü düşünce olduğu için hiçbirimiz konuşmuyorduk; bayırı tırmandık ve kendimizi geniş odaların, döne döne çıkan merdivenlerin ve karanlık koridorların olduğu şatoda buluverdik.

“Karnsteinlar’ın saray yavrusu malikânesi burası işte!” dedi yaşlı General. Pencereden köye doğru baktığınızda ağaç yaprakları rüzgârda dalgalanan ve insana ürperti veren geniş orman gözüktüyordu. “Tarihi kanlı olaylarla bezenmiş, uğursuz bir aileydi.” diye devam etti. “İnsanlığa yaptıkları kötülöklere öldükten sonra da devam ettiler. Şu aşağıdaki de Karnsteinlar’ın şapeli.”

Yokuşun altında, yeşilliklerin arasında hayal meyal görünen gri duvarlı gotik binayı işaret ediyordu. “Bir oduncu sesi duyuyorum.” diye devam etti. “Şatonun çevresindeki ağaçlardan birini kesiyor olmalı; araştırma yaptığım konu hakkında bize bilgi verebilir ve Kamstein Kontesi Mircalla’nın mezarının yerini gösterebilir belki. Soyu devam etmeyen eski aileler hakkındaki bilgiler, o ailenin sona ermesiyle birlikte zenginler arasında unutulur gider, ama köylüler bu tür eski bilgilerin unutulmasına asla izin vermez.”

“Evde Kamstein Kontesi Mircalla’nın bir portresi olacaktı; görmek ister misin?” diye sordu babam.

“Vaktimiz yok, sevgili dostum.” dedi General, “Hem aslını gördüğümü sanıyorum; sana düşündüğümden önce gel-meme sebep olan şeylerden biri de şu anda gitmekte oldu-ğumuz şapelde araştırma yapmak fikriydi.”

“Ne?! Kontes Mircalla’yı gördüğünü mü söylüyorsun?” dedi babam, çok şaşırmıştı. “Yüz yıl önce öldüğünü sanı-yordum.”

“Zannettiğin kadar ölü değilmiş demek.” diye cevap verdi General Spielsdorf.

“Biliyor musun General, beni iyice şaşırttın.” dedi babam onu süzerek. Yüzünde yine o şüphe ifadesinin belirdiğini gördüm. Ama ne kadar öfkeli ve üzgün olsa da General’in hiç de öyle aklını kaçırmış gibi bir hâli yoktu.

“Artık hayatta kalmak istememin bir tek sebebi var.” dedi, Gotik stilde yapılmış dev köprünün kemeri altından geçtiğimiz sırada, “O da intikamımı alabilmek, bu işin bir ölümlünün eliyle tamamlanmasına izin verdiği için Tanrı’ya şükrediyorum.”

“Hangi intikamdan bahsediyorsun?” dedi babam, şaş-kınlığı giderek artan bir hâlde.

“Canavarın kafasını kopartacağımı söylüyorum.” dedi ve yüzünde müthiş bir öfke ifadesiyle sesi boş harabede yankı-lanarak, elini sanki bir baltanın sapından tutuyormuş gibi havaya kaldırıp salladı.

“Ne?” diye bağırdı babam, daha da şaşırmış bir hâlde.

“Kafasını keseceğim onun!”

“Kafasını mı keseceksin?”

“Evet, bir baltayla, ya da kürekle ya da o lanetli boynu gövdesinden ayırmak için o an elime ne geçerse onunla. Sen de duyaçaksın.” dedi ve öfkeden sesi titreyerek konuşmasına devam etti:

“Sevgili kızın yorulmuş galiba, onu bir yere oturtalım da biraz dinlensin, ben de birkaç cümleyle hikâyemi tamamlayayım.” dedi.

Şapelin yerleri ot bürümüş koridorunda duran dört köşe bir odun parçasının üstüne oturdum, dinlenmek çok iyi geldi, bu arada General de eski duvarları sarmış bazı sarmaşık dalların kesip temizleyen oduncuya seslendi, adam elinde baltasıyla yanımıza geldi.

Oduncu bu bina hakkında pek bir şey anlatamadı; ama yaşlıca bir orman bekçisinin buradan iki mil kadar uzakta rahibin evinde kaldığını, eğer atlarımızdan birini ödünç verirsek gidip yarım saat içinde onu buraya getirebileceğini, bu kişinin Karnsteinlar’ın şatosuyla ilgili her şeyi anlatabileceğini söyledi.

General “Bu ormanda uzun süredir mi çalışıyorsun?” diye sordu.

“Burada ormancının yanında odunculuk yapıyorum.” dedi kendine has şivesiyle. “Babam da aynı işi yaparmış, dedelerim de, size burada, köyde atalarımın yaşadığı evi gösterebilirim.”

“Bu köy niçin böyle terk edildi?” dedi General.

“Vampirler musallat olmuştu da ondan, efendim; sonunda pek çoğu mezarlarına kadar izlenip etkisiz hâle getirildiler,

ya başları kesildi, ya kalplerine kazık saplandı ya da yakıldılar ama bu arada köylülerden de birçok kişi öldü.”

“Ama her şeyin kuralına uygun yapılmış olmasına rağmen...” diye devam etti, “Pek çok mezar açıldı, vampirler ruhlarına acı veren ıstıraplarından kurtarıldı. Fakat buna rağmen köy yine rahata kavuşamadı. Köyde hâlâ vampirlik olayları olmaktaydı. Ve bu olaylara yol açan vampir bir türlü yakalanamıyordu. Sonunda buradan geçmekte olan Moravyalı bir beyefendi durumu öğrendi, kendisi bu konularda bilgi sahibiymiş, zaten orada yaşayanların bir çoğu bu konularda oldukça bilgilidirler. Bu Moravyalı beyefendi köyü bu sıkıntıdan kurtarabileceğini söyledi. Parlak bir ay ışığının olduğu bir gece gün batınımdan hemen sonra aşağıdaki kilise avlusunu olduğu gibi gören şatonun kulesine tırmandı; o pencereden bakınca her yer görülüyordu. Orada durup vampirin mezarından çıkmasını beklemeye başladı, sonunda vampir mezarından çıktı, gömülürken üzerinde olan keten giysileri çıkarıp bir kenara bıraktı ve lanetli hastalığı köydekilere bulaştırmak üzere yola koyuldu.

“Bunları gören yabancı kuleden aşağı indi, vampirin keten giysilerini alıp tekrar kulenin tepesine tırmandı ve tekrar beklemeye başladı. Vampir geri dönüp de giysilerini bulamayınca kulenin tepesinde gördüğü Moravyalı’ya dönerek korkunç çığlıklar atmaya başladı. Moravyalı ise cevap olarak giysileri geri istiyorsa kuleye çıkıp alması gerektiğini söyledi. Bunun üzerine vampir müthiş bir hiddetle kuleye tırmanmaya başladı; mazgalların hizasına gelmesiyle birlikte Moravyalı bir tek kılıç darbesiyle onun kafasını ortadan ikiye ayırdı ve bedenini kilisenin avlusuna fırlattı, sonra kendisi

de aşağı inip vampirin kafasını gövdesinden ayırdı. Ertesi sabah cesedi köylülere götürüp yakmalarını söyledi.

“Moravyalı soylu, Karnstein Kontesi Mircalla’nın mezarının kaldırılması için köylülerden emir almıştı, bu görevi başarıyla yerini getirdi, öyle ki, bir süre sonra bu olayları herkes unutmuş gitmişti.”

“Bize bu mezarın nerede olduğunu gösterebilir misin?” diye sordu General.

Oduncu hayır anlamında başını salladı ve gülümsedi.

“Hayır efendim, onun nerede gömülü olduğunu ben değil, hiç kimse bilemez.” dedi, “Üstelik cesedin yerinden çıkarıldığı söyleniyor; ama kimse bundan da tamamen emin olamıyor.” Zaman hayli ilerlemişti, Oduncu bize bunları anlattıktan sonra baltasını yere bırakıp yanımızdan ayrıldı. Oduncu gittikten sonra babam ve ben kaldığımız yerden General Spielsdorf’un hikâyesini dinlemeye devam ettik.

- ONDÖRT -

KARŞILAŞMA

“Sevgili yavrumun durumu hızla kötüleşiyordu.” diye yeniden anlatmaya başladı General.

Yavrum sürekli krizler geçiriyordu. Muayene etmesi için çağırdığım doktor bu hastalığın ne olabileceğine dair hiçbir teşhis koyamadı. Benim ne kadar endişelendiğimi görüyordu, başka bir doktorun da fikrini almamızı önerdi. Gratz'dan bir mütehassıs doktor çağırdık. Gelmesi birkaç gün aldı. İyi kalpli, itikatl ve bilgili bir adamdı. Yavrumun durumunu inceledikten sonra iki doktor konuyu aralarında tartışmak üzere çalışma odama kapandılar. Ben de yan odada oturmuş onların konuşmalarını bitirmelerini bekliyordum. Hararetli hararetli tartışırken arada bir heyecanlandıklarını, seslerinin iyice yükseldiğimi duyabiliyordum. Kapıyı vurup içeri girdim. Tam da o sırada Gratzlı doktor düşündüklerini açıklıyordu. Karşısındaki kişiyse kahkahalarla gülüyor, onun ileri sürdüğü görüşleriyle açıkça alay ediyordu. Ancak bu heyecanlı hava benim içeri girmemle biraz yatıştır gibi oldu.

“Bayım” dedi ilk çağırdığım doktor, “Bilgili meslektaşım sizin bir doktora değil, bir büyücüye ihtiyacınız olduğunu düşünüyor.”

“Özür dilerim.” dedi Gratzlı doktor, biraz incindiği her hâlden belliydi, “Bu olağanüstü vaka ile ilgili görüşlerimi kendi bildiğim yoldan bir başka zaman açıklayacağım. Üzülerek bildiriyorum ki, Mösyö General, mesleğim ve kişisel becerilerim bu hastalık için yetersiz kalıyor. Ancak gitmeden önce size bir iki konuda açıklama yapma şerefini bahşedin bana.”

“Çok düşünceli bir hâli vardı, masanın yanındaki sandalyeye oturdu bir şeyler yazmaya başladı. Büyük bir hayal kırıklığı içinde başımı önüme eğip odadan çıkarken diğer doktor omzunun üstünden onun neler yazdığına bakıyordu, bir süre onu seyretti, sonra omuzlanın silkti, alaycı bir ifadeyle elini alnına götürdü.

“Bu muayeneden sonra yine başladığım noktaya geri dönmüştüm. Biraz dolaşmak için bahçeye çıktım, dalgın dalgın yürüyordum. On, on beş dakika sonra Gratzlı doktor yanıma geldi. Beni izlediği için özür diledi ama benimle konuşmadan çekip gitmeye içinin el vermediğini söyledi. Yanılmış olamayacağını söyleyerek söze girdi; hiçbir doğal hastalığın bu tür belirtileri olmazmış; ölüm çok yakınmış. Yavrumun önünde yaşayacağı iki ya da üç günü ancak varmış. Yakalandığı bu amansız hastalık sırasında büyük bir dikkat isteyen özenli bir bakım sayesinde bile kaybettiği gücünü geri alabilmesi yok denecek kadar az bir ihtimalmiş. Geri dönmülemeyecek bir noktaya gelmişiz. Önceki krizlere benzer

böyle bir kriz daha yaşaması zaten ölmek üzere olan yavrumun bütün gücünü kuvvetini tamamen alır götürürmüş.

Gratzlı doktora “Ne tür bir hastalıktan, ne tür bir krizden bahsediyorsunuz?” diye sordum.

“Size sunduğum notta her şeyi açık açık yazdım; sizden hemen bir din adamı çağırmanızı rica ediyorum, ve lütfen o gelmeden bu notu açıp okumaya kalkışmayınız; okuyacaklarınız hiç hoşunuza gitmeyecektir; bu bir ölüm kalım meselesi. Ama eğer siz rahibi çağırır da eğer o gelemese, o zaman elbette kağıdı açıp okuyabilirsiniz.”

“Ayrılmadan önce son olarak mektubu okuduktan sonra aynı konu ile ilgili olarak şayet daha fazla bilgi sahibi olmak istersem danışabileceğim bir kişi olduğunu, bu kişinin bu gibi konulara büyük merak duyup araştırmalar yaptığını, mutlaka gidip onunla konuşmam gerektiğini söyledi, sonra izin isteyerek ayrıldı.”

“Din adamına bir türlü ulaşamayınca mektubu onun yokluğunda açıp okumak zorunda kaldım. Başka bir zaman olsa yazılanlara kahkahalarla gülerdim. Ama çok sevdiği birinin hayatı tehlikedeyken elindeki tüm çareler de tükenmişken insanın yapmayacağı çılgınlık kalmıyor.”

“Doktorunkinden daha saçma bir mektup aldığımı hatırlamıyorum. Yazdıklarını gören olsa onu hemen bir akıl hastahanesine kapatırdı. Mektupta hastanın vampirler tarafından sık sık ziyaret edildiği yazılıydı! Boğazına yakın yerde meydana gelen o izlerin vampirlerin kendilerine özgü ince uzun sipsivri dişleriyle ısırmasından kaynaklandığını iddia ediyordu. Yine aynı bölgedeki küçük ama belirgin iz aynı

vampirin dudaklarının değmesiyle oluşmuş bir izdi. Bütün bu belirtiler bir arada değerlendirildiğinde, hastanın bir vampir tarafından sık sık ziyaret edildiğini ortaya koyuyordu.

“Vampir gibi yaratıkların olamayacağından o kadar emin olmama ve doktorun olağan dışı iddialarına inanmak istemiyor olmama rağmen, olayların başka hiçbir şekilde açıklanmaması, halüsinasyon deyip geçememem beni, hiçbir şey yapmadan beklemek yerine mektupta yazılı olanları yapmak zorunda bıraktı.”

“Zavallı hastanın içerde sürekli bir mum yanan odasına açılan giyinme odasına saklandım, içerisi karanlıktı, uyuuncaya kadar bekledim. Kapıda duruyor arada bir anahatar deliğinden içeriye bakıyordum, tavsiye edildiği üzere kılıcım hemen yanımdaki masadaydı, derken odanın içinde, yatağın ayak ucunda kapkara korkunç bir yaratık belirdi, hemen zavallı kızın boğazına eğildi, üzerine kapandı ve bu yaratık bir anda daha da büyümüş gibi göründü gözüme.

“Birkaç saniye için taş kesilmiş bir hâlde donup kaldım. Sonra kendimi toparlayıp kılıcım elimde ileri atıldı. Kapkara yaratık bir hamlede yatağın ayak ucuna kaçtı ve yere atlayıp bir metre kadar uzaklaştıktan sonra bana bakmaya başladı, büyük bir korku ve dehşet içinde bu yaratığın Mircalla olduğunu gördüm. Ne yaptığımı bilemez bir hâlde kılıcımı ona doğru salladım ama o şimdi de kapının yanında hiç yaralanmamış gibi öylece duruyordu. Korkmuştum ama peşinden gidip kılıcı tekrar salladım. Birden yok oldu! Kılıcımın son darbeleri boşa gitti.

“O korkunç gecede sabahı nasıl ettiğimi anlatamam size. Evdeki herkes uyanmış onu arıyordu. Mircalla’nın izine bile rastlayamadık. Ama kurbanının durumu hızla kötüye gidiyordu, zaten sabaha çıkamadı.”

Yaşlı General keder içindeydi, gözleri dolmuştu. Onunla konuşamadık. Babam biraz uzaklaşıp mezar taşlarının üzerinde yazılı olan isimleri okumaya başladı. Sonra araştırmalarını içeride sürdürmek için şapele girdi. General duvara dayandı, gözlerini kuruladı, derin derin içini çekiyordu. Tam o sırada gelmekte olan Carmilla ile Madam’ın sesini duymak biraz olsun içimi rahatlattı. Ama sonra o sesler de duyulmaz oldu. Bu terkedilmiş, dört bir yanı ulu ağaçların çevrelediği bu kasvetli, çıt çıkmayan, lanetlenmiş mekânda, bedenleri toz ve her yeri saran sarmaşıklar içinde çürüyüp gitmekte olan soylu insanların mezarlarının arasında ucu bir şekilde gelip kendi hastalığıma dayanan bir hikâyeyi dinlemiş olmak sinirlerimi iyice bozmuştu; içime müthiş bir korku girdi, sanki biri olanca gücüyle kalbimi sıkıyordu, birdenbire nedense dostlarımın bu lanetli yere girerek burada yatanları rahatsız etmemeleri gerektiğini düşündüm.

Yaşlı General eliyle bir kenara sıkı sıkı tutunmuş, gözlerini dikmiş viran şatonun tozlarla kaplı zeminine bakıyordu.

Gotik sanatının bütün inceliklerinin ortaya konduğu ama nedense insanın içine bir ürperti salan dar kemerli bir kapının altında şapele girmekte olan Carmilla’nın yüzünü gördüğümde nasıl sevindiğimi anlatamam.

Ayağa kalkıp onunla konuşmak üzereydim, gülümseyerek başımla selam verdim; ama tam o sırada bir çığlık

atan yaşlı adam oduncunun az önce bıraktığı baltayı kapıp onun üzerine saldırdı. Generali görmesiyle, Carmilla'nın yüzü korkunç bir hâle büründü. Bir anda meydana gelen korkunç bir değişimdi bu, eğildi ve yaşlı adamın hamlesini savuşturdu. Ben daha çığlık atamadan yaşlı adam bir kez daha saldırdı, ama Carmilla hemen eğilerek bu hamleyi de savuşturdu ve küçücük narin eliyle General'i bileğinden yakaladı. General kendini kurtarmak için çabaladı ama Carmilla General Spielsdorf'un bileğini öyle sıkı tutmuş olmalı ki, sonunda yaşlı adamın parmakları gevşedi ve balta elinden düştü, Carmilla'da bu fırsattan yararlanarak kaçıp ortadan kayboldu.

General Spielsdorf büyük bir heyecan içinde, nefes nefese kalarak duvara dayandı. Kır saçları darmadağın olmuş, yüzü terden sıırıslıslam ıslanmıştı. Ölecek gibi bir hâli vardı.

Korkunç sahne bir anda geride kalmıştı. Daha sonra bu olaya ait hatırladığım ilk ayrıntı Madam'ın yanıma gelip sürekli "Bayan Carmilla nerede?" diye sormasıydı.

Sonunda cevap verebildim, "Bilmiyorum, - söyleyemem - şu tarafa gitti." diyerek biraz önce Madam'ın girdiği kapıyı işaret ettim. "Gideli bir iki dakika oluyor."

"Ama Bayan Carmilla içeri girdiğinden beri ben de orada duruyordum, tam girişte; geri döndüğünü görmedim."

Sonra gördüğü bütün kapılardan uzanıp, giriş kısmına ve pencerelere giderek dışarılara, "Carmilla" diye seslenmeye başladı.

"Adının Carmilla olduğunu mu söylemişti?" diye sordu General, hâlâ kendini toparlayamamış bir hâlde.

“Carmilla, evet.” dedim.

“Yani” dedi General, “Mircalla bu! Uzun zaman önce kendini Karnstein Kontesi olarak tanıtan Mircalla. Bu lanetli yerden hemen uzaklaş zavallı çocuğum, olabildiğince hızlı bir şekilde kaç git buradan. Rahibin evine git ve bizi orada bekle. Çabuk ol! Carmilla’yı bir daha asla görmeyeceksin; onu burada bulamayacaksın.

- ONBEŞ -

BÜYÜK ÇABA

O bunları söylerken hayatımda karşılaştığım en ilginç görünüşlü adamın az önce Carmilla'nın kaçıp kayb olduğu kapıdan şapele girdiğini gördüm. Uzun boylu, dar gövdeli, kamburumsu, siyahlar giymiş biriydi bu. Esmer, kırışık, avurtları içine çökmüş bir suratı vardı; garip şekilli, geniş çeperli bir şapka giymişti. Uzun ve kır saçları omuzlarına dökülüyordu. Altın çerçeveli gözlük takmıştı, garip bir şekilde ağır, sarsakça adımlarla yürüyordu, esrarengiz bir gülümsemenin eksik olmadığı yüzünü bazen gökyüzüne çeviriyor, bazen de gözlerini dikip uzun uzun yere bakıyordu; uzun ve sıska kollarını sürekli sallıyor, ince uzun elleri yerinde duramıyor, konuşurken istem dışı bir şekilde sürekli elini kolunu oynatıyordu.

“İşte beklediğim kişi!” dedi General büyük bir heyecanla adama doğru yaklaşırken, “Sevgili dostum Baron, ne kadar sevindim bilemezsiniz, sizi bu kadar çabuk göreceğimi ummuyordum.” General babama yaklaşmasını işaret etti, biraz resmi bir dille ikisini tanıştırdı sonra da oturup heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladılar. Yabancı cebinden bir tomar

kâğıt çıkarıp hemen yanında durdukları bir mezar taşının üstüne yaydı. Elindeki kalemle yaydığı kâğıt üzerine bir noktadan diğerine hayali çizgiler çizmeye başladı, diğerleri merakla onu seyrediyordu, çok geçmeden o kâğıtların, şapelin planı olduğunu anladım. Ders verir gibi sürdürdüğü konuşması sırasında elindeki sarı sayfalara sıkışık sıkışık bir şeylerin yazılı olduğu, küçük, eski bir kitaptan bazı bölümler okuyordu.

Bir süre benim bulunduğum noktanın tam karşısında kalan yan koridor boyunca amaçsızca dolaştılar. Bir yandan konuşuyorlar bir yandan da bir şeyleri ölçüyorlardı, sonunda üçü aynı yerde bir araya geldi, duvarda bir noktaya bakıyorlardı, sonra dikkatle incelemeye başladılar. Duvarı bürüyen sarmaşığı elleriyle bir kenara itip çubuklarla duvarın belli noktalarına vurmaya başladılar. Sonunda üzerine yazılar kazınmış mermer bir levha buldular.

Az önce yanımıza gelen oduncunun da yardımıyla devasa büyüklükteki yazılar ve aile arması üzerine oyularak işlenmiş bir kalkan ortaya çıktı. Burası hiç şüphesiz Karnstein Kontesi Mircalla'nın uzun zamandır bir türlü bulunamayan mezarıydı.

Dua ettiğini zannettiğim yaşlı General bir şeyler mırıldanarak ellerini havaya kaldırdı ve yüzünde büyük bir minnettarlık ifadesiyle bir süre öylece durdu.

Sonra biraz evvel tarif ettiğim altın çerçeveli gözlük takan adama döndü ve içtenlikle elini sıktı.

“Baron, size nasıl teşekkür edebilirim? Hepimiz nasıl teşekkür edebiliriz? Bu toprakları ve üzerinde yaşayanları yüz

yılı aşkın bir süredir lanetlere boğan yaratıklardan temizleyecek kişisiniz siz. Tanrı'ya şükür, korkunç düşmanımızın izini nihayet bulabildik.

Babam yabancıyı bir köşeye çekti, General de peşlerinden gitti. Belli ki ona benim durumumu anlatacaktı ve konuşmalarını duymamı istemiyordu. Konuşurlarken ikide bir dönüp bana bakıyorlardı.

Sonra babam yanıma gelip tekrar tekrar öptü ve beni bulunduğumuz yerden dışarı çıkararak:

“Geri dönmenin zamanı geldi, ama eve gitmeden önce küçük gurubumuza az ileride oturan rahibi de eklemeli ve onu bizimle şatomuza gelmeye razı etmeliyiz.” dedi. Bu yolculuğumuzda başarılı olmuştuk; eve döndüğümüzde tarif edilemeyecek kadar bitkin olmama rağmen son derece mutluydum. Ancak bu mutluluğum Carmilla'dan hâlâ bir haber alınamamasıyla büyük bir üzüntüye dönüştü. O gece orada yaşananlar hakkında bana hiçbir açıklama yapılmadı, bunun önemli bir sır olduğu ve babamın bunu benden gizlemeye kararlı olduğu anlaşılıyordu.

Carmilla'nın ortalarda gözükmemesi o gece yaşanan sahenin gözüme daha da korkunç görünmesine sebep oluyordu. Gece için yapılan hazırlıklar önceden planlanmıştı. Madam ve iki uşak gece boyunca yanımda kalacak, babamın gelmesini rica ettiği din adamı da hemen yandaki giyinme odasında hazır bekleyecekti.

Rahip o gece neye yarayacağını bir türlü anlayamadığım bazı dualar okudu, uykumda güvende olmamın niçin

bu kadar önemli olduğunu, bu kadar önleme niçin gerek duyulduğunu bir türlü anlayamıyordum.

Her şeyi birkaç gün sonra anlayacaktım.

Carmilla'nın ortadan kaybolmasıyla gece şikâyetlerim de sona ermişti.

Eminim Aşağı ve Yukarı Styria'da, Moravya'da, Silezya'da, Türk hakimiyeti altındaki Serviya'da,* Polonya'da ve hatta Rusya'da hayli yaygın olan bir batıl inanıştan, vampirlerden bahsedildiğini duymuşsunuzdur. Bazılarınız buna inanmayabilir, ama şunu iyice bilmek gerekir ki bir zamanlar bu yöreleri vampirlerden temizlemek için özel birlikler kurulmuş ve birtakım uzman kişiler buradaki bu felakete bir son vermek için yıllarca uğraşmışlardır. Bütün bunlardan sonra vampir denilen yaratıkların varlığından şüphe duymak, onların varlığını inkâr etmek hayli güçtür.

Kendi adıma konuşuyorum, tanık olduğum ya da bizzat yaşadığım bu olayları açıklayabilmek için, ülkede eskiden beri süregelmekte olan ve kimilerinin batıl itikat adını verdiği birtakım gerçekler dışında hiçbir teoriye rastlamamıştım.

Kısa bir süre sonra Karnstein Şapeli'nde resmi işlemler gerçekleştirildi. Kontes Mircalla'nın mezarı açıldı; General ve babam bir zamanlar evlerine konuk olan güzel, büyüleyici ve acımasız kadını o sırada yüzü kapalı olmasına rağmen hemen tanıdı. Cenaze töreninin üzerinden yüz elli yıl geçmiş olmasına rağmen yüzünde hâlâ hayatta olmasının verdiği bir canlılık vardı. Gözleri açıktı; tabuttan çürümüş

* Kitabın yazıldığı tarihlerde Serviya ve bir kısım bölge idareimiz altındaydı. (y.n.)

ceset kokusu da yayılmıyordu. Biri resmi görevli sıfatıyla, diğeri araştırmaları yürüten kişi olarak hazır bulunan iki doktor da büyük bir şaşkınlık içinde çok hafif de olsa solunumun ve buna bağlı olarak kalp atışlarının devam ettiğini tespit ettiler. Kollar ve bacaklar esnek, et yumuşaktı. Kurşun tabut yirmi, yirmi beş santim derinliğinde kanla kaplıydı, Mircalla'nın bedeni kanların içinde yatıyordu. Sağda solda vampirizme ait her türlü belirti ve kanıt yer alıyordu. Bu yüzden eskiden beri uygulanmakta olan usule başvuruldu ve vampirin kalbine sivri bir kazık saplandı; kazığın Carmilla'nın kalbine çakılması esnasında kulakları sağır edecek kadar keskin bir çığlık duyuldu. Daha sonra bir kılınc darbesiyle vampirin kafası gövdesinden ayrıldı. Parçalanan boyundan kanlar fışkırıyordu. Kafa ve gövde bir odun yığınının üstüne kondu ve tamamen kül oluncaya kadar yakıldı ve bu küller iyice uzaklara gitsin diye nehre bırakıldı. Böylece bütün bölge vampirlerden temizlenmiş oldu.

Babamda da bu işlemlere ait, o gün orada hazır bulunan herkesin ifadesini yazıp eklediği, sonra da imzaladığı belgeler duruyor. Son anlattığım çarpıcı bölüme ait bilgileri de zaten o kâğıtlardan edindim.

- ONALTI -

SONUÇ

Bütün bunları büyük sükûnetle yazdığımı sanıyorsanız aldaniyorsunuz demektir. Her şey ne kadar geride kalsın, düşündükçe üzülmemek elimde değil. Ancak sizin isteğinizi tekrar tekrar bildirmeniz sonucunda böyle zor bir görevi yerine getirebilmek için aylarca sinirlerimin yatışmasını bekledikten sonra, üzerinden yıllar geçmesine rağmen hâlâ gece gündüz yalnız kaldığım her an aklıma geldikçe dehşete kapıldığım bu olayı anlatabilmek için kâğıdı kalemi elime alabildim. Bu arada Kontes Mircallanın mezarının bulunup çıkarılmasını kendisine borçlu olduğumuz şu garip adamdan, Baron Vordenburg'dan da bahsedeyim biraz.

Gratz'da oturur, eski ve köklü bir aileden gelmektedir. Hayatının sonuna kadar geçinebileceği bir geliri vardır, bu gelir, ailesinin Yukarı Styria'daki topraklarının kendisine miras kalmasından kaynaklanmaktadır. Kendini otantik vampir geleneğinin araştırılması gibi kimilerine göre garip ve önemsiz gelen işlere adamıştır. Elinin altında kendisine araştırmalarında yardımcı olacak her türlü kaynak mevcuttur. Magia Posthuma, Phlegon de Mirabilibus, Augustinus de

Cura Pro Mortuis, John Christofer Herenberg'in eseri Philosophicae et Christianae Cogitationes de Vampiris ve içlerinden sadece babama verdiklerinin adını hatırlayabildiğim daha binlerce kitap. Elinde o kadar çok kaynak vardı ki bunları incelemiş ve sonunda vampirlerin davranışlarını kontrol altına alabilmesine yarayacak pek çok şey öğrenmişti. Bu bilgilerden bazıları belli durumlarda, bazıları da hemen hemen her durumda işine yarayacak türdendi. Şunu belirtmeliyim ki solgun benizli vampirlere ancak melodramatik hikâyelerde rastlayabilirsiniz. Mezarda da insan içine çıktıklarında da hayli sağlıklı bir görünüşleri vardı. Mezarlarına ışık girdiğinde hepsi de daha önce Kontes Karnstein'in gösterdiğine benzer tepkiler gösteriyordu. Nasıl olup da mezarlarından çıkmayı başardıkları, her akşam saatlerce dışarıda kaldıktan sonra hiçbir iz bırakmadan, örneğin ortalığa toprak dökmeden geri dönüp tabutlarına girmeleri uzun yıllardır açıklaması imkânsız bir durum olarak kabul edilmekte. Bu vampirlerin hayatlarını devam ettirebilmek için devamlı surette kana ihtiyaçları vardı ve bunu kurbanlarından sağlıyorlardı. Bazı kişilere karşı aşkı andıran ihtiraslı hisler besliyorlardı. Karşılarındaki kurbanı yönelik olan bu tutum ona ulaşip mahvedene kadar sürüyordu. Âdeta bir sevgili, candan bir dost gibi davranıp onları kandırmak için binbir türlü yöntem deniyorlardı. Bu önce bir aşk gibi geliyor, sonradan kurbanın hayatına mal oluyordu. Bazı sıradan kurbanlar için bu kadar uğraşmaya gerek görmüyor, doğrudan doğruya saldırıyorlardı. Benimki gibi bazı özel durumlarda bir hayli tedbirli davrandıkları ortaya çıkıyordu. Örneğin asıl ismi Mircalla iken, tanınmamak için

birkaç harfin yerini değiştirmiş ve kendini bana Carmilla adıyla tanıtmıştı.

Baron Vordenburg, Carmilla'nın ortadan kaldırılmasını takip eden iki üç hafta boyunca bizimle birlikte kaldı. Babam bu süre içinde bir fırsatını bulup ona Moravyalı soyluyu ve Karnstein kilisesinin bahçesindeki vampiri anlattı, Kontes Mircalla'nın bunca zamandır saklı duran mezarını nasıl olup da bulabildiğini sordu. Baron'un zaten ilginç olan suratı esrarengiz bir gülümsemeyle aydınlandı; başını eğip yere baktı, altın çerçeveli gözlüklerinin altında hâlâ gülümseyordu. Sonra başını kaldırıp şunları söyledi:

“Elimde bu soylu kişi tarafından yazılmış bir çok belge ve kaynak var; içlerinden en çok dikkat çekici olanlar da sizin sözünü ettiğiniz olaydan ve Karnstein'a yaptığı ziyaretten bahseden kayıtlar. Ancak aradan geçen zaman bazı gerçeklerin saptırılmasına yol açmış. Adamın bir soylu olduğu doğru ama yaşadığı yer hakkında bir yanlışlık yapılıyor, bu kişi Moravyalı değil, Yukarı Styrialı. řu kadarını söyleyebilirim ki, gençliğinde Kontes Mircalla'ya sırlıslıkla aşık olmuş. Kontesin genç yaşta ölümü onu derinden sarsmış.

Vampirlerin doğal yollar dışında üreyip çoğaldığı bilinen bir gerçek.

“Başlangıçta bu tür vampirlerin hiç olmadığı bir yer düşünün. Nasıl başlıyor, nasıl yayılıyor? Ben size anlatayım. İyi ya da kötü bir adam kendi hayatına son veriyor. Belirli şartlarda intihar eden bir kişinin vampire dönüşmesi mümkündür. Onun hayaleti başka insanları uykularında ziyaret ediyor, bu kişiler öldüklerinde istisnasız hemen hepsi

vampire dönüşüyor. Bu vampirlerden birinin ziyaret ettiği güzel Mircalla'nın da başına aynısı geldi. Dedelerimden beri, hâlâ adını taşıdığım bir Vordenburg kendini bu olayı araştırmaya adanmış ve çalışmaları sırasında birbirinden değerli bilgiler elde etti.

“Birçok olaydan sonra dedem, sağlığında çılgınca sevdiği güzel Kontesin de vampirlerden etkilenmiş olabileceğini anladı. Müthiş bir korkuya kapıldı, onu bekleyen korkunç sondan kurtarmak için didindi durdu. Sonunda bana kalan bu notları yazıp bıraktı. Hayattaki en büyük amacı bir vampire dönüşen Mircalla'yı bu ikili ve korkunç ıstıraplarla dolu hayattan kurtarmaktı.

“Sonunda bir hileye başvurmak zorunda kaldı, cesedini ve mezarını başka bir yere naklettirmiş gibi yaptı. Yaşlandığında geçmişte yaptıklarını şöyle bir düşündü, o zaman farklı bir anlayışla hata yapmış olabileceğini düşündü ve korkmaya başladı. Yıllar önce düzenlediği aldatmacayı itiraf ederek mezarın yerini kolayca bulmamı sağlayacak her türlü iz ve ayrıntının elime geçmesini sağladı. Bu konuda yapmak istediği başka şeyler varsa da ölüm ona engel oldu; ancak birçok kişinin hayatının mahvolmasından sonra devreye girip bu acı olaya son vermek de yine onun torunlarından birine nasip oldu.”

Bir süre başka şeylerden bahsettikten sonra şunları söyledi:

“Bir kişinin vampir olduğunun belirtilerinden biri de çok güçlü ellere sahip olmasıdır. Carmilla'nın narin eli General'in bileğini çelik bir mengene gibi sıkıp, baltayı

elinden düşürmesine sebep olmuştu. Bu güç anlık bir sıkma kuvvetiyle de sınırlı kalmaz, yol açtığı uyuşukluk hissi bir süre devam eder.”

Bu olayları takip eden ilkbaharda babam beni İtalya’ya götürdü. Bir yıldan uzun bir süre orada kaldık. Yaşanan son olayların yarattığı dehşet ve korkuların yatışmasını bekledik; ancak Carmilla’nın görüntüsü hâlâ gözümün önünden gitmiş değil; bazen oyuncu, biraz uyuşuk ve güzel bir kız olarak, bazen harap kilisede gördüğüm korkunç hâliyle geliyor hatırıma; zaman zaman sıçrayarak uykumdan uyandığımda sanki Carmilla oturma odasında dolaşıyormuş da hafiften ayak seslerini duyuyormuşum gibime geliyor.

İKİNCİ BÖLÜM

AUNGIER CADDESİNDEKİ BAZI GARİP OLAYLARIN AÇIKLAMALARI

Benim bu öykümü anlatmaya değmez, en azından yazmaya değmez. Bu öyküyü arada sırada anlattığım oldu, özellikle de bir akşam yemeğinden sonra dışarıda hava soğukken ve fırtınalıyken ateşin başına toplanmış, koltuklarında rahatça kaykılmış sıcaklığın tadını çıkaran bir grup hevesli ve akıllı insana anlattığımda, kendimi övmek gibi olacak ama, çok iyi tepkiler aldım. Ama anlatmak bile başlı başına bir macera. Böyle bir anlatım için kalem, kağıt ve mürekkep daha soğuk araçlar, üstelik bir “okuyucu” bir “dinleyici”den çok daha acımasız eleştiriler getirebiliyor. Ama eğer arkadaşlarınızı bu öyküyü yemekten sonra ateşin başındaki konuşmalar, garip ve korkunç öykülere doğru kaydıktan sonra okumaya ikna ederseniz, kısaca bana uygun şartları sağlarsınız. Ben işimi çok daha iyi ve rahat yaparım. Bu şartları şimdiden sağladığınızı varsayarak daha fazla uzatmadan sizlere tüm olayları anlatacağım.

Kuzenim “Tom Ludlow” ve ben beraber tıp tahsili yaptık. Eğer mesleğine bağlı kalsaydı çok başarılı olabileceğine inanıyordum, ama o kiliseyi seçti ve görevini yerine

getirirken yakalandığı amansız bir hastalık sonucu çok zamansız öldü. Hikâyemiz için onun karakterini bazı basit kavramlarla açıklayabilirim; gayet ağırbaşlı, ama dürüst ve neşeli bir yapısı vardı; gerçekleri gözlemleme gücü çok yüksekti ve bana benzemeyen bir yönü vardı, kolay kaygılanmaz veya sinirlenmezdi.

Ludlow amcam (Tom'un babası) okulumuz devam ederken Aungier Caddesi'nde birkaç eski ev satın aldı; bu evlerden biri boştu. O zaten şehir dışında oturuyordu, Tom boş olan eve bir kiracı bulunana kadar bizim yerleşmemizi önerdi, böylece hem okula ve eğlence yerlerine daha yakın olacaktık, hem de haftalık kira ödemekten kurtulmuş olacaktık.

Mobilyalarımız çok azdı, elimizdekiler ise zaten gösterişsiz ve ilkel parçalardı; kısacası bizim evden eve taşınmamız bir göçebeninki kadar kolay ve çabuk olmuştu. Bu sayede planımıza karar verir vermez uygulama şansı bulduk. Ön tarafa bakan oda salonumuz olacaktı. Ben salonun üstündeki yatak odasını aldım, Tom ise arka taraftaki; benim hiçbir şekilde yerleşmeyeceğim yatak odasına yerleşti.

Zaten ev çok eski bir evdi. Galiba yaklaşık elli yıl önce yeniden badana edilmişti, ama bunun dışında modern hiçbir unsur yoktu. Amcam için evi satın alan ve tapu kaydını yaptıran emlakçı evin diğer bir çok ipotekli malla birlikte 1702 yılında satışa çıkarıldığını, ondan önce James II zamanında Dublin belediye başkanı olan Sör Thomas Hacket'a ait olduğunu söylemişti. Tam olarak kaç yaşında olduğunu bilemiyorum, ama çok eski evlerde hep rastlanan ve insanı bir anda heyecanlandırıp bunaltabilen mistik ve hüznü havaya sahıpti.

Evi modernleştirmek için çok az şey yapılmıştı; belki böylesi daha da iyi olmuştu çünkü evin duvarlarında ve tavanında çok gizemli bir şey vardı, kapıların ve pencerele- rin şeklinde, bacaların çapraz yerleştirilmiş taşlarında, ki- rişlerde ve kemerlerde, zaten evi baştan aşağı saran ahşap döşemeler kendi başlarına evin yaşını belli ediyorlardı ve ister verniklensin, ister boyansın yine de antikalık havasın- dan ayrılmıyorlardı.

Aslında biraz uğraşılmıştı ve odaların duvarları kâğıtla kaplanmıştı, ama kâğıt çok çığ ve bakımsız görünüyordu; bodrumda küçücük bir dükkan işleten kadın ve onun evi- nin tek bakıcısı olup şafakla birlikte eve giren, bize çay ve kahvaltı hazırladıktan sonra hemen yerine çekilen elli iki yaşındaki kızı, orada bir zamanlar Yargıç Honocks adında bir adamın yaşadığını; (bu adam idamı bol bir yargıç ola- rak bilinirmiş, sonunda da bu evde; polis kayıtlarına göre “geçici bir şuur kaybı sonucu” kendini bir atlama ipiyle ta- vana asarak intihar etmiş) çok sayıda misafiri en leziz yiye- cekler ve nadide eski Porto şaraplarıyla ağırladığını hatırlamaktaydılar. O güzel günlerde odaların duvarları işlemeli derilerle kaplıymış; bana çok da güzel olurmuş gibi geliyor çünkü odalar gerçekten çok büyüktü.

Yatak odaları parke döşenmişti; ön taraftaki fazla kas- vetli sayılmazdı, antika bir odanın yarattığı rahatlık hü- zünlü havanın dağılmasını sağlıyordu. Ama arka oda frak- lıydı; nedense yatağın ayak ucuna bakacak şekilde konulmuş iki pencere ve birçok eski Dublin evinde rastlanılan; sanki odanın ayrı bir bölmesi varmış gibi duran ve odanın geri kalanıyla bütünleşen bir girinti odaya çok kasvetli bir hava

katıyordu. Geceleyin bakıcımızın “kovuk’ olarak adlandırıldığı bu girinti gözlerime çok sinsi ve kötü niyetli bir yermiş gibi görünüyordu. Tom’un tek ve zayıf mumunun ışığı onun köşelerini aydınlatmaya yetmiyordu. Kovuk her zaman onu izliyordu ve her zaman ulaşılmaz olmayı sürdürüyordu. Ama bu odanın havasının sadece bir bölümüydü. Nedenini bilmediğim hâlde odanın tümü bana çok itici geliyordu. Bana göre odanın yapısında ve boyutlarında bir gariplik vardı; sanki gizemli ve ne olduğu bilinmeyen bir ilişki odanın tüm duvarlarını kaplıyor, insanın aklına şüpheler ve anlamsız endişeler getiriyordu. Sonuç olarak orada tek başıma bir gece geçiremezdim.

Tom’dan bu konulardaki zayıflığımı hiç gizlemeye çalışmadım, ama o benim bu korkularımla hep alay etti. Ancak benimle bu kadar alay eden adam dersini alacaktı.

Yatak odalarımıza yerleşeli çok uzun zaman olmamıştı ki uyuma güçlüğü çekmeye başladım. Evin havasının beni tedirgin ettiğini sanıyordum; çünkü normalde çok derin uyurum ve kesinlikle kâbus görmem. Ama artık geceleri biraz dinlenmek yerine çeşitli öğünlerden oluşan bir “korku menüsü” alışkanlık hâline gelmişti. Önden bazı anlamsız ve korkutucu rüyalar geliyordu; ama arkadan hep aynı görüntü, tek bir parçası bile değişmeden en az gün aşırı rüyama giriyordu.

Bu rüya, kâbus ya da cehennemden gelen görüntü, nasıl isterseniz öyle adlandırın, benim rüyalarım hep şu şekilde giriyordu:

Gördüğüm, ya da gördüğümü sandığım şey oda kap-karanlık bir hâldeyken geliyordu, ama odadaki tüm eşya ve diğer belirli şeyler yerli yerinde oluyordu. Bu zaten her kâbusta meydana gelen bir durumdur. O an tıpkı içinde devamlı korku sahneleri bulunan bir tiyatro oyununun hemen öncesinde sahnenin aydınlatılmasına benziyordu; gecelerimi dayanılmaz kılan bu olayın öncesinde nedenini bilmediğim hâlde bakışlarım ve tüm dikkatim yatağımın ayak ucundaki pencerelere yoğunlaşıyordu ve hep aynı etki meydana geliyor, benliğimi dayanılmaz ve korkunç bir beklenti hissi sarıyordu. Nasıl olduğunu anlamadan bilinmeyen bir yerlerde bilinmeyen bazı kişiler tarafından işkence görmem için gerekli hazırlıkların yapıldığı hissine kapılıyordum, aradan bana hep aynı kalıyormuş gibi gelen bir süre geçtikten sonra pencerede bir resim oluşuyor ve bu resim sanki oraya mıknaatısla yapıştırılmış gibi saatlerce hiç kaybolmadan duruyor, benim de korku dolu işkence saatlerim başlamış oluyordu. Pencerelere gizemli bir şekilde yapışan bu resimde yaşlı bir adamın portresi vardı. Adamın üzerinde kıvrımlarını şimdi tasvir edemeyeceğim, kırmızı çiçeklerle bezenmiş ipek bir gecelik; yüzünde ise bir yandan aklın, şehvetin ve gücün bir karışımı olan, bir yandan da kötü niyetli olayların başlangıcını simgeleyen garip bir ifade oluyordu. Burnu kemerliydi, tıpkı bir akbabanın gagası gibi; gözleri büyük, gri renkli ve belirgindi, ölümcül bir acımasızlığın ve soğukluğun ışıltısıyla parlıyordu. Bu yüzü çerçeveleyen kırmızı renkli kadife bir başlık vardı, altından görünen saçları yaşlılıktan dolayı kırışmışken kaşları ilk günkü karallıklarını koruyorlardı. O taş gibi ifadenin her kıvrımını, çizgisini, gölgesini dün gibi hatırlıyorum ve hayatımın sonuna

kadar da unutabileceğimi sanmıyorum. Bu cehennem kaçkını yüzün bakışları bana sabitlenmişti. Benimkiler ise saatler boyu sürermiş gibi gelen bir kâbusun yarattığı hayret ve şaşkınlık duygusuyla onunkilere. Sonunda, önce horoz öttü, sonra kaçtı o gecelerimi cehennem azabıyla dolduran garip canavar. Ve ben de sinirli ve yıpranmış bir biçimde günlük işlerimi görmek için yataktan kalktım.

Tam olarak nedenini bilmiyorum, ama herhâlde bu garip kâbusun ayrılmaz bir parçası olan dayanılmaz korkunun ve dünya dışı bir varlığınkine benzeyen o en korkunç görüntülerin doğal bir sonucu olarak geceleyin gördüğüm rüyaları dostuma anlatmaktan yana çok güçlü bir direniş oluştu. Ama ona geceleri rahat uyuyamadığımı söyledim, biz de tıp okuyan tüm öğrencilerin kapıldığı maddeci duygulara kapıldık ve bu sorunu çözmeye karar verdik, ama ruhani yollardan değil bir mide ilacıyla.

Mide ilacının hakkını vermem lazım, zira onu almaya başladıktan sonra kâbuslarımın baş oyuncusu daha az sıklıkta görünmeye başladı. Bu ne demekti? Bu yalnız görüntü, kişilikli olduğu kadar korkunçtu da, zihnimdeki hayallerin bir yansıması mıydı, yoksa rahatsızlık midemden dolayı mı kaynaklanıyordu? Kısaca, bu görüntü subjektif miydi, (günümüzün teknik jargonundan da kullanmak gerekirse) yani bir dış etkenin pencereme gözle görülür şekilde yansıması değil miydi? Bunun doğru olmadığını ikimiz de kabul edeceğiz, dostum. Duyularıma o portre şeklinde kendini gösteren o kötü ruh her zaman yanımda, hep enerjik ve hep kötü olarak duruyordu, ama ben onu göremiyordum. Bu da bilinen tüm dinlerde bulunan ve vücutlarımıza ayık kalmak

ve sakin olmak suretiyle sahip çıkmamızı gerektiren ahlâki kuralın görünen dünya ile görünmeyen dünya arasında bariz bir bağlantı olduğunu ortaya çıkarıyordu; vücudumuzun sağlıklı sistemi ve yeterli enerjisi sayesinde başka türlü dayanılmaz olacak bir hayatı yaşayabiliyorduk. Psikologlar ve biyologlar on hastanın ortalama dokuzunda yanılacaklardır, o kötü ruh da yanılabilir. İnsanın vücudunda meydana gelen bazı bozukluklar bu tür ruhani olaylar için temel oluştururlar. Bazen bu operasyon başarılı olur, bazen de başarısız; hepsi bu.

Daha sonraları şüpheci dostumun da bazı sorunları olduğunu öğrendim. Ama sorunlarının ne olduğunu henüz bilmiyordum. Bir gece nasıl olduysa derin uykudayken odamın kapısının önünden gelen bir ayak sesiyle uyandım, hemen arkasından bir tangırtı geldi, meğerse bu zavallı Tom Ludlow'un bütün gücüyle korkulukların üzerinden fırlattığı ve dolayısıyla ikinci katın merdivenlerine kadar çıkan büyük pirinç şamdanlardan birinin sesiymiş; bu sesin hemen ardından kapı ardına kadar açıldı ve Tom bütün hızıyla, son derece korkmuş ve ürkmüş bir biçimde içeri daldı.

Yataktan fırladım ve daha nerede olduğumu bile anlayamadan onu kolundan yakaladım. İkimiz de yatak kıyfatlerimizle orada duruyor, açık kapıdan karşıdaki büyük korkuluğun arasından bulutların kapattığı ayın yaydığı hastalıklı ışıkla aydınlanan pencereye bakıyorduk.

“Ne oldu Tom? Sana ne oldu? Sana ne oldu Tom, söylesene.” diye bağırdım, bir yandan da onu hızlıca sarstım.

Bana cevap vermeden önce derin bir nefes aldı, cevabı pek de açıklayıcı değildi.

“Bir şey yok, hiçbir şey yok, konuştum mu? Ne dedim? Mum nerede Richard? Ortalık karanlık, elimde bir mum vardı.”

“Evet, çok karanlık” dedim; “Ama sana ne oldu? Ne oldu? Neden konuşmuyorsun Tom? Aklını mı kaçırdın? Sorun nedir?”

“Sorun mu? Hepsi geçti. Herhâlde bir rüya gördüm, rüyadan başka bir şey olamazdı, sence de öyle değil mi? Ancak bir rüya olabilirdi.”

“Elbette” dedim, son derece endişeli bir biçimde, “sadece bir rüyaydı.”

“Zannettim ki” dedi, “Odamda bir adam vardı ve yataktan fırlayıverdim; sonra sonra mum nereye gitti?”

“Odandadır herhâlde. Gidip getirmemi ister misin?”

“Hayır, gitme, burada kal; önemli değil, gitme diyorum; sadece bir rüyaydı. Kapıyı kilitle, Richard, burada seninle kalacağım. Şimdi Richard, bana bir iyilik yap, mumunu yak ve pencereyi aç, şok olmuş vaziyetteyim.”

Onun istediğini yaptım, o da kendini benim battaniyelerimden birine sararak yatağımın yanına oturdu. Herkes korkuların nasıl bulaşıcı olduğunu bilir, hele de Tom’un o anda hissettiği korku iyiden iyiye can sıkıcıydı. Onu bu hâle sokan görüntünün ayrıntılarını o anda ne ben dinlemeye dayanabilirdim, ne de o, dünyaları verseler bunları anlatabilirdi.

“Bana o garip rüyanla ilgili hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin Tom.” dedim, panik hâlimi saklamak için şefkat taklidi yapıyordum; “Başka bir şeyden konuşalım, ama bu eski evin yıldızlarının ikimizle de barışmadığı açık, burada daha fazla kalırsam beni assınlar; zaten öbür türlü hazımsızlıktan ve başka şeylerden gideceğim; hemen yeni bir ev aramaya başlayalım, ne dersin?”

Tom bana katıldı, bir süre sonra.

“Düşünüyorum da Richard, babamı görmeyeli uzun zaman oldu, karar verdim, ben yarın ona gideceğim ve bir iki gün içinde geri dönerim, sen de bu sırada bize yeni bir ev arayabilirsin.”

Büyük ihtimalle onu da geceleyin korkutan ve gün doğunca gecenin soğukluğu, nemi ve korkusuyla birlikte kaybolan o görüntünün sayesinde vardığımız bu çözüm beni sevindirmişti. Ama yanılmışıttım. Daha sabahın köründe Tom babasının yanına doğru yola çıktı; ben uygun bir ev bulunca ona bir mektup yazacak ve Ludlow amcamın yanından dönmesini söyleyecektim.

Ama her ne kadar evi değiştirmek için yanıp tutuşsam da bir dizi kötü tesadüf ve kazadan dolayı yeni bir ev bulup kontratı imzalamam, Tom’a mektup yazıp onu geri çağırmam bir haftayı buldu; bu arada kulunuzun başına birkaç olay daha geldi, her ne kadar şimdi üzerinden uzun zaman geçtiği için bu olayları gülererek hatırlasam da, o zaman iştahımı son derece kötü etkilediğini de unutmam mümkün değil.

Arkadaşımın yola çıkmasından bir veya iki gün sonra kapısı kilitli yatak odamdaki ateşin başında oturuyordum,

yanımdaki bir sehpayı da bir bardak dolusu sıcak viski pançı koymuştum, bu hâlimle etrafımı çevreleyen

Kara ruhlar ve beyaz,

Mavi ruhlar ve gri,

Olanları etkisiz hâle getirmek için yoğun bir çaba içindeydim. Atalarımın yaptığı gibi, “İçimi rahatlatmak için içki içiyordum.” Anatomi kitabını bir kenara bırakmıştım, viskiye, uykuya ve Spectator gazetesinin altı sayfasına altlık olarak mide ilacını almak üzereydim ki tavan arasından inen birinin ayak seslerini duydum. Gece saat ikiydi ve sokaklar bir kilise kadar sessizdi, bu yüzden ayak sesleri çok net duyuluyordu. Adımlar yavaş ve ağır adımlardı, ilerleyen yaşın getirdiği dikkatli ve kendinden emin ayak sesleri dar merdivenlerden aşağı doğru iniyordu; sesi daha da ilginç kılan, sesi çıkaran ayakların kesinlikle çıplak olmasıydı. Ses tokat sesi ile topukların çıkardığı ses arasında bir şeydi ve duyması bile insanı ürpertiyordu.

Bakıcımın saatler önce gittiğini çok iyi biliyordum ve evde benden başka kimse olamazdı bu saatte. Aynı derecede bariz olan bir başka durum da tavan arasından aşağı inen kişinin hareketlerini gizlemeye kesinlikle ihtiyaç duymaması, hatta daha fazla ses çıkarmak ve kendim belli etmek için uğraş veriyor olmasıydı. Sesler benim odamın önüne gelince durur gibi oldu, ben de her an kapımın açılmasına ve rüyalarımın giren o resmin kapıda belirmesine hazır olarak bekledim. Ancak birkaç saniye sonra ayak seslerinin aşağıya doğru yürümeye başlamasıyla rahatladım, sesler aynı şekilde alt kata inerek diğer odaların yanından geçti,

bir süre sonra bir daha merdivenlerden inerek hole geçti ve artık duyulmaz oldu.

Ayak seslerinin bittiği sıralarda ben heyecanımdan ölmek veya kudurmak üzere bir ruh hâline gelmiştim. Çevremi dikkatle dinledim ama bir çıtırtı bile yoktu. Tüm cesaretimi toplayarak önemli bir deneyin ilk adımını attım, kapımı açtım ve merdivenlerden aşağıya doğru son derece otoriter bir sesle bağırdım “Kim var orada?” tek gelen ses kendi sözlerimin bomboş evde yankılanmasıydı, hareketler tekrar başlamadı, heyecanımı doğrulayacak en ufak bir olay bile gerçekleşmedi. Bu şartlar altında insanın kendi sesini tek başına ve sonuçsuz bir şekilde duymasının son derece moral bozucu bir etkisi olduğunu kabul etmeliyim. Bu durum yalnızlık hissimi iki katına çıkardı ve birden tüm şüphelerim odamın kapısı üzerine yoğunlaştı; sanki açık bıraktığımdan emin olduğum bu kapı birden kapanacak, bir daha açılmayacak ve beni dışarıda kalmaya mecbur edecek gibi geldi. Bu nedenle hemen odama girdim, kapıyı sıkıca kapattım ve ertesi sabaha kadar kurduğum barikatın içinde saklandım.

Ertesi gece hayali ev arkadaşım geri gelmedi, ancak ondan sonraki gece odam karanlıkken ve yatağında yatarken, herhâlde gene aynı saatlerde olacak, tavan arasından inen yaşlı adamın ayak seslerini tekrar duydum.

Bu sefer viskinin tamamını içmiştim, yani garnizonumuzun morali çok yüksekti; bu nedenle çoktan sönmüş olan ateşin yanındaki değneği kaptım ve derhâl dışarı çıktım. Sesler birden kesilmişti, holün karanlığı ve soğukluğu bedenimi ürpertirken birden gördüğüm yaratık karşısında duyduğum korkuyu tahmin edebilirsiniz herhâlde; gördüğüm şey siyah

bir canavardı, insan şeklinde mi ayı şeklinde mi pek anlaşılmıyordu; holde sırtını duvara vermiş biçimde bana doğru dönük duruyordu ve kocaman bir çift göz yeşil renkte parlıyordu. Kabul etmem lazım, o sırada canavarın bulunduğu yerde normalde bizim tabaklarımızın ve bardaklarımızın bulunduğu dolap yer alıyordu; ama o anda bunu hatırlayamamıştım. Aynı zamanda yine kabul etmem lazım ki hayal gücümün son derece hızlı çalışması sonucunda aslında orada kendi hayalimin kurbanı olduğumu da fark edemedim; çünkü bu görüntü birkaç devinimden sonra gözüme sanki orijinal hâliyle üzerime doğru yürüyormuş gibi göründü. Cesareten çok içgüdüsel bir panik hâliyle değneği tüm gücümle onun kafasına doğru fırlattım, büyük bir şangırtı ve gürültü eşliğinde de hızla odama kaçtım ve kapıyı kilitledim. Bir dakika sonra aynı çıplak ayaklar holde yürümeye başladı, ta ki ses geçen seferki gibi iyice uzaklaşıp kayboluncaya dek.

Eğer geceki yaratık benim gözlerimin bir yanılsaması ve dolabın yaratık olarak algılanması sonucu olarak ortaya çıktıysa; ve eğer onun gözleri aslında bir çift ters duran çay fincanıydıysa, yine de ben değneği büyük bir başarıyla fırlattığım için ve dedikleri gibi “turnayı gözünden vurduğum” için kendimle gurur duyuyordum. Zaten fincanların paramparça olması da bunu gösteriyordu. Bu kanıtların beni rahatlatması için elimden geleni yaptım ama bir çare olmadı. Peki ya o ayak seslerine ne demeliydi? Evi bir uçtan bir uca kat ediyor, perili evimin yalnızlığını kimsenin ayakta olmadığı bir saatte bozuyordu. Lanet olsun! Tüm bu

olaylar kanımı donduruyordu. Moralim çok bozulmuştu ve gece olacak diye çok korkuyordum.

Gece oldu; beraberinde ise yıldırımlar insanın içini buraltan bir yağmur getirdi. Sokaklar her zamankinden daha erken boşaldı ve saat on ikiye doğru yağmurun sesinden başka hiçbir şey duyulmaz oldu.

Kendimi mümkün olduğunca rahat ettirmeye çalıştım. Bir yerine iki mum yaktım, yatağa uzanmak yerine hücum için hazır vaziyette beklemeye başladım, çünkü o gece ne olursa olsun gecelerimi zindan eden o varlığı görmek istiyordum. Tabii eğer görülecek bir vücudu varsa. Çok endişeliydim ve huzursuzdum, kendimi boşu boşuna kitaplarla sakinleştirmeye çalıştım. Odamı bir uçtan bir uca arşınladım, bir yandan da bildiğim ne kadar neşeli ve komik şarkı varsa ıslıkla çalıyordum ve bir yandan da o korkunç sesi duyabilmek için kulak kabartıyordum. Oturdum ve mahzun bir hâli olan yalın, siyah şişenin üzerindeki kare etikete bakmaya başladım, ta ki “Flanagan & Co’s Best Old Malt Whisky” beynimde birbirlerini kovalayan korkunç ve ürpertici düşüncelere sessizce eşlik etmeye başlayıncaya kadar.

Sessizlik daha da sessizleşti ve karanlık giderek arttı. Boşu boşuna yoldan geçen bir aracın veya uzaktaki bir kavganın seslerini aradım. Tek duyduğum ses esmeye başlayan rüzgârın sesiydi. Dublin dağlarından gelmişti ve yağmurun ardından kendini belli etmeye başlamıştı. Bu büyük şehrin ortasında kedimi doğayla ve ancak Tanrı’nın bildiği bir başka şeyle baş başa hissetmeye başladım. Cesaretim azalmaya başladı. Çok insandan bir canavar yaratan içki ise benden yine

bir insan yaratmıştı, tam o sırada merdivenlerden inen sakin ve çıplak ayakların sesi yine kulağıma çalındı.

Hiç titremeden elime bir mum aldım. Kapıya doğru giderken bir dua okumaya çalıştım ama seslere kulak kabarttığım için kestim ve asla bitirmedim. İtiraf etmeliyim ki kendimi toplayıp kapıyı açana kadar bir süre tereddütte kaldım. Dışarı baktığımda holün tamamen boş olduğunu gördüm, merdivenlerde herhangi bir canavar yoktu ve o iğrenç ayak sesleri de kesilmişti, böylece korkuluklara kadar ilerleyecek cesareti kendimde buldum. O ne korkunç şeydi! Benim durduğum noktanın bir iki basamak altında o ayak sesi yine geldi. Gözlerim hareket eden bir şeyi seçti, bir devin ayağı kadardı, gri renkli, ağır bir yaratıktı ve bir ayaktan öbür ayağa son derece yavaş bir devinimle geçiyordu. Hayatımın sonuna kadar görüp göreceğim en büyük sıçanla karşı karşıyaydım.

Shakespeare “Bazı insanlar bir domuzun bakışlarına dayanamazlar, bazıları da kedileri görünce deli olurlar.” der. Ben de neredeyse deliriyordum, bu sıçanı ansızın görürüncü. İsterseniz bana gülebilirsiniz, fakat bana sanki insanca bir bakış attı gibi geldi, yavaşça arkasını dönüp neredeyse ayaklarımın dibinden bana o soğuk ve korkutucu gözleriyle baktığı sırada sanki rüyalarımda gördüğüm o cehennem kaçkını adamın gözlerine ve lanetli yüzüne bakıyormuş gibi oldum, o yüz önümdeki devasa yaratığın yüzüne yansımıştı sanki.

Tarifsiz bir korku ve dehşet içinde derhâl odama koştum ve sanki dışarıda bir aslan görmüşçesine odanın kapısını kilitledim ve sürgüledim. Lanet olsun; lanetler portrenin de

orijinalinin de üzerine olsun! Öyle hissettim ki az önce odanın dışında gördüğüm sıçan, evet, sıçan o kötü varlığın kıllık değiştirmiş hâliydi ve her gece cehennemden kaçıp evimin koridorlarında dolaşıyordu.

Ertesi sabah çamurlu caddede yürümeye çalışıyordum, birçok işimin arasında bir de Tom'a dönmesini söyleyen bir notu göndermem gerekiyordu. Ancak dönüşümde dostumdan gelen bir mesajla karşılaştım. Ertesi gün döneceğini söylüyordu. Buna çok sevinmişim, çünkü hem yeni bir ev bulmuştum, hem de arkadaşımı görmek ve hava değişikliği geçen geceki yarı komik yarı korkunç maceranın üzerine çok iyi gelecekti.

O gece Digges Caddesi'ndeki yeni evimde rahat bir uyku çektikten sonra kahvaltı için sabahleyin erkenden Tomrun şehre gelir gelmez uğrayacağını düşündüğüm perili köşküme gittim.

Gayet haklıydım. Geldi ve gelir gelmez ilk sorusu en önemli sorunumuz olan ev değişikliği oldu.

"Tanrıya şükür" dedi büyük bir rahatlıkla, her şeyin hazır olduğunu duyar duymaz. "Senin adına çok sevindim. Bana gelince, seni temin ederim ki bu dünyada hiçbir şey beni bu evde bir gece daha geçirmeye razı edemezdi zaten."

"Evi Allah kahretsin!" diye patladım, korku ve nefret karışımı bir hisle, "Buraya taşındığımızdan beri bir saat olsun rahat yüzü göremedik." diye devam ettim ve ona geçen gece o dev fareyle yaşadığım macerayı anlattım.

"Eğer hepsi bu olsaydı." dedi kuzenim, olayı hafifletmeye çalışıyordu, "Benim pek umurumda olmazdı."

“Evet ama onun gözleri, yüzündeki ifade, sevgili Tom” diye bastırdım, “Eğer sen de onu görebilseydin hayvanın görüldüğünden başka her şey olduğunu kavrayabilirdin.”

“Bu durumda en iyi çözümün sıkı vücutlu bir kedi olacağını düşünüyorum.” dedi ve gevrek bir kahkaha attı.

Ben de sertçe “Senin maceralarını da dinleyelim.” dedim.

Bunu duyunca huzursuzca etrafına bakındı. Çok tatsız bir konuyu ona hatırlatmıştım.

“Dinleyeceksin, Richard, sana anlatacağım.” dedi. “Sana bunu burada anlatmak bana çok garip gelecek, her ne kadar şu anda hayaletlerin etkilemeyeceği kadar sakın ve güçlü olsak da.”

Bunu espri yapar gibi söylediye de çok ciddi bir düşünce olduğunu kavramıştım. Bakıcımız bir köşede çaydan ve kahvaltı servisinden geri kalanları bir sepetin içinde topluyordu. Kısa süre sonra işlerini bıraktı ve ağzı bir karış açık bir biçimde olayı dinlemeye başladı. Tom olayları aşağı yukarı şu şekilde anlattı.

“Onu üç kere gördüm Richard, tam üç kere ve bana zarar vermek istediğinden eminim. Çok büyük bir tehlikenin içindeydim, çünkü eğer o bana bir şey yapmasaydı bile odadan hızla kaçmasaydım kesinlikle aklımı kaybederdim. Neyse ki kaçabildim.”

“Olayı yaşadığım ilk gece yatakta yatıyordum ve uyumaya niyetliydim. Düşünmekten bile nefret ediyorum. Aslında ayıktım ama mumu söndürmüştüm ve sanki uyuyormuş

gibi sessizce yatıyordum; tesadüfen huzursuz olsam da düşüncelerim neşeli ve komik şeylerden oluşuyordu.”

“Yatak odasının o garip karanlık kovuğunda bir ses duyduğumda saat yaklaşık iki olmalıydı. Sanki birisi yerde bir parça ip sürüyor, arada sırada kaldırıyor ve tekrar yere çarpıyordu. Birkaç kere doğrulup baktım ama hiçbir şey görmediğim için döşemenin altında bir fare olduğunu düşündüm. Biraz meraklanmıştım ama zaten birkaç dakika sonra ses kesildi.”

“Bu şekilde, hiçbir doğaüstü olay aklıma gelmeden yatıyordum ki aniden yaşlı bir adam gördüm; gayet dinç ve sağlam görünüyordu, üzerinde kırmızı bir gecelik ve kafasında siyah bir bere vardı, kovuğun oradan yavaş ve emin adımlarla odayı çaprazlamasına geçerek yatağımın ayak ucundan sol taraftaki ahşap döşemenin içine girdi ve kayboldu. Koltuğunun altında bir şey vardı, kafası biraz yana doğru yatıktı, ama yüzünü görünce hissettiklerimi bilemezsin.”

Tom bir süre durakladı ve sonra konuşmaya başladı.

“Hayatım boyunca asla unutamayacağım o iğrenç ifade onun ne olduğunu ortaya çıkardı. Sağa veya sola dönmeden yanımdan geçti ve yatağın başucunda döşemelere girip gözden kayboldu.”

“Bu korkunç ve tarifsiz suç ve ölüm simgesi yanımdan geçerken benim hareket etme veya kaçma kabiliyetim bir cesedinkinden fazla değildi. O kaybolduktan saatler sonra bile hareket edemeyecek kadar zayıf ve ürkektim. Gün doğar doğmaz odayı ve özellikle de o varlığın geçtiği yerleri incelemeye başladım ama yerde ne kimsenin yürüdüğünü

belli edecek bir iz, ne de onun girdiği tahtalar arasında en ufak bir hasar vardı.”

“Biraz toparlanmaya başlamıştım. Çok yorgun ve bitkindim, üstelik uykusuzluk da bastırmıştı. Aşağıya geç indim, senin de geceleri rüyana giren ve bana o gece kendisini gösteren resim yüzünden keyifsiz olduğunu görünce bu olaydan söz etmemeyi tercih ettim. Hatta kendimi tüm gördüklerimin bir hayal olduğuna inandırmaya çalışıyordum ve gece gördüğüm şeyleri anlatarak olayları tekrar yaşamaya veya kendi şüphecililiğimi tehlikeye atmaya hiç niyetim yoktu.”

“Ertesi gece perili odama giderek yeniden uykuya dalmaya çalışmak biraz cesaret istedi.” dedi Tom. “Odaya son derece ürkek adımlarla girdim, itiraf etmeliyim ki en ufak bir ses çıksa hemen paniğe kapılabilecek kadar korkmuştum. Ancak o gece gayet rahat geçti, ertesi gece de rahat geçti, tıpkı sonraki birkaç gece gibi. Kendime güvenim geri geldi ve ilk başta hayal olduğunu sandığım o hayalet öykülerine yavaş yavaş inanmaya başladığımı zanneder oldum.”

Hayalet gerçekten son derece sıra dışı bir hâldeydi. Odayı bir uçtan bir uca yürümüş ama benim varlığımı fark etmemişti; ben onu rahatsız etmemiştim, o da benimle hiç ilgilenmemişti. O zaman gözle görülür bir biçimde odanın ortasından geçmesinin ne anlamı kalıyordu? Girdiği bölmeye kadar yürümek yerine orada da var olabilirdi, zaten odaya hiçbir şekilde duyularıma yakalanmadan girmiş ve tahtaların arasında kayboluvermişti. Ayrıca ben onu nasıl görebilmiştim? Karanlık bir geceydi, ateş yanmıyordu ve mum da sönmüştü; ama o sanki normal bir insanmış gibi tüm hatları

ve renkleriyle gözüme çarpmıştı. Tüm bunların açıklaması kötü bir rüya olabilirdi, ben de kendimi buna inandırdım.

“Hayalet görmenin beraberinde gelen en garip durumlardan birisi de en çok yalanı en az inanmasını beklediğimiz kişiye, yani kendimize söylememiz. Tüm bu olaylar boyunca, senin de anlayacağın gibi Richard, kendime sürekli yalanlar uyduruyordum ve bu yalanların tek kelimesine bile inanmıyordum. Ama devam ettim, tıpkı insanları bunaltaarak ve sıkboğaz ederek kendilerine inanmaya mahkûm eden şarlatanlar ve iftiracılar gibi; bu şekilde kendimi hayalet olayının üstesinden gelmeye zorluyordum.

“Bir daha görünmemişti, bu da beni rahatlatıyordu; zaten ondan, onun garip bakışlarından ve korkunç ifadesinden bana neydi; hiç işte! Onu görmem beni daha kötü bir duruma düşürmemişti, hatta anlatacak bir hikâyem olduğu için daha iyi bile olmuştu. Böylece yatağıma yattım, mumu söndürdüm ve caddede kavga eden sarhoşların seslerinin verdiği keyifle hemen uyudum.

“Bu derin uykudan ansızın uyandım. Çok kötü bir rüya gördüğümü hatırlıyordum, ama ne gördüğümü hatırlamıyordum. Kalbim hızla atıyordu, kendimi sersemlemiş ve bunalmış hissediyordum; yatakta doğruldum ve odaya göz gezdirdim. Perdesiz camdan içeri dolunayın ışığı giriyordu, her şey en son gördüğüm hâldeydi ve arka sokaktaki kavga ne yazık ki bitmişti; ama bir adam evine dönerken komik bir şarkı olan ‘Murphy Delany’yi söylüyordu. Bu durumdan yararlanarak tekrar yüzümü şömineye döndüm ve giderek zayıflayan şarkıdan başka hiçbir şey duymamak ve düşünmemek için kendimi zorladım.

Murphy Delany çok zayıf, kara kuru bir adamdı. Biraz kendini beslemek için bir dükkâna daldı, çıktığında midesi viskiyle doluydu. Bir yonca kadar canlı, bir boğa kadar kördü.

“Hâli herhâlde şarkıdaki kahramana benzeyen adam, kısa süre sonra sesi duyulmayacak kadar uzaklaştı, artık şarkı duyulmaz oldu ve ben de kendimi uyumaya zorladım, ama ne uyuyabiliyor ne de rahatlıyordum. O şarkı kafamda yer etmişti ve sürekli şarkıdaki vatandaşımın maceralarını düşünüyordum; bu vatandaş bardan çıktıktan sonra bir nehre düşüyordu, nehirden bir at doktoru tarafından “tahta çivisi kadar ölü” olduğu “hayatının sona ereceği” söylenmiş bir polis memuru tarafından oltayla yakalanıyordu, kendine geldikten sonra memurla çok sıkı ve gürültülü bir kavga ediyorlar, sonra da her şey yoluna giriyor, olay mutlu sonla bitiyordu.

“Son derece monoton bir şekilde bu şarkıyı baştan sona mırıldandım; son dizesine kadar, sonra al baştan ve bir daha, yarı uykulu hâlimde kaç kere söyledim bilemiyorum. En sonunda tam “tahta çivisi kadar ölüsün, hayatın sona erecek” laflarımı söylüyordum ki sanki içimden gelen bir başka ses çok kısık ama ince bir sesle “Ölü, ölü, ölü! Tanrı ruhuna merhamet gösterebilirsin.” diye konuştu; derhâl uyandım ve yastığımın kenarından odaya göz attım.

“O anda -inanabiliyor musun Richard?- Aynı lanetlenmiş adamı gördüm, yatağımın başucundan iki metre uzaklıkta bana dönmüştü ve aynı soğuk ve korkunç ifadeyle bakıyordu.”

Tom burada durdu ve yüzündeki terleri sildi, kendimi çok garip hissediyordum. Kadıncağızın rengi de en az Tom

kadar beyazdı, hepimiz bu maceraları dinlerken gizliden gizliye dışarıda güneş tam tepede olduğu ve sokak gürültülerinin evin içine dolduğu için şükrediyorduk.

“Onu yaklaşık üç saniye boyunca net olarak görebildim, sonra bulanıklaştı, ama durduğu yerde saatler boyunca koyu renkli dumana benzer bir şey kaldı, benimle duvarın arasında; onun hâlâ odada olduğundan emindim. Uzunca bir süre sonra bu görüntü de kayboldu. Giysilerimi alıp aşağı indim, kapı yarı açık şekilde orada giyindim ve sokağa çıktım, güneş doğuncaya kadar da sokaklarda dolaştım; döndüğümde çok sefil, endişeli ve yorgun hâldeydim. Sana ne kadar rahatsız olduğumu anlatmaya utandığım için büyük aptallık ettim Richard. Bana kahkahalarla güleceğini düşündüm, hele de sürekli felsefeden konuştuğum ve senin hayallerleri küçümsediğini düşündüğüm için. Bana inanmayacağını düşündüm ve bu olayları kendime sakladım.

“Şimdi bana inanmayacaksın, Richard, çünkü bu olaydan sonra uzunca bir süre geceleri odama gitmedim. Sen yatıncaya kadar salonda oturuyordum, sonra gizlice sokağa çıkıp “Robin Hood” adlı meyhanede son müşteriler de gidene kadar takılıyor, ardından bir bekçi gibi sabaha kadar şehrin caddelerini turluyordum.

“Bir haftadan fazla bir süre hiç yatakta uyumadım. Bazen geceleri Robin Hood’ta uykuya d alıyor, bazen de gündüz vakti bir koltukta şekerleme yapıyordum, ama hiç normal zamanda uyumadım.

“Başka bir eve geçmemiz gerektiğine karar vermiştim ama bunun nedenini sana açıklayamazdım, bu yüzden bunu

sürekli erteliyordum; ancak bu süre boyunca durumum tıpkı polislerin peşinde olduğu bir suçlunun ki gibi gün geçtikçe kötüleşiyordu. Bu hayat beni kesinlikle yiyip bitiriyordu.

“Bir gün öğleden sonra senin yatağında birkaç saat uyu-mayı denedim, benimkinden nefret ediyordum, bu yüzden her gün gizlice girip Martha geceleri dışarıda geçirdiğimi anlamasın diye yatağı bozmaktan başka kesinlikle o lanetli odada kalmıyordum.

“Şansım yaver gitmedi, sen odanı kilitlemiş ve anahtarı da beraberinde götürmüştün. Anlattığım gibi yatağı dağıt-mak ve yatılmış bir görüntü vermek için odama gittim. Bir dizi tesadüf geçireceğim o korkunç geceyi hazırlamaya baş-lamıştı. En başta yorgunluktan neredeyse ölmek üzereydim ve uyumak için her şeyi yapacak hâldeydim. Ayrıca yor-gunluğun yarattığı etki tıpkı bir uyuşturucununki gibiydi, hep karşılaştığım korkulara olmam gerektiğinden çok daha fazla hassas yaklaşıyordum. Bunun yanında pencere açıktı ve odanın içinde hafif bir esinti dolaşıyordu, güneş ışığı da odanın içine tatlı bir aydınlık vermişti. Neden burada ya-rım saatçik olsun uyumayaydım? Oda hayatın neşesiyle do-luydu ve parlak ışık odanın her yanını iyice aydınlatıyordu.

“Kafamdaki şüpheleri duymazdan gelerek içimdeki o müthiş isteğe uydum, sadece ceketimi çıkararak ve krava-tımı gevşeterek yatağa uzandım, kendimi kuş tüyü bir ya-tağın, çarşafların ve battaniyenin muhteşem rahatlığı içinde yarım saatlik bir uykuyla sınırlandırmıştım.

O sinsi, iğrenç canavar mutlaka beni bu tuzağa düşürmek için çalışıyor olmalıydı. Kafamın ve vücudumun bu kadar

yorgun olması ve bir haftadır doğru dürüst dinlenememiş olmam böyle bir durumda uykumu yarım saat gibi bir ölçüyle sınırlandırmamı engelledi. Ölü gibi, deliksiz uyumuş ve rüya bile görmemiştim.

“Herhangi bir korku veya heyecan olmadan, sakince ama tamamen uyandım. Senin de gayet iyi hatırlayacağın gibi saat gece yarısını çoktan geçmişti, herhâlde iki civarıydı. İnsan böylesine rahat ve deliksiz uyuyup tüm yorgunluğunu atınca hep aynı şekilde uyanır, birden, sakın şekilde ve tamamen.

Şöminenin yanındaki o eski, büyük koltuğun üzerinde bir tip oturuyordu. Sırtı bana dönüktü ama yanılmış olmam, yavaşça bana doğru döndü ve kırıksıklarında binlerce kötülük ve çaresizlik gizli olan o taştan surat gözlerimin önüne geldi. Artık benim varlığımdan haberdar olduğu ve içinde büyük kötülükler barındırdığı açıktı, ayağa kalktı ve yatağa biraz yaklaştı. Boynunda bir ip vardı, ipin diğer ucu katlanmış hâlde elinde duruyordu.

Bu korkunç krizi iyilik meleğimin yardımıyla atlattım. Hayaletin bakışları beni birkaç saniye boyunca yatağıma çiviledi. Yatağa yaklaştı ve neredeyse üzerime çıkacak hâle geldi. Bir an sonra yatağın öbür tarafında, yerde yatıyordum, ondan sonra da kendimi lobide buldum.

Ama büyü daha bozulmamıştı, ölümün gölgesinin vadisinden henüz geçmemiştim. O iğrenç hayalet orada da karşıma çıktı; korkulukların yanına yaklaşmış ve biraz eğilmişti, bir ucu boynuna dolanmış olan ipin diğer ucuyla da bir düğüm yapıyor, sanki benim boynuma atmak istermiş gibi duruyordu; bu pandomim sırasında yüzünde öyle bir tebessüm

vardı ve tebessüm o kadar ürkütücüydü ki neredeyse tüm duyularım kayboldu. Kendimi senin odanda bulana kadar olanlardan başka hiçbir şey görmedim ve hatırlamıyorum.

Çok iyi kaçmıştım Richard, bundan hiç şüphem yok, öyle iyi kaçmıştım ki hayatım boyunca bunun için şükredeceğim. Böyle bir hayaletin karşısında durmanın etten ve kemikten yapılmış biri için ne demek olduğunu ancak böyle bir olayı yaşayanlar anlayabilir. Richard, Richard üzerimden bir gölge geçti, kanım, iliğim dondu ve ben asla eskisi gibi olmayacağım. Asla Richard, asla!

Elli iki yaşında olgun bir kız kurusu olan bakıcımız, Tom'un öyküsü boyunca işini bırakmış, yavaşça bize doğru yaklaşmıştı; ağzı açılmış, kaşları düğme gibi siyah gözlerinin üzerine çatılmış, arada bir omzunun üzerinden arkasına bakarak yanımıza gelmişti. Anlatım boyunca arada sırada bıyık altından birtakım hayret nidalarında bulunmuştu, ama anlatım daha kolay olsun ve terbiyemiz bozulmasın diye bunlardan söz etmedim.

“Böyle olayların anlatıldığını çok duydum.” diye söze başladı, “Ama şu ana kadar asla inanmamıştım, ama artık inanmamam için bir neden kalmadı. Mutlaka benim annem de bu gibi garip öyküler biliyordur ama bize anlatmamıştır. Ama siz o arkadaki odada yatmamalıydınız. Annem beni gündüz vakti bile o odaya yollamak istemez, bırakın herhangi bir Hristiyan'ın orada yatmasına izin versin, çünkü o arkadaki odanın adamın odası olduğunu söyler.”

“Hangi adamın odası?” diye hemen sorduk.

“O adamın, yargıcın, Yargıç Horrock’un odası, huzur içinde yatsın!” dedi ve korkulu gözlerle etrafına baktı.

“Amin!” dedim. “Yargıç o odada mı ölmüştü?”

“Orada mı? Hayır, orada ölmedi.” dedi. “O günahkâr kendini korkuluklara asmamış mıydı, Tanrı yardımcımız olsun, kendini astığı atlama ipinin kestiği uçlarını odadaki kovukta bulmamışlar mıydı, bir de kesmekte kullandığı bıçağı, Tanrı yardımcımız olsun. Annemin dediğine göre ip bakıcının kızının ipiymiş, çocuk olaydan sonra bir daha iflah olmamış; geceleri sürekli uyanmış, uykusunda çığlıklar atmış, devamlı kötü rüyalar ve kâbuslar görmüş; dediler ki yargıcın ruhu ona işkence yapıyormuş; o eğri boyunlu adamın kendine yaklaşmasını önlemek için yeri göğü inletirmiş, sonra da ‘Efendim! Efendim! Bana vuruyor ve beni yanına çekiyor! Anne, beni almasına izin verme!’ diye bağırmış. Sonunda zavallı çocuk ölmüş, doktorların tüm söyledikleri beyninde su toplandığıymış.”

“Bu ne kadar zaman önce olmuştu?” diye sordum.

“Eh, ben nereden bileyim ki?” diye cevapladı. “Ama çok uzun zaman önce olmalı, çünkü bakıcı yaşlı bir kadındı, ağzında hep bir pipo taşırdı ve tek bir dişi bile yoktu; annem evlendiği zaman seksen yaşında falanmış, yargıç intihar ettiğinde genç, güzel, iyi giyinen bir kadın olduğunu söylüyorlar, annem de bugün neredeyse seksenine bastığına göre, gerisini siz anlayın artık. O küçük kızı bu kadar fazla etkilemesinin nedeni ise herkesin tahmin ettiği ve inandığı bir sebepmiş. Annem o zavallı kızın yargıcın kızı olduğunu söylüyor; zaten adam her yönden gelmiş geçmiş en zalim

insanmış, İrlanda’da yaşamış en çok adam asan yargıç diyorlar ona.”

“O odada yatmanın tehlikelerinden bahsettiğine göre.” dedim, “Orada hayalet başka kişilere de görünmüş olmalı.”

“Evet, bazı olaylar yaşandı, garip olaylar.” dedi, sesinde bir tereddüt seziliyordu. “Neden orada olduğu da belli. Adam yirmi yıldan fazla bir süre o odada yattı, ayrıca hayatı boyunca diğerlerini astıktan sonra kendini astığı ipi o kovukta hazırladı; ayrıca öldükten sonra ve polis incelemeyi tamamladıktan sonra tabuta konulup kiliseye götürülünceye kadar da cesedi o yatakta kaldı. Ama çok garip hikâyeler anlatılır, annem hepsini bilir, özellikle de Nicholas Spaight adlı bir adamın nasıl derde düştüğü hakkında.”

“Bu Nicholas Spaight hakkında neler anlatıyorlar?” diye sordum.

“Anlatayım da dinleyin.” diye cevapladı.

Ve öylesine ilginç bir hikâye anlattı ki, merakımı o denli arttırdı ki derhâl gidip yaşlı annesini ziyaret ettim; o da bana daha ilginç ayrıntıları anlattı. Bu öyküyü de yazmak istedim ama parmaklarım çok yoruldu ve şimdilik yazmayacağım. Eğer duymak isterseniz başka zaman anlatırım.

Size anlatmadığım bu garip öyküyü duyunca kadınca yargıcın ölümünden bu yana evin ve içinde yaşayanların güya maruz kaldıkları olaylar hakkında birkaç soru daha sorduk.

“Burada kimsenin şansı yaver gitmedi.” dedi bize. “Hep görünmez kazalar, ani ölümler ve kötü anılar meydana geldi. İlk kurban bir aileydi, adlarını hatırlayamıyorum, her neyse, iki genç kız ve babaları vardı. Adam yaklaşık altmış

yaşındaydı, o yaştaki bir adamdan beklenmeyecek kadar sağlam ve dinç yapılydı. O talihsiz odada yatardı; bir gün, Tanrı bizi kötülüklerden korusun, ölü bulundu, vücudunun yarısı yatağın dışındaydı ve yere doğru eğilmiş kafası simsiyahtı, yüzü şişmiş, kocaman olmuştu. Havale geçirdiğini söylediler. Adamın kendisi çoktan öldüğü için başına ne geldiğini anlatamadı tabii; ama yaşlı insanlar onun bu kadar korkmasından ve ölümünden yargıcı sorumlu tuttular.

“Bir süre sonra yaşlı ve zengin bir kız kurusu evi kiraladı. Onun hangi odada yattığını biliyorum ama sonuç olarak yalnız yaşıyordu; bir sabah hizmetçiler onu merdivenlerde tek başına oturup titrer ve kendi kendine mırıldanırken buldular, basbayağı delirmişti; ne hizmetçiler ne de arkadaşları onun ağzından “Benden gitmemi isteme, onu bekleyeceğime söz verdim”den başka bir laf alamadılar. “O” dediği adamın kim olduğunu öğrenemedik ama evin durumunu bilenler kadının başına gelenlere anlam vermekte zorluk çekmediler.

“Daha sonra ev pansiyon olarak kiralınmaya başladı-ğında o odayı Micky Bryne adlı bir adam, karısı ve üç küçük çocuğuyla kiraladı. Ben şahsen Bayan Bryne’in geceleri çocukların gözle görünmeyen bir güç tarafından nasıl havalandırıldığını, tıpkı eski bakıcının ölen kızı gibi nasıl durmadan ağladıklarını ve çılgılık attıklarını dinledim; ta ki bir gece Micky dışarıda bir ses duyup, biraz da alkollü bir biçimde dışarı çıkıp ne olduğuna bakmaya kalkıncaya kadar. Dışarı çıktıktan sonra kadının kulağına gelen son ses adamın “Aman tanrım” deyişi ve evi temellerinden sarsan bir gürültü oldu, adamı alt katta, boynu vücudunun altında kalmış bir şekilde korkuluklardan düştüğü yerde buldular.”

Sonra yaşlı kadın ekledi.

“Şimdi aşağıya ineyim, Joe Gavvey’e olanları bir gün yeni evinize gelip size anlatmasını söyleyeyim.”

Böylece hepimiz oradan ayrıldık; kabul etmeliyim ki o lanetli ve perili evden son kez çıkarken biraz olsun ferahlamıştık.

Şimdi size kahramanını sadece yaşadıklarıyla değil, tüm dünyasıyla birlikte anlatan hayal ürünü eserlerle ilgili son birkaç şey söyleyeceğim. Anladığınız kadarıyla aşk romanlarında yer alan etten, kemikten ve kandan oluşan kahramanın yerini, olan biten her şeyi kaydeden, taştan, tahtadan ve çamurdan örülü bu ev almıştır. Bu yüzden evin başına gelen felaketi de size anlatmak zorunda hissediyorum kendimi. Ben oradan ayrıldıktan yaklaşık iki yıl sonra oraya kendine Baron Duhlstoerf adını veren bir sahte doktor yerleşmiş ve orada yaşanan korkunç öyküleri evde verdiği partilerde ve gazetelerde sıklıkla çıkan benzer yazılarda anlatmış. Bu beyin sayısız erdemleri arasında ne yazık ki itidal bulunmamaktaymış, zira bir gece şarabı fazla kaçırdıktan sonra yatağına düşen bir ateş parçası çok şiddetli bir yangın çıkarmış, kendisi yaralı kurtulurken ev yerle bir olmuş. Daha sonra yeniden yapılan evde şu anda bir ölü yıkayıcısı oturmaktadır.

Size Tom’un ve benim başımdan geçen çeşitli maceraları ve diğer birkaç küçük olayı anlattım, artık sorumluluğumu yerine getirdiğime göre hepinize çok iyi bir uyku ve tatlı rüyalar dilerim.

BAY TOBY'NİN VASIYETİ “BİR HAYALET ÖYKÜSÜ”

Posta arabası devirlerinde York ile Londra arasındaki eski yoldan sık geçen herkes bir sonbahar gününün öğle sonrasında Londra'ya giderken Applebury kasabasının yaklaşık üç mil güneyinde kalan ve Angel Inn'e yaklaşık bir buçuk mil mesafede olan, büyük, siyah beyaz bir ev gördüğünü hatırlayacaktır; eski zamanlardan kalma, kafes mimarisine göre yapılmış, bakımsızlıktan ve eskilikten dökülen, geniş cumbalı pencereleri akşam güneşinde pırıl pırıl parlayan, sık karaağaçların gölgesinde âdeta dinlenmeye çekilmiş bir evdir bu. İki yanı sık, ama yer yer boşlukların bulunduğu, eski ve devasa ağaçlarla çevrili, kimi zaman devrilen bir ağaçla boydan boya kapanan, otları hayli uzamış ve yayılmış geniş bir yol evin kapısına kadar gider.

Benim defalarca yaptığım gibi bu yola arabanın üstünden bakınca insanın gözüne çok sayıda bakımsızlık belirtisi çarpıyor; pencere pervazlarının ve basamakların arasından fışkırmış çimenler, kuş yuvası hâline gelmiş duman tütmeyen bacalar; insan hayatının eksikliği ve buna dair tüm deliller o evin metruk ve çürümeye hazır hâlini size anlatır. Bu eski evin adı Gylingden Hall'dur. Uzun otlar ve dev ağaçlar

evi kolayca gözden saklar ve yolculuğunuza devam ettiğiniz vakit hemen aşağıda küçük ve harap bir Sakson Kilisesi gözünüze çarpar, burası Marston ailesinin mezar yeri ve yüz yıllık malikânenin tüm bakımsızlığını ve terkedilmişliğini üstlenen bir yerdir.

Gözden uzak, ağaçların arasındaki yuvalarına dönen kargalar ile dalların arasından etrafı gözleyen geyiklerin hükmü sürdüğü Gylingden Vadisi'nin perili bir ormana benzeyen yalnızlığı Gylingden Hail'un terkedilmişlik duygusunu iyice artırır.

Son yıllarda hiçbir tamirat yapılmamıştır, çatı bazı yerlerinden akmakta, ev tadilat için âdeta yalvarmaktadır. Vadiden gelen sert rüzgârlara çekilmiş bir set gibi duran evin rüzgâr alan duvarında tek bir sağlam pencere kalmamıştır, panjurlar yağmuru içeri almamakta başarısızdırlar. Tavanlar ve duvarlar küften ve rutubetten yemyeşil kesilmişlerdir. Çatının aktığı yerlerin altındaki döşeme çürümeye yüz tutmuştur. Bekçinin anlattığına göre fırtınalı gecelerde eski evin kapılarının çarpması ve boş odalarda rüzgârın yankılanması ta Gryston Köprüsü'nden bile duyulabilmektedir.

O yörede köpekleri, misafirperverliği ve kötü huylarıyla ünlü olan Bay Toby Marston öleli yetmiş yıl olmaktadır. O hayır işlerine katılmış ve düellolar yapmıştı; muhtaçlara para yardımında bulunmuş ve insanları kırbaçlatmıştı. O hayır dualarının ve bol miktarda bedduanın yanı sıra göçüp giderken ardında o kadar çok borç ve ipotek bırakmıştı ki iş dünyasıyla uzaktan yakından ilgilenmeyen iki oğlu da şaşırmış, bunca yıl nasıl iflas etmediklerine hayret etmişlerdi.

İki kardeş Gylingden Hail'da buluştular. Önlerinde vasiyet-name, yanlarında bunu yorumlayacak avukatlar, omuzlarında ise ölenle birlikte yüklenen dertler vardı. Vasiyet o kadar katı çerçeveliydi ki iki kardeş ansızın birbirlerine ölü-müne düşman kesildiler.

Kardeşleri birbirinden ayıran bazı noktalar vardı, ancak bir özellikleri tıpatıp aynıydı, babalarında olduğu gibi. Ko-lay kolay kavgaya girmez, girdikleri zaman da önemsiz ay-rıntılarla vakit harcamazlardı.

Daha tehlikeli bir adam olan ağabey Scroope Marston babasına bir türlü yaranamamıştı. Doğa sporlarından anla-mazdı ve köy yaşantısının zevklerine sırt çevirirdi. Atletik değildi, yakışıklı da sayılamazdı. Bay Toby bunlardan nef-ret ederdi. Ona hiç saygı duymayan ve büyüdüğü korkusu da kalmayan genç adam babasına sert çıkmaya başladı. Bu durum yaşlı adamın duygularını iyice nefret yönüne çe-virdi. Sık sık dua eder, “O Allah’ın belası, çirkin, kambur herif Scroope’un iyi insanların yoluna çıkmamasını” di-lerdi, küçük oğlu Charles’ı kastederek; ve öyle kötü konu-şurdu ki onun köpekleriyle ilgilenen, şarabını içen ve kötü muameleye alışmış yardımcıları bile buna dayanamazlardı.

Scroope Marston biraz dengesizdi, uzun, kara kuru bir yüzü, delici bakışlar atan kara gözleri ve siyah düz saçları vardı, bunlar bazen dengesizlik belirtisi olurdu.

“Ben artık o kambur yaratığın babası değilim, babası ola-mam, Allah onun cezasını versin! Ona oğlum dersem be-nim de cezamı versin.” derdi yaşlı adam, oğlunun uzun, ince uzuvlarına atfen de “Charles bir erkek, ama o bir gorildir.

Onun huyu kötü, onda işe yarar, erkeksi hiçbir özellik yok, Marston olduğuna bin şahit ister.” derdi.

İyice sarhoş olunca da yeminler etmeye başladılar. “O asla bu masanın başında oturmayacak ve o kazma suratıyla Gylingden Hall’dan kimseyi kaçıramayacak kara marsık!”

Yakışıklı Charles onun parası için en uygun kişiydi. Atın ne olduğunu bilir, şışeyi bitirmesinde yardımcı olurdu; kadınlar onun için pervane olurlardı. Bir seksen beşlik boyunun her santiminde Marston’lık gizliydi.

Yakışıklı Charles’la da kavgaya girdikleri olurdu. Bay Toby kamçısını olduğu kadar dilini de rahatça kullanırdı, iki silâhından da mahrum olduğu durumda ise insanlara “yumruğunun tadına baktırırdı.” Yakışıklı Charles bir yaştan sonra dayak cezasının kalkması gerektiğini düşünüyordu; bir gece şarabın su gibi aktığı bir ortamda yaşlı adamın bir nedenden dolayı hiç sevmediği, değirmencinin kızı Marion Hayward üzerine konuştu. “Alkollü” olmasının getirdiği cesaret ve otokontrolden çok boksa olan ilgisi nedeniyle oradaki herkesi hayrete düşürerek oğlu Charles’a bir yumruk attı. Genç adam kafasını tam zamanında arkaya çekti, olan sadece yere düşerek kırılan sürahi oldu. Ama yaşlı adamın kanı kaynamıştı bir kere, koltuğundan fırladı. Yakışıklı Charles de böyle bir duruma dayanamayacağı için fırladı. Körkütük sarhoş olan Bay Lilbourne kavgayı ayırayım derken yere düştü ve cam kırıkları kulağını kesti. Yakışıklı Charles babasının savurduğu yumruğu eliyle tuttu, yaşlı adamı kravatından kavrayarak duvara doğru fırlattı. Dediklerine göre Charles adamı iki eliyle duvara yapıştırmadan önce

hiç onun yüzünü böylesine mor, gözlerini böylesine patlak görmemişler.

“Eğer böyle aptallıklardan bahsetmezsen seni tekrar dövmek zorunda kalmam.” diye hırladı yaşlı adam. “Yumruğumu çok iyi kestin, çok iyiydin. Öyle değil mi? Gel oğlum Charles, bana elini ver, masaya oturalım.” Böylece savaş bitti ve galiba bu yaşlı adamın oğluna son el kaldırışı oldu.

Ama o günler geride kalmıştı. Toby Marston artık Marston ailesinden çok kişinin yattığı, toprak olup unutulduğu Sakson harabesinde yaşlı bir ağacın gölgesindeki soğuk, sessiz odasına çekilmişti. Eskimiş çizmeleri, deri konçları, o zamanın beyefendilerinin hâlâ taşıdıkları üç köşeli devrik şapkası, çok iyi bilinen kırmızı ceket ve abus çehresi artık sadece hatıralarda yaşıyordu. Ve kardeşlerin arasına çözümsüz bir fitne sokmuştu, iki kardeş hâlâ parıltısı kaybolmamış cenaze giysilerinin içinde meşe ağacıyla döşenmiş, bir zamanlar neşeli komşuların şarkılarına, kahkahalarına ve konuşmalarına sahne olmuş dev salonda karşılıklı oturmuş, hırsla tartışıyorlardı.

Gylingden Hail’da büyüyen bu iki adam ne dillerini tutmayı, ne de yumruk atmaktan sakınmayı öğrenmişlerdi. İkisi de yaşlı adamın cenazesinde yoktu. Ölümü çok ani olmuştu. Geceleyin adam şarabın ve diğer içkilerin getirdiği o komik ve kavgacı hâliyle yatağına taşınmış, ertesi sabah ölü bulunmuştu, kafası yatağın kenarından sarkıyordu, yüzü mosmordu ve şişmişti.

Şimdi adamın vasiyeti büyük oğlunun, mirası olan Gylingden’ı terk etmesini gerektiriyordu. Scroope Marston

çok öfkeliydi. Kalın sesi kardeşine ve merhum babasına lanetler yağdırıyor, ağır suçlamalar eşliğinde masaya vurduğu yumrukların sesi tüm odayı titretiyordu. Sonra Charles'in sert sesi girdi araya, önce karşılıklı birkaç kısa cümle söylendi, sonra sesler yükselmeye, kızgınlık yüzlerden okunmaya başladı, en sonunda tehlikeyi sezen avukatların ısrarlı çabaları sonucunda toplantı bitirildi. Scroope odadan hışımla ayrıldı, siyah saçlarının altında yüzü iyice beyaz görünüyor, gözleri alev alev yanıyordu; yumrukları sıkılmıştı ve öfkesi onun her zamankinden daha fazla dengesiz görünmesine yol açıyordu.

Aralarında çok sert tartışmalar geçmiş olmalıydı, çünkü Charles kazanan taraf olmasına rağmen en az Scroope kadar sinirliydi. Ağabey ev üzerinde hak iddia ediyor ve kardeşinin onu mahkemede alt etmesini bekliyordu. Ama avukatlar buna kesinlikle karşıydı. Bu yüzden zehir kusan kalbinin sesini dinleyerek babasının işlerini takip eden şirketi bulmak için Londra'ya gitti. Anlaşmalara bakıp Gylingden'in anlaşma dışı tutulduğunu gördüler. Çok garipti ama yaşlı adam evini anlaşma dışı tutmuştu, yani adamın vasiyetinin uygulanmasının önünde hiçbir engel olamazdı.

Bunlara dayanamayan Scroope intikam ateşiyle yanarak ve kendi sonunu hazırlayacak olsa bile kardeşini ezmeye yemin etmiş olarak kardeşini ve babasının vasiyetini mahkemeye vererek kanun önüne çıkardı ve kardeşler arasındaki geçimsizlik son aşamaya ulaştı, genç her ay onların öfkelelerine öfke kattı.

Scroope yenilmişti, ama bu onu yumuşatmadı. Charles'in sert gözlerini affetmiş olabilirdi, ancak o aylar süren ve iki

kardeşin çatışmasının epik bir örneği olan davalar boyunca çok yara almıştı, dava masrafları belini bükmişti ve utanılacak duruma düşmenin doğal ruh hâlini kazanmıştı.

Yıllar geçti, ama zaman iki kardeşin arasındaki ilişkiye çare olamadı. Tam tersine alev içten içe yanmaya devam etti ve nefret giderek derinleşti. İki kardeş de evlenmedi. Ama zevkleri daha maddesel boyutlarda dolaşan Charles'in başına bir başka kaza geldi.

Attan kötü şekilde düşmüştü. Vücudunda ciddi kırıklar vardı ve beyin sarsıntısı geçirmişti. Bir süre artık iyileşemeyeceği zannedildi. Ama o bu kötü düşüncelerin boş olduğunu kanıtladı. Düzelmesine düzeldi ama iki özelliğini bu yolda kaybetti. Kalçasındaki sakatlık nedeniyle bir daha asla ata binemeyecekti. Ve hep içinde taşıdığı hayvansal içgüdüler onu sonsuza kadar terk etmişti.

Beş gün boyunca komada kalmış, yaşam belirtileri çok azalmıştı, komadan çıktığında ise tarifi mümkün olmayan bir korku benliğini sarmıştı.

En eski zamanlardan beri Gylingden Hall'da Bay Toby'nin uşaklığını yapan Tom Cooper eski ihtişamın kalmamasına ve evin ihmâl edilmesine rağmen sadakatle görevini devam ettiriyordu. Efendisinin ölümünden bu yana yirmi yıl geçmişti. İyice zayıflamıştı, yüzü yılların getirdiği garip bir kahverengine bürünmüş, kırışıklıklar ve çatlaklarla bezenmişti, efendisi haricindeki insanlara davranışları ise iyice sertleşmişti.

Efendisi Bath ve Buxton'a ziyaretlerde bulunmuş ve gittiği gibi zayıf dönmüştü, bir baston yardımıyla yürüyebiliyordu.

Atın satılması Gylingden’da eski hayat tarzının son temsilcisinin de silinmesi anlamına geldiği. Küçük bey, ona hâlâ böyle deniliyordu, geçirdiği kaza sonucunda av hayatına bir nokta koymuş ve yalnız bir hayat sürmeye başlamıştı. Evde bütün gün küçük adımlarla dolaşüyor, nadiren bakışlarını kaldırıyordu ve görüntüsü az rastlanır türden bir hüznü yansıtıyordu.

Cooper efendisiyle rahatça konuşabilirdi, bir gün ona holde şapkası ve bastonunu verirken şöyle söyledi:

“Biraz kendinizi toparlamalısınız, Bay Charles.”

“Benim için artık toparlanmak söz konusu değil Cooper.”

“Aklıma gelen bir şey var. Kafanızda bir düşünce var ve bunu kimseye açmak istemiyorsunuz. Bunu içinde tutmanın bir anlamı yok. Bana söyleyin lütfen, nedir sızı sıkan Bay Charles?”

Charles yuvarlak gri gözlerini Cooper’ın gözlerine dikti. Bir büyüünün bozulduğunu hissediyordu. Sanki birisi onunla konuşmadan ağzını açamayan hayaletin öyküsü gerçek olmuştu. Bir süre Cooper’ın yüzüne hevesle baktı ve derin bir nefes aldı.

“Bu senin ilk doğru tahminin değil, Cooper ve konuştuğun için çok memnun oldum. Kazadan beri kafamda bir şeyler olduğu doğru. Gel benimle ve kapıyı kapat.

Charles meşe ağacıyla döşenmiş salonun kapısını açtı ve içerideki resimlere boş gözlerle baktı. Oraya uzun zamandır gelmemişti, masaya oturduktan sonra konuşmaya başlamadan uzun süre Cooper’ın yüzüne baktı.

“Önemli bir şey değil Cooper, fakat kafamı meşgul ediyor, bunu ne doktora ne de rahibe anlatabilirim, kesin bir şey olmasa bile kim bilir benim hakkımda ne düşünürler. Ama sen hep ailemize sadıktın, bu yüzden bunu sana anlatabilirim.”

“Bana anlattığınız şeyler bir kutuya konulup toprağın derinliklerine gömülmüş kadar gizli kalırlar Bay Charles.”

“Durum şöyle” dedi Charles Marston, bir yandan yerde daireler çizdiği bastonunun ucuna bakarak, “Senin benim ölü gibi yattığımı düşündüğün zamanlarda ben babamla birlikteydim.” Konuşurken gözlerini kaldırıp Cooper’a baktı ve son sözlerini tekrarladı. “Onunla birlikteydim Cooper.”

“O kendine göre iyi bir insandı efendim.” dedi Cooper, Charles’in bakışlarına hayretle karşılık vererek. “Bana çok iyi efendilik etti, size de iyi bir baba oldu, umarım şimdi huzurludur, Tanrı onu bağışlasın.”

“Ama” dedi Bay Charles, “Onun benimle olduğu veya benim onunla olduğum, hangisi bilemiyorum, zaman boyunca, yani beraber olduğumuz sürece bir daha asla onun ellerinden kurtulamayacağımı sandım ve o hep bana bir kolda baskı yapıyordu, bunun ne olduğunu hayatımı kurtaracak bile olsa uyandığım andan itibaren asla hatırlamadım; bilmek için her şeyimi verirdim, bu yüzden, eğer aklında bir şey varsa söyle Tom Cooper, benden lütfen saklama; çünkü beni fena korkuttu ve o olduğundan eminim.”

Bir sessizlik oldu.

“Peki siz ne olabileceğini düşünüyorsunuz Bay Charles?” dedi Cooper.

“Aklıma mümkün olabilecek hiçbir şey gelmiyor. Asla çözemedim asla. Belki o alçak Scroope’un avukatların önünde benim bir anlaşma kâğıdını, babamla benim aramdaki bir anlaşmayı sakladığımı iddia etmesi yüzünden böyle bir şey ortaya çıktı, ama bundan daha büyük bir yalan duymadım ben. Çok tanıdık sözlerle söylemişti bunu, üstelik avukat Gingham’ın önünde, ama o artık benim için bir şey yapmıyor çünkü Gylingden’da para bitti, avukatımı da değiştiremiyorum çünkü ona çok borcum var. Ama o yemin etti, bunun için beni asana kadar uğraşacağını söyledi. Babam da aynı şeyi söylüyordu, beni o yüzden asana kadar rahat etmeyecekti, ama o sebep ne, bir türlü bilemiyorum. İnsan deli eder bu durum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor, ama beni çok korkuttu ve görünüşü, Tanrı yardımcımız olsun çok korkunçtu.

“Tanrı onun yardımcısı olsun.” dedi yaşlı uşak.

“Elbette bu olayı kimseye, yaşayan hiç kimseye anlatmayacaksn değil mi Cooper, bunlar aramızda kalacak.”

“Asla söylemem!” dedi Cooper, kafasını sallayarak. “Ama belki bu olayın nedeni bir türlü mezarının başına bir taş koyamamamız ve onun kim olduğunu belirten bir yazı yazamamamız olabilir.”

Evet, bu aklıma gelmemiştir. Şapkayı tak Cooper ve benimle gel, ne olursa olsun şu işi halledelim.

Parkın içinden kıvrıla kıvrıla ilerleyen ve yaşlı ağaçların arasında duran mezar yerine giden bir yol vardır. Sonbaharın en güzel akşamlarından biriydi ve ışıklar “Yakışıklı Charles” eninde sonunda yatacağı yere doğru ilerlerken Charles ve

Cooper'ın üzerinde âdeta dans ediyorlardı. Biraz ilerledikten sonra Charles "Dün gece saatlerce uluyan köpek hangisiydi?" diye sordu.

"Evin önüne gelen yabancı bir köpekti Bay Charles. Bizim köpeklerin hepsi ağıldaydı, bu hayvan beyazdı ama kafası olduğu gibi siyahtı, devamlı babanızın dizi sakatlandığında yaptırdığı basamakları kokladı. Köpek basamaklara çıkıp pencerelere doğru uluduğu zaman kafasına bir şey atmak istedim."

"Şuna bak. O buna benziyor muydu?" dedi Charles, durup bastonunu köpeklerin çevrelerinde sık sık yaptığı gibi tereddütlü bir şekilde kâh oturup kâh dolaşan kirli beyaz renkli, kafası siyah köpeğe doğru çevirerek.

Köpeğe ıslık çaldı. Köpek büyük ama açlıktan muzdarip bir "buldog"tu.

"Bu arkadaş uzun bir yoldan gelmiş, şuna bak nasıl zayıf düşmüş ve kirlenmiş, tırnakları da sonuna kadar erimiş." dedi Charles, bir yandan düşünerek. "O kötü bir köpek değil Cooper. Babam hep buldoglardan hoşlanırdı, cins bir hayvanı bir kırmadan ayırt etmeyi de bilirdi."

Köpek türüne özgü garip bir gülümsemeyle Charles'in yüzüne bakıyordu, Charles ise bir yandan köpeğin yüzünün babasının kamçısını şaklatırken veya bir hizmetçiye bağırırken aldığı ifadeye ne kadar benzediğini düşünüyordu.

"Ben olsam onu vururdum. Sığırları korkutur ve köpeklerimizi öldürür." dedi.

Charles. “Hey, Cooper! Hizmetçiye buna göz kulak olmasını söyleyeceğim. Rahatlıkla bir koyunu öldürebilir, benim koyunlarımdan geçinmesini istemiyorum.”

Ama köpek vazgeçmedi. Bir süre Charles’ın arkasından baktı, daha sonra onların peşine düştü.

Onu kovmak imkânsızdı, tıpkı “Fausf”taki cehennem köpeği gibi çevrelerinde daireler çiziyordu, tek farkı arkasında alevden bir iz bırakmamasıydı. Hareketlerinde mağrur bir hava vardı, bu Charles’ın hoşuna gitti, köpeği yanına çağırdı ve onu okşayarak bir çeşit evlat edinmiş oldu.

Köpek artık onları adım adım takip ediyor, sanki yıllardan beri Charles’a aitmiş gibi davranıyordu. Cooper küçük demir kapının kilidini açtı ve ikisi çatısız kiliseye girerlerken köpek de onları takip etti.

Marstonlar bu binanın altında sıra sıra yatıyorlardı. Ama kabir yoktu, her cenaze birbirinden bir duvarla ayrılmıştı. Her mezarın başında ise kim olduklarını belirten bir taş vardı, Toby’nin ki hariç. Onun mezarında sadece otlar ve ailesinin parası olduğu zaman yaptıracağı mezar taşının yerini belli eden bir tuğla parçası vardı.

“Çok kötü görünüyor. Bu aslında büyük oğlun görevidir, ama eğer o yapmazsa ben yaparım ve o taşın üzerine de ‘ağabey elini sürmediği için bu taş kardeş tarafından dikilmiştir’ diye yazdırırım.”

Bu küçük mezarlığın çevresinde dolaştılar. Güneş artık ufku gerisine inmişti, ama kalan ışıklar bulutlara kızıllık yayıyor, bulutlar alacakaranlıkla karışıyorlardı. Charles tekrar mezarlara baktığında köpeğin Toby’nin mezarının

üzerinde gezindiğini gördü. Hayvan normalden en az iki kat daha uzundu ve Charles'ı hayrete düşüren hareketler yapıyordu. Eğer bir kedinin yere yatıp yerde kıvrandığını, çenelerini yere sürttüğünü görmüşseniz o anda Charles'in neler gördüğünü de anlayabilirsiniz.

Hayvanın kafası o kadar büyük, vücudu o kadar uzun ve ince, eklemleri o kadar çıkık ve ilginç görünüyordu ki Charles ve yanında duran Cooper bakışlarındaki şaşkınlığı ve iğrenmeyi gizleyemediler. Bu bakışlardan kısa süre sonra Charles'in bastonu hayvanın vücuduna iki kez sertçe indi. Hayvan rüyasından uyandı ve birden ayağa fırladı, vücudu gene eski hâlini almıştı ve ayaklarının dibinde duran Charles'a köpek gözlerindeki öfkeyle bakıyordu.

Bir an sonra Charles'in ayaklarının dibine yatmıştı.

"Çok garip bir hayvan." dedi Cooper, sert bakışlar atarak.

"Ben onu sevdim." dedi Charles.

"Ben sevmedim." dedi Cooper.

"Ama bir daha buraya gelmeyecek." dedi Charles.

"Bu bir cadı çıksa hiç şaşırmazdım." dedi Cooper, dünyanın bu yöresinde en çok cadı öykülerine rastlandığını hatırlayarak.

"Bu iyi bir köpek." dedi Charles, rüyada gibi. "Bir zamanlar böyle bir köpeğim olsun diye avuç avuç para verdim. Şimdi bedavadan oldu. Gel haydi."

Eğilerek köpeği okşadı. Köpek ayağa fırlayarak yüzüne baktı ve uyabileceği bir komutun izlerini aradı.

Cooper hayvanın tek bir kemiğinden bile hoşlanmamıştı. Efendisinin onda bu kadar beğenilecek ne gördüğünü anlayamıyordu. Onu geceleri silâh odasına kapattı ve gündüzleri de evin içinde kendisini takip etmesine izin verdi. Efendisi onu daha çok sevdikçe Cooper ve diğer hizmetçiler ondan daha çok nefret etmeye başladılar.

“Bu köpeğin iyi olduğunu gösterecek hiçbir şey yok.” dedi Cooper. “Bence Bay Charles kör olmuş. Yaşlı Captain bile salonda bir direğe bağlı duran, kendi kendine konuşan, sürekli tırnaklarını ve bağlı bulunduğu direği kemiren yaşlı, kırmızı bir papağan ki Captain bizim ve Bay Charles’ın dışında Bay Toby’yi hatırlayan iki üç kişiden biridir, köpeği görür görmez vurulmuş gibi çılgılık attı, silkinmeye başladı ve zavallı hayvan kriz geçirip yere düştü.”

Ama hayallerin bir anlamı yoktur ve Charles isteklerine karşı çıkıldıkça onlara daha çok bağlanan inatçı insanlardan biridir.

Ancak Charles Marston’un sağlığı zayıflığından ötürü kötüye gidiyordu. Eski hareketli ve vahşi hayatından böylesine sakın ve düzenli bir hayata geçiş insanın sağlığını mutlaka tehlikeye atardı. Daha önce hiç başına gelmeyen hazımsızlık sorunları da keyfini kaçırıyordu. Bunların arasında uyularının sık sık kötü rüyalar ve kâbuslar yüzünden bölünmesi de vardı. Bu rüyalarda mutlaka sevgili köpeği de rol alıyordu, bu rol genellikle merkezi, zaman zaman tek başına aldığı bir roldü. Rüyalarında köpek yatağının yanında geriniyor, vücudu giderek uzuyor, vücut yapısı babasına korkunç bir benzerlik alıyordu. Sonra onunla konuşmaya başlıyordu, sözlerinde hep Scroope vardı; ona “her şeyin bitmediğini”,

“mutlaka Scroope ile arasını düzeltmesi gerektiğini”, “babasının ona hiç adil davranmadığını”, “iyinin iyi olduğunu”, “zamanın neredeyse dolduğunu” ve “yattığı yerde Scroope yüzünden rahat uyuyamadığını” söylüyordu.

Daha sonraki rüyasındaki bu garip yaratık üzerine çıkıyor, kurşun gibi ağır vücuduyla yavaş yavaş ona doğru sürünüyor, yüzü yüzüne değince de tıpkı babasının mezarının üstünde yaptığına benzer garip kıvranmalar yapıyordu. Sonra Charles bir çığlıkla nefes nefese uyanıyor, yatakta tere bulanmış vaziyette doğrulunca ayak ucundan beyaz bir cismin kayarak yok olduğunu görüyordu. Bazen bunun rüzgârla uçuşan tülün etekleri olduğunu, bazen de çarşafın katlanıp yatağın üstüne geldiğini düşünse de böyle anlarda genellikle yatağın üstünden bir yaratığın kalktığını hissediyordu; üstelik köpeği rüyasında gördüğü gecelerin sabahında hayvan ona normalden fazla bir yakınlık ve sevgi gösteriyordu, sanki bir gece öncesinin korku ve endişe dolu saatlerinin yarattığı etkiyi gidermek istercesine ona yaklaşıyordu.

Doktor bu rüyaların kötüye yorumlanamayacağını, bunların büyük olasılıkla sürekli çektiği hazımsızlık dertlerinin sonucu olacağını söyleyerek onu biraz olsun rahatlatabilmişti.

Bu düşünceyi doğrulamak istercesine birkaç gece boyunca rüyalarına köpek hiç girmedi. Ama en sonunda gördüğü rüyayla köpek geri geldi; bu rüya diğer gördüklerinden çok daha korkunçtu.

Rüyasında yatak odası karanlığa gömülmüştü, köpek gibi görünen şey kapıdan girdi ve hep geldiği yönden yatağa yaklaştı. Odanın bir kısmında halı yoktu ve söylediğine göre

köpeğin tırnaklarının döşemede çıkardığı hafif tıkırtılar rahatlıkla duyulabiliyordu. Çok nazik adımlar atmasına rağmen köpeğin her adımında oda temellerinden sarsılıyordu; yatağın ucuna birinin oturduğunu hissetti ve karanlıkta bir daha gözlerini ayıramayacağı bir çift yeşil gözle karşılaştı. Sonra dediğine göre Bay Toby'ye ait olan bir ses duydu, ona "Saat on biri geçti Charles, ama sen daha hiçbir şey yapmadın, sen ve ben Scroope'a yanlış yaptık." dedi ve devam etti "Zaman doldu dolacak, saatin vurması yakındır." Daha sonra yatağındaki şey uluyarak ayaklarından yukarı doğru sürünmeye başladı, hayvan giderek yüzüne yaklaşırken çarşafların üzerinde yarattığın gözlemlerinden gelen ışıltıyı gördü. Çılgınlık çılgınlığa uyandı. Son zamanlarda odasından sürekli yanık duran ışık kazara sönmüştü. Bir süre kalkamadı, hatta etrafına bile bakamadı zira o yeşil gözlerin hâlâ bir köşeden ona baktığına inanıyordu. Daha korkusunun üstesinden gelip rüyası hakkında düşünmeye yeni başlamıştı ki saatin on ikiyi vurduğunu duydu. Aklına "Saat on biri geçti, zaman doldu dolacak, saatin vurması yakındır." sözleri geldi ve bir an için aynı sesin tekrar konuşmasından korktu.

Ertesi sabah Charles hiç iyi görünmüyordu.

"Cooper'a, "Kral Herod'un Odası" adı verilen bir oda var mı bu evde?" diye sordu.

"Evet efendim, ben çocukken o odanın duvarlarında Kral Herod'un öyküsü yazılıydı."

"O odada bir de bölme var, değil mi?"

"Bundan emin değilim, zaten odaya gitmek gereksizdir, duvarlar çürümüştü ve daha siz doğmadan yeniden

kaplandı; şimdi orada eski eşyadan ve hurdadan başka bir şey yok. Oraya hurdaları yığmasını Twinks'e ben söylemiş-tim, Twinks'i hatırladınız mı, hani bir gözü kördü? Çok sert kış yapan bir yılda burada ölmüştü. Zavallı adamı gömmek bile büyük bir dert olmuştu.”

“Anahtarı bul, Cooper, o odaya bir göz atalım.”

“Oraya neden bakmak istiyorsunuz ki?” diye sordu Cooper, eski zaman uşaklığından gelen bir ayrıcalıkla.

“Bu seni ne ilgilendirir ki? Ama yine de söyleyeyim, o köpeğin silâh odasında durmasını istemiyorum, başka bir yere koyacağım, duracaksa o odada dursun daha iyi.”

“Yatak odasına buldog mu sokacaksınız? Olmaz efendim, insanlar sizin delirdiğinizi düşünür!”

“Bırak düşünsünler, anahtarı al ve odaya çıkalım.”

“Sizin yerinizde olsam o köpeği vururdum Bay Charles. Dün gece silâh odasında yaptığı gürültü yüzünden hiçbirimiz uyuyamadık, bütün gece dolandı, karda kalmış kaplan gibi uluyup durdu; ve siz ne dersiniz deyin o köpeğe verdiğimiz yemek boşa gidiyor, onda köpeklik namına hiçbir şey yok, o kötü, lanetli bir köpek.”

“Ben köpekleri senden daha iyi tanırım ve o iyi bir köpek!” dedi Charles, sabırsızca.

“Eğer köpekleri tanısaydınız onu çoktan asmıştınız.” dedi Cooper.

“Onu asmayacağım, konu kapanmıştır. Haydi, şimdi git de anahtarı al ve odaya çıkarken hiç konuşma, fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Charles'ın Kral Herod'un odasını ziyaret etmekteki amacı aslında söylediğinden çok farklıydı. Rüyasındaki ses ona bir yerden bahsetmişti, bu yere gidip orayı incelemedikçe rahat edemeyecekti. Artık köpeği sevmekten çok ona derin bir şüphe ile yaklaşıyordu; Cooper ona emir verir gibi davranıp keçi inadını bilmeseydi bana öyle geliyor ki daha akşam olmadan o hayvandan bir şekilde kurtulacaktı.

Uzun zamandır kullanılmayan üçüncü kata doğru Cooper ve Charles yola çıktılar. Oda tozlu bir koridorun sonunda yer almaktaydı. Odaya ismini veren eski kaplamalar çoktan yerlerini modern kağıtlara bırakmışlardı, kağıtlar ise küflenmişti ve bazı yerlerde duvardan sarkıyordu. Döşeme kalın bir toz tabakası vardı. Odanın bir ucunda bazı kırık masa ve sandalyeler diğer hurdalarla birlikte tozların içinde yatıyorlardı.

Neredeyse boş olan bölmeye girdiler. Charles etrafa baktı, ama rahatladı mı hayal kırıklığına mı uğradı anlaşılmadı.

“Burada eşya yok.” dedi Charles ve tozlu pencereden dışarı baktı. “Sen bu yakınlarda, bu sabahı kastetmiyorum, bana bu oda hakkında, bölme hakkında bir şey dedin mi, unutuyorum da.”

“Ben bir şey söylemedim. Kırk yıldır bu odanın varlığını bile unutmuştum.”

“Peki burada eski bir gizli yer var mı, hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Gizli yer mi? Evet, bu bölmede gizli bir yer vardı, şimdi aklıma geldi.” Dedi Cooper. “Ama üstü duvar kağıdıyla örtüldü.”

“Peki neydi o?”

“Duvara gömülü küçük bir dolap.” dedi yaşlı adam.

“Anladım. Yani bu duvarda, kâğıdın altında gizli bir bölme var. Peki bana nerede olduğunu gösterir misin?”

“Sanıyorum buralarda bir yerdeydi.” dedi ve parmaklarını pencerenin karşısındaki duvara vurarak ilerlemeye başladı. Duvardan tahta bir kapının çıkardığı kof ses gelince de “Evet, işte burada.” dedi.

Charles duvardan kağıdı söktü ve duvara gömülmüş olan küçük bir dolabı meydana çıkardı.

“Burası kemerlerim, silâhlarım ve kurşunlarım için uygun bir yer.” dedi Charles. “Gel benimle, köpek olduğu yerde kalsın. O dolabın anahtarı sende var mı?”

Hayır, yoktu. Bay Toby dolabın içini boşaltmış, kapağını kilitlemiş ve kağıtla kapatılmasını istemişti, o günden beri de unutulmuştu.

Charles aşağı indi, alet çantasından sağlam bir tornavida aldı ve Kral Herod’un odasına tekrar çıkarak kolayca dolabın kilidini açtı. İçinde bazı mektuplar ve zamanı geçmiş senetlerin yanı sıra pencerenin kenarına giderek büyük rahatsızlık içinde okuduğu bir parşömen de vardı. Diğerlerinden yaklaşık yirmi gün sonra hazırlanmış bu vasiyette Gylingden kesinlikle büyük oğla bırakılmıştı. Yakışıklı Charles okuduğu dersler sayesinde biraz teknik bilgiye sahipti,

bu anlaşmanın etkisinin sadece evi ve tüm araziyi ağabeyi Scroope'a transfer etmek olmayacağını, aynı zamanda öfkeli ağabeyinin babasının ölümünden bu yana kira yoluyla topladığı tüm paralara da el koyacağını biliyordu.

Çok ağır, kapalı bir hava vardı ve durduğu yerde karanlık pencerenin önüne gelen ve ışığı kesen bir ağaç tarafından iyice artırılmıştı.

Kafası iyice karıştığı hâlde durumu yeniden değerlendirdi. Anlaşmayı cebine koydu ve neredeyse onu yok etmek için karar aldı. Kısa süre öncesine kadar bu kararında hiç tereddüt etmezdi, ancak artık sinirleri yıpranmıştı ve sağlığı kötüleşmekteydi, üstelik bu anlaşmanın kesinlikle doğruladığı doğaüstü bir uyarının da farkındaydı.

Bu ruh hâli içinde bölmenin kapısında bir nefes duydu, ardında da tırnakların döşemede çıkardığı sesi ve alçak sesli bir hırıltıyı. Cesaretini topladı, neyle karşılaşacağını bilmeden kapıyı açtı ve köpeği gördü, ama rüyadaki şekliyle değil, normal hâliyle keyifli keyifli sürünüp yerinde duramazken; sonra bölmenin içine giren hayvan köşelere geldiğinde hırlamaya başladı ve bastırılmaz bir rahatsızlık hissettiğini gösterdi.

Sonra geri döndü ve yeniden onun ayaklarının dibine yattı.

İlk andan sonra nefret ve korku duyguları azaldı ve sonrasında bu yalnız, dostu olmayan hayvanın hiç de hak etmediği bir antipatik yaklaşım içinde şefkatini reddettiği için kendine kızdı.

Köpek onun arkasından merdivenlerden indi. Ne gariptir ki ilk andan sonra hayvanın gözlerindeki ifade onu rahatlatmıştı, gözlerinden ne kadar bağlı, iyi huylu ve sadece bir köpek olduğu anlaşılıyordu.

Akşama doğru Charles bir ara yol bulmuştu; anlaşılmayı yok etmeyecek, ancak kâğıdın varlığından ağabeyini haberdar da etmeyecekti. Artık evlenmezdi. Yaşı geçmişti. Anlaşmayı ne zaman ve nasıl bulduğunu tüm ayrıntılarıyla anlatan bir mektup yazacak ve mektubu olayları çoktan unutmuş olan birine bırakarak ölümünden sonra her şeyin açığa çıkmasını sağlayacaktı. Bu adil olmaz mıydı? Her halükârda bu fikir vicdanını rahatlatmıştı, şeytani fikirlere sahip ağabeyi için en iyisinin bu orta yol olduğunu düşünerek gün batımına doğru her zamanki yürüyüşünü yapmaya çıktı.

Alacakaranlık geceye doğru dönerken eve doğru yola çıktı; ama her zamanki gibi yanında olan köpek birden huysuzlaşmaya ve sinirlenmeye başladı, önce eskisi gibi tüm hızıyla, kafasını patilerinin arasına alarak etrafında geniş daireler çizmeye başladı. Daireler giderek küçüldü, hızı giderek arttı ve hiç kesilmeyen uluması yükselmeye başladı; bunun üzerine Charles durdu ve bastonunu sıkıca kavradı çünkü hayvanın gözleri saldırmak üzere olduğunu belirtiyordu. Onunla birlikte dönüp bastonunu boşa sallamaktan o kadar yorulmuştu ki artık hayvanı dize getirmek çabasından vazgeçti; tam bu esnada da hayvan hiçbir şey olmamış gibi durdu ve ayaklarının dibine yattı.

Özür diler gibi bir hâli vardı, zira Charles hayvana bastonuyla iki defa sertçe vurduğu hâlde köpek sadece inledi

ve kıvranarak ayaklarını yalamaya başladı. Charles eğik duran bir ağacın üstüne oturdu, keyfi tekrar yerine gelen köpek ise ağacın etrafında dolanıp koku almaya çalıştı. Charles cebini yokladı, anlaşma olduğu yerde duruyordu; ve bu en yalnız olduğu, kimsenin görmediği yerde anlaşmayı ağabeyinin öğrenmemesi için saklamayı veya onu yok etmeyi düşündü. Tam yok etmek fikri aklına yatmaya başlamıştı ki köpeğin fazla uzaktan gelmeyen ulumasıyla irkildi.

Hafifçe batıya doğru eğilmiş yaşlı ağaçların bulunduğu bir yerde oturuyordu. Işığın daha önce anlattığım etkisi yine gerçekleşmişti, güneş batmış, tan kızılığı ise hâlâ yerini koruyor ve ağaçların arasından ancak görmeye yetecek kadar ışık sağlıyordu. Sığ bir çukurun içinde yer alan bu ağaçlık sadece tek bir yanının açık olması nedeniyle insana yalnızlık duygusu veriyordu.

Ayağa kalktı ve devrilen ağaçların gövdelerinin tesadüfen üst üste gelmesiyle oluşmuş doğal bir bariyerden öte yana baktı; köpek yine gerilmişti ve çirkin kafası normalin iki katı büyüklüğünde görünüyordu. Rüyası gene gerçekleşmeye başlamıştı. Hayvanın şekilsiz kafası birden kütüklerin arasından fırladı, vücudu dev, beyaz bir kertenkele gibi sürünerek ve kıvrılarak onu takip ederken köpek garip inlemeler ve hırıltılar çıkarıyor, sanki onu yiyecekmiş gibi yaklaşıyordu.

Zayıf vücudunun izin verdiği en yüksek hızla Charles eve doğru koşmaya başladı. O anda aklından geçen düşüncelerin tümünü anlatamayacağından eminim. Ama köpek ona

yetiştğinde yine eski hâlindeydi, keyfi yerindeydi ve rüyalarına giren o garip şekli de ortadan kalkmıştı.

O gece saat on civarında Charles avcılardan birine köpeğin delirmiş olduğunu sandığını ve onu vurması gerektiğini söyledi. Köpeği bulunduğu silâh odasında vurmalydı, döşemede oluşacak olan birkaç saçma izi önemli değildi ama köpek hiçbir yere kaçamamalıydı.

Charles avcıya domuz kurşunuyla doldurulmuş çiftesini verdi. Onunla holden öteye gitmedi. Elini avcının omzuna koydu; avcı elinin titrediğini ve yüzünün kar gibi beyaz olduğunu söylemişti.

“Sesi dinle.” dedi Charles yavaşça.

Köpek iyice huzursuzdu, odanın içinde oradan oraya zıplıyor, pervazlara çıkıyor, sürekli koşuyor ve durmaksızın hırıliyordu.

“Çok çabuk olmalısın, unutma, ona hiç fırsat tanıma ve odaya fark ettirmeden gir, anladın mı? İki namluyu da boşalt.”

“Bu vurduğum ilk kuduz köpek değil efendim.” dedi adam, silâhı hazırlarken yüzü çok ciddi görünüyordu.

Avcı kapıyı açtığı sırada köpek boş ocağın üzerine sıçradı. Avcı hiç böyle deli, şeytani bir hayvan görmemişti. Hayvan sertçe dönerek, ona göre, bacadan yukarı zıplamaya çalışmıştı ama bu öyle kolay kolay yapılacak bir şey değildi ve bir çığlık atmıştı, ama bir köpek gibi değil, kolunu değirmene kaptırmış bir insan gibi; köpek avcının üstüne atlama-dan adam tüfeğin ilk namlusunu ateşledi. Hayvan yerinden

sıçradı, avcıya doğru ilerledi ve ikinci namluyu tam kafasından yiyerek adamın ayakları dibine devrildi.

“Hiç böyle bir şey görmedim, böyle bir çılglık duymadım.” dedi avcı. “İnsanın tüylerini ürpertiyor.”

“Öldü mü?” dedi Charles.

“Hiç kıpırdamıyor.” dedi avcı, hayvanı boynundan tutup yerde sürüklerken.

“Şimdilik onu evin kapısının önüne at.” dedi, “Ama bu gece mutlaka bahçe kapısından dışarı çıkar, Cooper onun bir cadı olduğunu söylüyor.” Charles bembeyaz yüzüyle gülümsedi, “Bu yüzden Gylingdena yatamaz.” Artık Charles’dan daha huzurlu bir insan yoktu, bir hafta boyunca uzun zamandır uyuyamadığı kadar rahat uyudu.

Verdiğimiz kararları çabucak uygulamak hepimizin yaptığı bir harekettir. Herkeste kötüye doğru bir yatkınlık vardır, bu yatkınlık serbest bırakıldığı zaman insanın tüm davranışlarını değiştirir. Eğer bir an içinde Charles korkudan dolayı çok garip bir şekilde bulduğu anlaşılmayı dürüstçe ağabeyine açıklamak istemişse, bir an sonra bu düşünce yerini sahtekârlıkla sağlanan bir orta yola bırakıyor ve anlaşmanın ortaya çıkışını iki tarafında yararlanamayacak hâle geldiği bir tarihe erteliyordu. Daha sonra Scroope’un sert ve aşağılayıcı sözleri aklına geliyor, özellikle de Charles’in sakladığı veya yok ettiği bir anlaşmanın varlığını kanıtlatabilmek için yeri göğü altüst edeceğini ve onu asana kadar huzura kavuşmayacağını söylediğini hatırladıkça derdine dert ekleniyordu.

Bu abartıydı tabii. İlk önceleri onu sadece kızdırmıştı, ama şimdi suçluluk duygusu uyandıran bazı bilgilere sahip olunca sözler onda korku yaratıyordu. Tehlike o anlaşmanın varlığından kaynaklanıyordu, bu yüzden yavaş yavaş onu yok etmeye karar verdi. Kendini bu suçu işlemeye hazır hissetmeden önce çok düşündü ve uğraştı. Ama en sonunda başardı ve ilerde başına dert açabilecek, yıkım getirebilecek bir belgeden kurtuldu. Bu onu rahatlatmıştı ama aynı zamanda suçluluk duygusu da yaratmıştı.

Doğaüstü kaygılarından kurtulmuştu. Ama onu rahatsız eden başka türlü bir unsur vardı.

Bir gece, söylediğine göre, yatağının sertçe sarsılmasıyla uyanmıştı. Çok zayıf ışığın aydınlattığı odada yatağının ayak ucunda iki kişi gördü, her biri yatağın bir ayağına sarılmıştı. Sandığına göre bunlardan biri ağabeyi Scroope, diğeri ise babasıydı, babasından emindi, uykusunu bölenlerin onlar olduğunu düşünüyordu. Bay Toby Charles uyandığı sırada konuşuyordu, Charles şu sözleri duymuştu:

“Bizi evimizden sen mi atacaksın? Bu çok uzun sürmez. İkimiz bu eve dost olarak gireceğiz ve burada kalacağız. Daha önceden bildiğin hâlde bu işi yaptın ve şimdi Scroope seni asacak. Seni ikimiz asacağız. Bak bana, seni iblis!”

Ve Bay Toby yüzünü uzatmaya başlamıştı, yüzü kurşun yaralarıyla dolu ve kanlıydı, her an daha çok köpeğinkine benziyordu; yatağın ayakucunu aşarak ilerlemeye başladı, tam sadece gölgeden oluşan diğerk kişi de ilerlemeye başlamıştı ki odada birden bir kargaşa ve gürültü çıktı, kahkahalar arasında söylenen sözleri anlayamadı, ama bir çığlıkla

yerinden fırladı ve kendini yerde buldu. Hayaletler ve kargaşa gitmişti ama yere düşen bir cismin çıkardığı sesler hâlâ kulağındaydı. Kuşaklar boyu Marston ailesinin evlatlarının vaftiz edildiği dev porselen kâse bulunduğu raftan yere düşmüş ve paramparça olmuştu.

Sabah aşağı indiğinde Cooper'a "Bütün gece rüyamda Bay Scroope'ü gördüm Cooper, ölmüş olsa hiç şaşırırmadım." dedi.

Cooper, "Tanrı korusun! Ben de onu rüyamda gördüm efendim, ceketindeki bir yanığa sürekli sövüyor ve lanet ediyordu ki babanız, o olduğundan adım gibi eminim, bana 'Kalk Cooper, seni aşağılık tembel domuz, kalk da onu as-mama yardım et, çünkü o işe yaramaz bir hayvan ve benim köpeğim olamaz.' dedi. Herhâlde geceleyin köpeğin vurulması kafamda yer etmiş olacak. Babanız bana sert bir yumruk attığı sırada 'Başüstüne efendim' diyerek uyandım ama rüyanın etkisinden bir süre kurtulamadım, hâlâ o odadaymış gibi geliyor bana."

Şehirden gelen mektuplar Scroope'un ölmek bir yana, daha da hırslandığını gösterdi; Charles avukatı mektubunda onu uyarıyor, elinde bazı kanıtlar olduğu için bir tahliye davası açacağını ve Gylingden'ı alabileceğini söylüyordu. Bu durum üzerine yakışıklı Charles avukatına sert bir mektup yazdı; ama gizli bir alametden de söz etmeyi unutmadı.

Scroope iyice sesini yükseltmeye başlamış ve o sahtekârı yaptıkları için asacağını yinelemeye başlamıştı. Bu kadar kargaşanın ve gürültünün arasında birden her şey huzur buldu: Scroope ölmüştü, hem de ölümünden sonra kardeşine karşı

düzenlenecek bir saldırı bile bırakamadan. Ölüm sebebi insanı bir kurşun kadar çabuk öldüren bir kalp hastalığıydı.

Charles mutluluğunu saklayamadı. Büyük bir sürpriz olmuştu. Ama kalbinde sadece kötülük yoktu. Çünkü gizli bir korkudan kurtulmanın rahatlığı da benliğini sarsmıştı. Üstelik şans eseri meydana gelen bir durum da vardı; Scrope Charles'a karşı tahliye davası açmadan sadece bir gün önce tüm mal varlığını bir yabancıya bırakan vasiyetini birkaç gün içinde başka bir yabancıya göre düzenlemek üzere iptal etmişti.

Böylece tüm mal varlığı koşulsuz olarak Charles'a kalmıştı. Bu büyük bir mutluluk kaynağıydı. Ama hayatının yarısı boyunca çekişmelerden gelen derin bir nefret de vardı ki bu nefreti Charles içinde saklamayı sürdürmüş ve artık bunu tüm kalbiyle yaşadığı bir intikam duygusuna dönüştürmüştü.

Aslında ağabeyinin isteği üzerine Gylingden'deki aile mezarlığına gömülmesini engellemeyi çok isterdi, ama avukatları buna gücünün yetmeyeceğini söylediler; ayrıca kuşaklardan beri Marston ailesiyle yakın olan çok sayıda soylunun da katılacağı cenaze törenine sırt çevirmesi zaten büyük bir skandal olacaktı, bir de engelleme çabası işi iyice zora sokabilirdi.

Ama hizmetçilere bir tanesinin bile cenazeye gitmemesi yönünde kesin emir verdi; büyük yeminler ve sözler vererek cenazeye katılan bir daha bu eve dönemeyeceğini de söyledi.

Bence bu yasak Cooper dışında kimsenin hoşuna gitmedi, üstüne üstlük kırsal alanın yalnızlığından kaynaklanan

büyük bir merak duygusu da uyandırdı. Cooper ağabeyin aile mezarlığına gömüldüğü hâlde evde hiçbir toplantının veya başsağlığı ziyaretinin olmamasına çok bozulmuştu. Efendisine cenazeden sonra eve gelebilecek bazı kişiler için meşe salonda biraz şarap ve yiyecek bulundurup bulundurmaya-
cıklarını sordu. Ama Charles sadece küfretti ve eğer cenazeden sonra eve gelecek birisi olursa ona ev sahibinin dışarıda olduğunu, hiçbir hazırlık yapılmadığını söylenişini, hatta konukları kapıdan çevirmesini emretti. Cooper buna sertçe itiraz etti, Charles daha da sinirlendi, ateşli bir tartışmadan sonra tam da cenaze Old Angel Inn'in köşesinden görüldüğü sıralarda şapkası ve bastonunu alarak evi terk etti.

Cooper sinirli sinirli söylendi ve kapıdan girebildiği kadarıyla arabaları saydı. Cenaze bittikten ve arabalar ayrılmaya başladıktan sonra her zamanki gibi kapısı açık ve içi boş olan salona doğru yürüdü. Daha salona girmeden bir araba geldi, siyah paltolu ve şapkalı iki adam arabadan inerek sağa sola bakmadan doğruca eve doğru yürüdü. Cooper onları yavaşça takip etti. Arabanın arka bahçeye geçtiğini düşündü çünkü kapıya geldiği zaman araba ortada yoktu.

İki adamın peşinden eve girdi. Salonda hizmetçilerden biriyle karşılaştı, hizmetçi iki adamın ne şapkalarını çıkardıklarını, ne de kimseden izin aldıklarını; salondan geçerek üst kata doğru çıktıklarını söyledi. Bunun çok garip ve büyük bir cüret olduğunu düşünen Cooper adamları dışarı atmak için merdivenlere yöneldi.

Ama onları bulamadı, asla da bulamayacaktı. O andan itibaren evde huzursuzluklar yaşanmaya başladı.

Kısa süre içinde tüm hizmetçilerin anlatacak bir hikâyesi olmuştu. Bazen koridorlarda arkalarından bir nefesin geldiğini hissediyorlar, bazen kuytu köşelerde fısıltılar duyup korkarak geri dönüyorlar ve bu tür olaylara hurafe gözüyle bakan Bayan Beckett tarafından azarlanıyorlardı. Ama bir süre sonra Bayan Beckett'in de bu konuyla ilgili görüşü değişti.

Hayatı boyunca hiç aksatmadan ettiği duaları sırasında bazı sesler duyuyordu; işin en ilginç bu sesler hep dua ederken geliyor ve dualarını bölüyordu. Bu esnada duyduğu sözcükler onu korkutuyor, duasına devamda ısrar ettikçe sözcükler tehditlere ve küfürlere dönüşüyordu.

Sözcükler hep bulunduğu odadan gelmiyordu. İddialarına göre bazen evin çok kalın duvarlarının içinden geçiyor, bazen yan odalardan geliyor, bazen bir yandan, bazen diğer yandan geliyor, bazen de uzun koridorlardan yankılanarak kulağına çalınıyordu. Sesler yaklaştıkça daha öfkeli oluyor, sanki birkaç kişi aynı anda konuşuyormuş sanılıyordu. Değim gibi, ne zaman bu değerli kadın dua edecek olsa sesler ona doğru geliyor, kadıncağız korkuyla ayağa fırladığı zaman da geriye tek kalan kalbinin çarpıntısı ve elleri ve dizlerindeki titremeler oluyordu.

Sözlerin neler olduğunu Bayan Beckett asla hatırlayamıyordu, söylendiğinden bir dakika sonra aklından uçup gidiyordu; cümleler ardı ardına birbirini takip ediyor ve son derece detaylı tehditler, hakaretler ve dini kötöleyen sözler duyulur duyulmaz kayboluyordu. Anlamları hatırladığı hâlde sözleri hatırlayamaması zaten korkunç ve ürkütücü olan durumu iyice dayanılmaz hâle getiriyordu.

Uzun bir süre boyunca evdeki bu olaylardan etkilenmeyen tek kişi Charles oldu. Bayan Beckett haftada iki kere evi terk etmeye karar veriyordu, ancak yirmi yıldır aynı yerde çalıştığının ve bundan sonra başka yerde rahat edemeyeceğinin farkına varınca bundan vazgeçiyordu. O ve Cooper evin Bay Toby'nin zamanındaki bakımlı hâlini tek hatırlayanlardı. Zaten az sayıda olan hizmetçiler de devamlı hizmetçi sayılmazlardı. Temizlikçi olarak çalışan Meg Dobbs evde yatılı değildi, her gece kardeşi ile birlikte bahçe kapısında yer alan babasının evine yürürdü. Gylingden'in hizmetçileri arasında forsu yüksek olan Bayan Beckett birden kendini bıraktı; Bayan Kymes ve aşçı yataklarını onun geniş ve solgun odasına taşıyarak onunla birlikte yatmaya ve kâbuslarını paylaşmaya başladılar.

Cooper bu hikâyelere dikkatle yaklaşıyordu. Zaten iki garip adamın eve girmesi ve bir daha da bulunamaması onu yeterince rahatsız etmişti. Onları kendi gözleriyle görmüştü. Kadınların hikâyelerine inanmak istemiyor, iki adamın da karşılarında kimseyi bulamayınca çıkıp gittiklerini düşünmek istiyordu.

Cooper geceleyin Charles'in pipo içtiği meşe salonuna çağrıldı.

"Söyle bakalım Cooper." dedi Charles, yüzü beyaz ve sinirliydi, "Bizim yarım akıllı kadınları ne demeye acayip hortlak hikâyeleriyle kandırıp korkutuyorsun? Eğer sen burada hayaletler görüyorsan burası artık senin yerin değildir, toplanma zamanı gelmiştir. Hizmetçilerimin kaçıp gitmesini istemiyorum. Az önce Beckett, aşçı ve yardımcısı

buradaydılar, şeytanları kovmak için bir rahip bulmamı istediler. Sen bunlardan daha akıllı bir adamsın ama kafalarını bunlarla meşgul ediyorsun; Meg evde kalmaya korktuğundan her gece bahçedeki kulübeye gidiyor, bunların hepsi senin ve anlattığın hayalet hikâyelerinin suçu, ordubozan seni!”

“Suçlu ben değilim Bay Charles. Ben onlara bu hikâyeleri anlatmak şöyle dursun, bunların hurafe ve boş korkular olduğunu anlatana kadar çatladım. Bayan Beckett size bunu anlatır, zaten onunla aramızda bu konuda çok tartışma geçti. Ben ne düşünürsem düşüneyim.” dedi Cooper ve Charles’in yüzündeki sert ve korku dolu ifadeye bakakaldı.

Charles gözlerini kaçırdı, kendi kendine homurdandı ve geriye dönerek piposunun içindeki külleri silkti; sonra hızla Cooper’a dönerek bembeyaz bir yüzle fakat eskisi kadar sinirli olmayarak konuşmaya başladı.

“Senin istediğin zaman herkesten daha zeki olduğunu biliyorum Cooper. Diyelim ki burada gerçekten bir hayalet var, sence gidip korkutacağı kişiler bizim aptal kadınlar mı olurdu? Bu konuda seni benim düşündüğümünden farklı şeyler düşünmeye iten nedir acaba? Seni çok zeki bir insan olarak bilirdim. Cooper, şimdi yüzümü kara çıkarma benim. Babamın dediği gibi, insanların kafalarına böyle acayip şeyler sokup onların Gylingden hakkında ve ailemiz hakkında kötü şeyler söylemesine izin vermemeliyiz. Sen de bundan hoşlanmazsın Cooper, hoşlanmayacağından eminim. Kadınlar mutfaktan çıktı, gidip ateşi yak, kendi piponu da al, ben bunu bitirince seninle biraz pipo ve brendi içip konuşalım.

Cooper aşığı indi; düzensiz ve yalnız bir aile içinde bu tür aşığılayıcı konuşmalara alışıktı; arkadaşlarını seçebilen insanların Charles gibi seçemeyen insanlara karşı daha anlayışlı olması gerekir.

İşini bitirdikten sonra büyük mutfakta oturdu, ayaklarını ocağın kenarına dayadı; masanın üzerindeki büyük şamdanda mumlar yanıyor, yanı sıra bir şişe brendi, bardaklar ve Cooper'ın piposu hazır bekliyordu. Hazırlıklarını tamamladıktan sonra yaşlı adam eski zamanları, o zamanların ihtişamını anılarında canlandırırken yavaşça uykuya daldı.

Kafasının hemen yanında kısık sesle gülen biri Cooper'ı uyandırdı. Rüyasında evdeki eski zamanları görüyordu ve “küçük beylerden” birinin ona bir şaka yaptığını düşündü, tam onları kovalamak için bir şeyler söyleyecekti ki sert bir ses “Sen cenazeye gelmedin, bunun için canını alabilirim, fakat kulağını alacağım.” dedi. Tam bu anda kafasının yanından bir darbe aldı ve ayağı fırladı.

Ateş sönmüştü ve oda soğumaya başlamıştı. Mum da bitmek üzereydi, son ışıklarının gölgesi duvardan tavana kadar dans ediyor, yarattığı şekiller büyük bir korkuyla hatırladığı paltolu iki adama benziyordu.

Mumu aldı ve koridorda hızla yürümeye başladı, duvarlarda yine iki garip şekil dans ediyordu; Cooper mum sönmekten odasına yetişmek istiyordu ki birden çalan, efendisinin odasına bağlı olan zil aklını başından aldı.

“Ha, ha! İşte böyle, ona da geldiler galiba.” dedi; zil git-tikçe daha güçlü çalınmaya başlıyordu, Cooper acele etti ve bir yandan da konuşarak kendini güvende hissetmeye

çalışıyordu. “O da benim gibi uykuya daldı, uyandığında ise mumları sönmüştü, böyle olduğuna bahse girerim..”

Meşe salona açılan kapının kulpunu çevirdiğinde iç-
riden Charles’in bir hırsız beklercesine söylediği “Kim var
orada?” sözü yankılandı.

“Benim efendim, Cooper. İyi misiniz merak ettim, mut-
fağa gelmediniz de.”

“Çok kötüyüm Cooper, nasıl olduğumu bilmiyorum.
Birileriyle karşılaştın mı?” diye sordu Charles.

“Hayır” dedi Cooper.

Birbirlerine baktılar.

“Gel buraya ve burada kal, beni yalnız bırakma! Odayı
kontrol et ve her şeyin normal olduğunu söyle, sonra da elini
ver, tutmam lazım.” Charles’in eli soğuk ve nemliydi ve çok
titriyordu. Güneşin doğmasına az kalmıştı.

Bir süre sonra tekrar konuştu. “Yapmamam gereken
çok şey yaptım ve gitmeye hazır değilim, tanrı izin verirse
bunlarla ilgileneceğim, neden ilgilenmeyeyim? Gördün ar-
tık iyice yaşlandım, hiçbir işe yaramam, içkiyi bırakacağım
ve evleneceğim, bunu çok daha önce yapmalıydım; soylu
bir kadınla değil ama ev işinden anlayan, kocasına bağlı bir
kadınla; Çiftçi Crump’ın en küçük kızı gibi, hem iyi bir kız
hem de çok sakin. Neden onu almayayım? Hem eve güzel
bir hava getirir hem de bana bakar, rahiple konuşurum ve
herkese elimden geldiğince iyilik yaparım, unutma söyle-
diklerimi, yaptığım hatalar için çok üzgünüm.

Bu arada güneş doğmuştu. Cooper'ın dediğine göre Charles çok kötü görünüyordu, onun söylediklerine aldırmayarak bastonunu ve şapkasını almış ve yürüyüşe çıkmıştı; kafası çok dağınık ve rahatsız gibiydi, tek amacı evden biraz olsun uzaklaşmaktı. Bir hizmetçi bulacağından emin olarak ve sanki gidişinden bu yana on yıl geçmiş gibi bir hâlde mutfığa girdiğinde saat on iki olmuştu. Ateşin yanına bir tabure çekti ve tek söz etmeden oturdu. Cooper Applebury'ye yeni gelen doktoru almak için adam göndermişti, ama Charles doktora gitmek istemedi. Cooper ısrar ettikçe "Eğer beni görmek istiyorsa o buraya gelsin." dedi. Sonunda doktor zorla da olsa geldi ve Charles'in durumunu beklediğinden çok daha kötü buldu.

Charles yatıp dinlenme emrine uymamak için direndi. Ama doktor kararını ölüm tehditleriyle bastırmaya devam edince hastası bu kararı kabul etti.

"Sizin dediklerinizi yapacağım, ama bir şartla. Cooper'ın ve Richard Keeper'ın benimle kalmasına izin vereceksiniz. Yalnız kalmamalıyım, onlar geceleri de benimle birlikte olmalılar, bir süre için siz de burada yanımda kalın. Biraz düzeline gidip şehre yerleşeceğim. Burası çok sıkıcı bir yer, madem ki hiçbir şey yapamıyorum o zaman daha düzgün bir hayat yaşamaya çalışırım. Rahiple de konuşacağım, bana kim gülerse gülsün umurumda değil, gebersinler, en azından ben doğru olanı ve doğru bildiğimi yapıyor olacağım."

Doktor Charles'in seçtiği kişilerin bakımına güvenemediği için kasabadaki hastaneden iki hemşire gönderdi, kendisi de gece Gylingden'a geldi. Cooper gece uyanık olacak

ve isteği üzerine doktorun durumunu kötü bulduğu ve ateşlenme tehlikesi altındaki Charles'in yanında kalacaktı.

Yaşlı, ağırbaşlı, "okumuş" bir insan olan rahip o gece gelecek geç saatlere kadar Charles'la birlikte dua etti. O gittikten sonra Charles hemşireleri yanına çağırarak şöyle konuştu:

"Bazen odaya biri gelir, ona hiç ilgi göstermeyin. Kapıdan bakar ve sizi çağırır, ince, kambur bir adamdır, üzerinde cenaze kıyafetleri vardır, onu yüzünden de tanıyabilirsiniz, yer döşemeleri kadar karadır; onun tebessümüne aldanmayın. Ne siz ona gidin, ne de onu içeri alın; hiçbir şey söylemez; eğer sinirlenir ve size kötü kötü bakmaya başlarsa sakın korkmayın, çünkü size zarar veremez, bir süre sonra beklemekten sıkılır ve gider. Ama ne olursa olsun kesinlikle onu içeri almayın ve arkasından gitmeyin.

Bunu dinledikten sonra hemşireler baş başa verdiler; Cooper' ı da aralarına alarak bir fısıltı konferansı yaptılar.

"Sakın yanlış anlamayın, bu evde kesinlikle bir deli yok." diye itiraz etti; "Gördüklerinizden başka hiç kimse yok, ateşlenince gördüğü hayallerden bahsetmiş size, o kadar."

Diye iki hemşireyi yatıştırmaya çalıştı Cooper.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Charles'in durumu iyice kötüleşti. Ateşi yükselmiş ve sayıklamaya başlamıştı, her şeyden konuşuyordu, şaraptan, köpeklerden ve avukatlardan; bir süre sonra sanki karşısındaki ağabeyi Scroope'muş gibi konuşmaya başladı. O konuşurken hemşire Bayan Oliver dışarıdan birinin kapının kulpunu yavaşça çevirdiğini sandı. "Aman Tanrım! Kim var orada?" diye bağırdı, çünkü

aklına Charles'in anlattığı kapıdan bakıp gülümseyen ve insanı yanına çağıran kambur adam gelmişti.

“Bay Cooper! Orada mısınız? Çabuk buraya gelin, çabuk, lütfen!”

Cooper hemşire Bayan Oliver'in çığlıklarını duyunca yatığı yerden zıpladı ve hızla odaya doğru koşup içeri daldı, dalar dalmaz da hemşire ona sıkıca sarıldı.

“O kambur adam kapıyı zorladı Bay Cooper, adım gibi eminim.” Charles o konuşurken uykusunda homurdanıyor ve sayıklıyordu.

“Hayır, hayır Bayan Oliver, bu imkânsız çünkü evde böyle bir adam yok. Bay Charles ne diyor?”

“Her dakika Scroope diyor, o ne demekse, ve şşşt! Dinleyin. Gene kapıyı zorluyor.” dedi ve çığlık çığlığa ekledi “Bakın kafası ve boynu kapıda!” Korkuyla sarıldığı Cooper'ın neredeyse nefesini kesecekti.

Mum ışığı devamlı titriyordu ve kapıda uzun bir boynu, büyük ve sivri bir burnu olan bir adamın gölgesine benzer bazı şekiller bir içeri bakıyor, bir dışarı kaçıyorlardı.

“Deli olmayın hanımefendi!” dedi Cooper, rengi bembeyazdı, hemşireyi bütün gücüyle sarstı. “Bu sadece mum ışığının gölgesi, başka bir şey olması imkânsız. Görmüyor musunuz?” Mumu kaldırdı; “Kapıda kimse olmadığından eminim, eğer izin verirsiniz şimdi gidip bakacağım.”

Diğer hemşire bir kanepede uyuyordu. Çok derin bir uykuda olduğu için olan bitenden haberi yoktu. Cooper kapıya bakmaya gittiğinde Oliver onu uyandırdı. Kapının arkasında

kimse yoktu, ancak koridorda az önce odada gördüklerine benzer bir gölge vardı, kafası giderek uzaklaştıkça uzun kollarıyla onu yanına çağırıyordu. “Mum ışığının gölgesi” diye yüksek sesle söylendi Cooper, Bayan Oliver’ın kapıldığı paniği yatıştırmak istercesine ve mumu elinde tutarak köşeye kadar yürüdü. Buradan sonra koridorun geri kalanına bakmaya cesaret edemiyordu, mumu ileri doğru uzatırken aynı gölgeyi yine uzaklaşırken kendini çağırır şekilde gördü. “Lanet olsun.” dedi. “Gölgeden başka hiçbir şey değil!” gerçek bir gölge olduğuna emin olduğu bu şeyin ısrarcılığına sinirlenerek onun peşinden gitmeye devam etti. Ona yaklaştığı sırada gölge toparlandı ve duvardaki eski bir dolabın kapağına girerek kayboldu.

Dolabın kapağında kurt başına benzeyen bir oyma vardı. Işık bunun üzerine düştü ve kaçak gölge birden dağılmaya ve kendini tekrar toplamaya başladı. Kurdun gözleri ışıktan parladı, bu sırada gülümseyen ağız da parladı ve birden Cooper kendine sabit gözlerle bakanın Scroope Marston olduğunu fark etti.

Cooper bakışlarını bundan ayıramadı, ta ki yüzün ve arkasındaki vücudun tahtadan çıkmaya başladığını görene dek. Aynı anda koridorun öte yanından yaklaşmakta olan sesler duydu ve “Tanrı bizi korusun!” diye bağırarak koşmaya başladı, peşinden öyle güçlü bir ses geliyordu ki ev temellerinden sarsılıyordu.

Cooper bir anda efendisinin odasına daldı, hızla dönerek kapıyı kapattı ve kilitledi, sanki katillerden kaçacak gibiydi.

“Duydunuz mu?” diye fısıldadı Cooper, odanın kapısının yanında duruyordu. Hepsi dinledi ancak gecenin sessizliğini bozan bir çıtırdı bile duyulmadı.

“Tanrı yardımcımız olsun! Herhâlde artık delirmeye başladım.” dedi Cooper.

Onlara kendisinin “yaşlı bir korkak” olduğundan başka bir şey söylemedi, onların konuşmalarından korkmuştu ve artık “bir pencerenin çarpması, iğnenin yere düşmesi” bile onu korkutmaya yeterdi, bu yüzden bütün gece ateşin başında oturup konuştu ve brendi içti.

Charles hastalıktan yavaş yavaş kurtuldu ama sağlığına tam olarak kavuşamadı. Doktorun dediğine göre en ufak bir şey bile onu çok rahatsız edebilirdi. Tam olarak iyileşmesini sağlayacak olan hava değişikliği içinse henüz hazır değildi.

Cooper aynı odada kalıyordu, gece yanında kalan tek kişi oydu. Charles’ın huyu da değişmişti. Bazı geceler yatağının içinde oturur ve ateşin başında pipo içerdi, Cooper’ın da onunla içmesini isterdi. Charles ve alçak gönüllü arkadaşı oturup tek söz etmeden pipolarını içerlerdi. Ancak üçüncü piposundan sonra Gylingden’in efendisi konuşmaya başladığı, konu da Cooper’ın istediği bir konu olmazdı.

“Bana bak Cooper, yüzüme bak ve söylemekten korkma.” dedi Charles, Cooper’a sabit ve kurnaz bir tebessümle bakarak; “Bunca zamandır benim bildiğim kadar sen de evde kimlerin olduğunu biliyorsun. Ne dersin, evdekiler Scrope ve babam mı?”

“Böyle şeyler söylemeyin Charles.” dedi Cooper; uzun bir duraklamadan sonra Charles’ın değişmeyen yüzüne korkuyla ve sertçe bakarken.

“Üstünü örtmenin ne anlamı var Cooper? Senin kulağına seslenen oydu, bunu gayet iyi biliyorsun. O çok sinirli. Bu hastalıkla neredeyse benim canımı alıyordu. Ama benimle işi bitmedi ve çok kötü bir adam o. Sen de onu gördün, bunu biliyorsun.”

“Eğer böyle düşünüyorsanız gülümsememeniz lazım.” dedi Cooper.

“Artık yoruldum Cooper, ha gülümsemişim ha başka bir şey yapmışım fark etmiyor, bu yüzden elimden geldigince gülümsüyorum. Bana ne yapmak istediğini biliyorsun. Söylemek istediğim buydu. Sen piponu içmeye devam et, ben uyuyacağım.”

Charles yatağına yattı ve kafasını huzurla yastığa koydu. Cooper ona baktı, sonra kapıya baktı; bardağındaki bren-diyi içti ve içi daha rahat olarak kendi odasına yatmaya gitti.

Gecenin bir yansında yatağının yanında geceliği ve terlikleriyle duran Charles tarafından uyandırıldı.

“Sana bir hediyem var. Dün Hazelden’in kirasını aldım, bunu sana veriyorum, elli pound geri kalanını da yarın Nelly Carwell’e vereceğim, böylece daha rahat uyurum; Scroope’u da gördüm, o aslında çok da kötü bir adam değil ama yüzü biraz asıktı, buna dayanamayacağımı söyledim ve artık onun için her şeyi yaparım. Gerginliğe dayanamıyorum. İyi geceler, Cooper.”

Charles titreyen ellerini yaşlı adamın omzuna koyduktan sonra odasına geri döndü.

“Onun durumunu hiç beğenmiyorum. Doktor gerektiği kadar sık gelmiyor. Onun yüzündeki garip tebessümü de beğenmiyorum, üstelik eli de ölüm gibi soğuktu. Umarım aklını kaçırmaya başlamamıştır.”

Bu düşünceleri bir yana bırakıp aldığı hediye düşünmeye başladı, kısa süre sonra mutluluk içinde uykuya dalmıştı.

MADAM CORWL'UN HAYALETİ

A rtık yaşlı bir kadını; ama Applewale Evi'ne gittiğim gece en son olarak 13'üncü yaş günümü kutlamıştım. Halam orada kâhyaydı, tek atın çektiği bir tür araba, beni ve sandığımı Applewale'e götürmek için Lexhoe'nun aşağısındaydı.

Lexhoe'ya vardığımda biraz korkmuştum, arabayla atı da görünce kendi kendime, Hazelden'deki annemin yanına geri dönmeyi diledim. "Shay'e bindiğimde ağlıyordum biz ona böyle derdik, iyi huylu bir insan olan sürücüsü yaşlı John Mullberry beni biraz olsun neşelendirmek için Golden Lion'da bana bir avuç dolusu elma aldı ve büyük evde, halamın odasında beni sıcak, kuş üzümlü kekin, çayın ve domuz pirzolasının beklediğini söyledi. Hoş, mehtaplı bir geceydi ve Shay'in penceresinden dışarıyı seyrederek elmalarımı yedim.

O zamanlar benim gibi zavallı sersem bir çocuğu korkutmak o beyefendiler için ne utanç verici bir şey. Numara olabileceğini de düşünüyorum bazen. Yanımda, arabanın basamağında iki kişi vardı. Nereye gidiyorum diye beni sorgulamaya başladılar. Onlara Lexhoe yakınlarındaki

Applewale Evi'nde, Madam Arabella Crowl'un hizmetine girdiğimi söyledim.

"Öyle mi?" dedi içlerinden biri, "orada uzun kalmayacakсын demektir!"

Nedenmiş? Dercesine ona baktım, nereye gittiğimi söylediğimde bunun övünülecek bir şey olduğunu sanmıştım oysa.

"Çünkü" dedi "Canını seviyorsan kimseye anlatma, onu sadece izle ve şeytan tarafından ele geçirildiğini ve neredeyse bir hayalet olduğunu gör. İncil'in var mı?"

"Evet, efendim," dedim. Çünkü annem küçük İncil'imi sandığıma koymuştu, orada olduğunu biliyordum, bu baskının yazılarının artık yaşlı gözlerim için küçük olmasına rağmen, şimdi bile onu yanımdan ayırmıyorum.

Başımı kaldırıp "Evet, efendim" derken adamın arkadaşına göz kırptığını sandım; ama emin olamazdım.

"Tamam" dedi, "Her gece yastığının altına koyduğundan emin ol. Bu İncil seni koruyacaktır ve yaşlı kızın pençelerini senden uzak tutacaktır."

Bunu söylediğinde içimi, hayal edemeyeceğiniz bir korku sardı! Ona yaşlı hanım hakkında daha çok şey sormak istedim ama çok utangaçtım, arkadaşıyla kendi meselelerini konuşmaya başladılar ve size söylediğim gibi yeterince keyifsiz bir hâlde, Lexhoe'da indim. Karanlık sokağa saptığımızda kalbim çarpıyordu. Neredeyse yaşlı ev kadar eski olan, çok kalın ve büyük ağaçlar vardı, bazılarının çevresini kollarını açabildiği kadar açan, parmak uçları birbirine ancak değen dört kişi zor sarabilirdi.

Neyse, boynumu pencerenin dışına uzatmış, büyük evi ilk göreceğim anı bekliyordum; ve birdenbire tam önünde durduk.

Siyah-beyaz, çaprazlamasına ve hemen yukarısında siyah, büyük kirişleri ve aya bakan, bir sayfa gibi beyaz bir çatısı olan; önüne, üstlerindeki yaprakları sayabileceğiniz iki üç ağacın gölgesi vuran, büyük salonunun pencereleri elmas gibi parlayan, küçük camlarla kaplı; duvara menteşe ile tutturulmuş, eski tarz, büyük panjurları bulunan büyük bir evdi; evde üç dört hizmetkâr ve de yaşlı hanım kaldığı için ön taraftaki pencerelerin çoğu sürgülüydü.

Yolculuğumun bittiğini görünce yüreğim ağzıma geldi, bu büyük ev karşımdaydı, ve o ana kadar görmediğim halamı gördüm. Daha sonra ise hizmetine girmek için geldiğim Madam Crowl'u gördüm ve hemen o an ondan çok korktum.

Halam beni holde öptü ve odasına götürdü. Halam uzun, zayıf, soluk yüzlü ve kara gözlüydü ve uzun ince ellerinde siyah eldivenler vardı. Ellisini geçmişti ve az ve öz konuşurdu ama sözü kanundu. Ondan hiçbir şikâyetle bulunmayacağım ama sert bir kadındı, ağabeyinin çocuğu olacağıma kız kardeşinin çocuğu olsaydım bana daha nazik olacağını biliyordum. Ama artık bunların hiçbir önemi kalmadı.

Adını çok sık duyduğum beyefendi Bay Chevenix Crowl yılda iki üç defa büyük eve gelir, yaşlı kadına iyi bakılıp bakılmadığını kontrol edermiş. Zaten Applewale Evi'nde kaldığım tüm süre boyunca onu yalnızca iki defa gördüm.

Çok iyi bakıldığını söyleyemeyeceğim ama yine de halam da hizmetçi kız Meg Wyvern de vicdan sahibi kişilerdi ve ona karşı görevlerini yerine getiriyorlardı.

Bayan Wyvern, halam ona Meg Wyvern adıyla hitap ederdi, benden de Bayan Wyvern dememi isterdi şişman, elli yaşında neşeli bir kadındı, boyuna ve enine gitmişti, her zaman iyi huyluydu ve yavaş yürürdü. İyi bir maaşı vardı ama biraz cimriydi ve tüm iyi giysilerini kilit altında tutardı; genellikle koyu kahverengi, üzerinde kırmızı, sarı ve yeşil ince dallar ve toplar olan kabartma çizgili kumaş giyerdi, bu giysiler ona çok yakışırdı.

Orada bulunduğum onca zaman içinde bana hiçbir şey vermedi, bir tek zırnık bile koklatmadı; ama iyi huyluydu ve her zaman gülerdi ve çayını içtikten sonra hiç durmaksızın konuşurdu; ve beni keyifsiz ve durgun gördüğünden, beni gülüşü ve öyküleriyle canlandırırđı; ve sanırım ondan, halamdan hoşlandığımdan çok hoşlanırdım, çocukların kalbi biraz neşe ya da bir öyküyle kazanılabilir ama yine de halam bana karşı çok iyiydi ama bazı konularda çok katı bir kadındı ve daima sessizdi.

Halam odasında çayı hazırlarken beni biraz dinlenmem için yatak odasına götürdü. Ama önce omzuma dokundu ve yaşıma göre uzun bir kız olduğumu, boyumun iyi uzadığını söyledi ve basit işler yapıp yapamayacağımı, dikiş dikmeyi bilip bilmediğimi sordu; yüzüme baktı ve babama, bu dünyadan göçüp gitmiş erkek kardeşine benzediğimi söyledi ve daha iyi bir Hristiyan olmamı diledi.

Odasına ilk kez ayak basışımı anlatmanın güç olduğunu düşünürdüm.

Yandaki odaya, kâhyanın odasına, gittiğimde çok rahattı, her tarafta yak vardı, hoş bir ateş parıltı saçıyordu; kömür, tezek ve odun, hepsi bir aradaydı, ve masada çay, sıcak kek ve tütsülenmiş et vardı; ve şişman, neşeli Bayan Wyvern de oradaydı, halamın bir senede konuşacağından fazlasını bir saat içinde konuşurdu.

Ben çayımı içerken halam yukarıya, Madam Crowl'u görmeye gitti.

"Şu yaşlı Judith Squailes'in uyanık olup olmadığına bakmaya gitti." dedi Bayan Wyvern. "Judith ve Bayan Shutters" halamın adı buydu. "Ben yokken Madam Crowl'la oturur. Yaşlı, belalı bir kadındır. Ona karşı uyanık olmalısın, yoksa ya ateşe girer ya da camdan dışarı uçar. Yaşlı kadın delirdi sayılır."

"Kaç yaşında, efendim?" dedim.

"Son doğum gününde doksan üçüne girdi, sekiz ay önce" deyip güldü. "Onun hakkında halanın karşısında sorular sorma, unutmama, sana söylüyorum; onu gördüğün gibi kabul et, hepsi bu kadar."

"Pekiye benim onunla işim nedir, lütfen söyleyin efendim." dedim.

"Yaşlı hanımla mı? Halan, Bayan Shutters, sana bunu anlatacak; ama sanırım odada, işinin başında oturacaksın ve bir yaramazlık yapıp yapmadığına bakıp, masadaki şeylerle kendini eğlendirmesine izin verecek, istediği zaman

yemeğini ya da içeceğini getirecek ve onu yaramazlıktan uzak tutacaksın, sorun çıkartacak olursa zili sertçe çalarsın.”

“Sağır mı, efendim?”

“Hayır, kör de değil” dedi, “Turp gibi sağlam ama biraz bunadı ve hiçbir şeyi doğru dürüst hatırlayamıyor; Dev Katil Jack ya da Goody Twoshoes onu kiralın sarayında olanlar ya da koca bir ulusun sorunları kadar eğlendirebilir.”

“Peki küçük neden gitti, efendim, hani şu geçen Cuma giden? Halam, anneme yazdığı mektupta gitmek zorunda olduğunu yazmıştı.”

“Doğru, gitti.”

“Neden?” dedim tekrar.

“Bayan Shutter’sın hoşlanmadığını sanıyorum.” dedi, “Bilmiyorum. Çok konuşma; halan çok konuşan bir çocuğa katlanamaz.”

“Peki lütfen söyleyin efendim, yaşlı hanımın sağlığı yerinde mi?” dedim.

“Bunu sormanda bir sakınca yok.” dedi. “Son zamanlarda biraz rahatsızdı, bu geçtiğimiz hafta boyunca daha iyiydi, çekinmeden diyebilirim ki yüz yaşını dolduracak. Hışt! İşte halan koridordan aşağı iniyor.”

Halam içeri girdi ve Bayan Wyvern’le konuşmaya başladı, biraz daha rahatlamış ve kendimi evimde hissetmeye başlamış, öteye beriye bakarak odada yürüyordum. Rafta oldukça eski porselen eşyalar, duvarda da resimler vardı; kapılardan bir açıldı ve içeride asılı, ne idüğü belirsiz, kayışlı

ve tokalı, karyola direği kadar uzun kolları olan ve eski bir deri ceket gördüm.

“Neye bakıyorsun, çocuğum?” dedi halam hayli sert bir sesle, tam da benimle fazla ilgilenmediğini zannettiğim bir anda bana dönerek. “Elindeki de ne?”

“Bu mu, efendim?” dedim, deri ceketle dönerek. “Bunun ne olduğunu bilmiyorum efendim.”

Rengi soldu, yanaklarına kan hücum etti ve gözleri öfkeyle parladı, aklıma gelen tek şey, ikimizin arasındaki mesafenin yarım düzine adımı aşmayacağı ve şimdi bana temiz bir sopa çekeceği oldu. Ama beni omzumdan sarsmakla yetindi ve o şeyi elimden kaptı, “Burada kaldığın sürece, sana ait olmayan hiçbir şeye elini sürmeyeceksin.” dedi ve orada bulunan çengele astı ardından kapıyı gürültüyle kapayıp hemen kilitledi.

Bayan Wyvern tüm bunlar olurken, sandalyesinde sessizce oturmuş sallanıyor, bir yandan bizi seyrediyor, bir yandan da alışkın olduğu gibi ellerini havaya kaldırmış kıkır kıkır gülüyordu.

Gözlerim doldu, halama göz kırptı ve gülmekten yaş gelen gözlerini kurulayıp “Kadın sen de, çocuğun bir zararı olmadı ki buraya bana gel, çocuğum. Bunlar sadece total ördekler için bir çift koltuk değneği, bize hiç som sorma, biz de sana hiç yalan söylemeyelim; buraya gel ve otur yatağa gitmeden önce bir bardak bira iç.” dedi.

Odamı anlatayım size, üst katta, yaşlı hanımınkinin yanındaydı, Bayan Wyvern onunla aynı odada kalıyordu,

yatağı yaşlı kadınınınin hemen yanındaydı, gerektiğinde, bir seslenmede benim de hazır olmam gerekiyordu.

Yaşlı hanımın önceki gün başlayan öfke krizi gece de sürüyordu. Sık sık böyle krizler geçirdiği oluyordu. Bazen giysilerini giymesine, bazen de çıkartmasına yardım etmelerine izin vermezdi. Zamanında çok güzel olduğunu söylerlerdi. Ama Applewale’de onun en muhteşem hâlini hatırlayan kimse yoktu. Elbise düşkünü bir kadındı; kalın ipekleri, sert satenleri, kadifeleri, dantelleri ve en azından yedi dükkânı donatacak her türden giysisi vardı. Tüm giysileri eski moda ve garipti, ama bir servete bedeldi.

Yatağıma gittim. Bir müddet uyanık kaldım; çünkü her şey benim için yeniydi; sanırım çay da sinirlerime dokunmuştu çünkü alışık değildim. Bayan Wyvern’in konuşmasını duydum ve elimi kulağıma götürüp dinledim ama Bayan Crowl’u duyamadım, sanırım tek kelime bile söylemedi.

Ona büyük itina gösteriliyordu. Applewale’deki insanlar biliyordu ki o öldüğünde herkes işinden olacaktı, oysa durumları rahattı ve hepsi iyi para alıyorlardı.

Doktor, yaşlı hanımı haftada iki kez görmeye gelirdi, kimsenin onun bir dediğini iki etmediğine emin olabilirsiniz. Şu kural hiç değişmiyordu; kimse hiçbir konuda, asla onun sözünden çıkamazdı ve sürekli neşelendirip gönlünü hoş tutmak zorundaydı.

O gece ve ertesi gün giysilerimle yattım ve tek kelime bile etmedim, akşam yemeği için aşağı inmeme dışında tüm gün kendi odamda dikiş diktim.

Yaşlı hanımı görmek, hatta konuştuğunu duymak istiyordum. Ama ben onunla konuşurken onun aklı Londra'da olabiliyordu.

Akşam yemeğimi yedikten sonra halam beni bir saatliğine dışarıya yürümeye gönderdi. Geri döndüğümde kendimi daha iyi hissettim, ağaçlar çok büyüktü ve bu yer çok karanlık ve ıssızdı. Bulutlu bir gündü, tek başıma yürürken evimi düşünüp epey ağladım. O akşam mumlar ısıtılıp ısıldı, odamda oturuyordum ve kapı, halamın bulunduğu Madam Crowl'un odasına açıldı. İşte ilk kez o zaman yaşlı hanımın konuşması sandığım sesi duydum.

Bir kuşun ya da bir canavarın gibi tuhaf bir sesi vardı, hangisi olduğunu söyleyemeyeceğim, yalnızca cılız bir sesi vardı ve çok kısık.

Duyabileceğim her şeyi duymak için kulaklarımı diktim. Ama söylediği tek kelimeyi bile çıkartamadım. Halam cevap verdi:

“Şeytan, Tanrı'nın yasakladığı hiçbir konuda kimseyi incitemez efendim.”

Ve aynı tuhaf ses, yatağından, ne başını ne sonunu yakalayabildiğim bir şeyler daha söyledi.

Ve halam yine cevap verdi: “Bırakın yüzlerini göstereyim efendim ve ne diyeceklerse desinler; Tanrı bizim yanımda olursa, bize kim karşı olabilir?”

Kulağım kapıya dönük, nefesimi tutarak dinlemeye devam ettim ama odadan başka hiçbir kelime ya da ses duyulmadı. Yaklaşık yirmi dakika sonra, masanın başına geçmiş

eski Ezop Masalları kitabındaki resimlere bakıyordum ki kapıda bir şeyin kımıldadığını fark ettim, kafamı kaldırdım ve kapıdan içeri bakan halamın yüzünü gördüm, eli kalktı.

‘Sus!’ dedi, çok alçak sesle, parmaklarının ucuna basarak bana yaklaştı ve fısıldayarak: “Tanrıya şükür, sonunda uyudu, ben dönene dek sakın gürültü yapma, şimdi aşağı inip kendime bir bardak çay yapacağım ve hemen geri döneceğim- Bayan Wyvern ile birlikte, o da odada uyuyacak, biz yukarı geldiğimizde aşağı inebilirsin, Judith benim odamda sana akşam yemeğini verecek.” dedi.

Bunları söyleyip gitti.

Resim kitabına bakmayı sürdürdüm, ara sıra içeriyi dinliyordum ama içeride hiç ses yoktu, nefes sesi bile duymıyordum; ve resimlere fısıldayıp kalbimi ferah tutmak için kendi kendime konuşmaya başladım çünkü bu büyük odada korkmaya başlamıştım.

Ama sonra kalktım ve odada kafamı meşgul etmek için şuna buna bakarak dolanmaya başladım, anlayacağınız. Sonunda Madam Crowl’un yatak odasına gizlice bakmaktan başka yapacak bir şey kalmadı.

Tavana kadar uzun ve yerlere sarkan, çiçekli ipek cibinlikleri çekilmiş büyük dört direkli bir karyolası olan muazzam bir odaydı. Bir süs aynası vardı, şu ana dek gördüklerimin en büyüğüydü ve oda ıslıl ısıldı. Yirmi iki bal mumu saydım, hepsi de yanıyordu. Böyle olmasını o istiyor ve kimse ona hayır demeye cesaret edemiyordu.

Kapıyı dinledim ve esneyerek etrafa bakındım. Bir nefes sesi bile duymadığım bir anda, cesaret buldum ve

parmaklarımın ucuna basarak odaya girdim, yine etrafıma baktım. Sonra büyük aynada kendimi seyrettim; aklıma bir şey geldi, “Neden yatakta yatan yaşlı hanımın da kendisine bakamayacaktım?”

Madam Crowl’u görmek için duyduğum isteğin yansından haberdar olsaydınız benim bir aptal olduğumu düşünebilirdiniz ama o sırada kendi kendime, şimdi bakmazsam, böyle iyi bir fırsatı yakalamak için daha çok gün bekleyebilirdim.

İşte böyle, yatağın yanına yaklaştım, perdeler kapalıydı ve kalbim beni neredeyse yolda bırakacaktı. Ama cesaretimi topladım ve parmağımı kalın perdelerin arasına soktum, sonra da elimi. Biraz bekledim ama her şey ölüm kadar sessizdi hâlâ. Ben de, yavaş yavaş perdeyi çektim ve karşımda, iyice eminim ki, Lexhoe Kilisesindeki mezar taşına çizilen kadın gibi gerilmiş, Applewale Evi’nin ünlü Madam Crowl’unu gördüm. İşte oradaydı, giysilerini çıkartmıştı. Eşi benzeri görülmemiş giysilerdi bunlar. Saten ve ipek, kırmızıyla yeşil ve altın ve ufak danteller; Tanrım, ne şaşıya o öyle. Kafasında beline kadar uzanan, pudralanmış büyük bir peruk vardı. Hayret!... Bir insanda böyle kırıksıklıklar olabilir miydi? Yaşlılıktan dolayı kırıksık olan torbalı boğazı beyaz pudra içindeydi. Yanaklarına allık sürülmüş Bayan Wyvern fare derisinden yaptığı kaşları yapıştırmış vaziyette, ayağında işlemeli ipek çoraplar ve bir karış topuklu ayakkabıyla, boylu boyunca ve kaskatı uzanmış olarak yatıyordu. Burnu çarpık ve inceydi ve yarı yarıya açık gözlerinin akı görünüyordu. Kırıksık küçük elleri yanlarından sarkıyordu ve tırnak uçları sivriltilmişti, bu kadar uzun

tırnakları hayatımda görmemiştim. Buralarda yaşayan insanların tırnaklarını bu şekilde kesmelerini gerektiren bir moda mıydı yoksa bu?

Sanırım böyle bir manzarayla karşılaşsaydınız siz de korkardınız. Ne perdeyi indirebildim, ne olduğum yerden bir santim kımlıdayabildim ne de gözlerimi ondan alabildim; zavallı kalbim çarpmıyordu sanki. Birden gözlerini açtı ve yattığı yerde doğruldu, iki uzun topuğu yerde takır takır ses çıkartarak kendi etrafında şöyle bir döndü, benimle göz göze geldi; cam gibi iri gözleri, buruşuk dudaklarında şeytansı bir gülümseme ve ağzında takma dişleriyle bana bakmaya başladı.

Bir ceset doğal bir şeydir, ama bu, gördüğüm en korkunç manzaraydı. Parmaklan doğruca beni işaret ediyordu, yaşlılıktan kamburu çıkmıştı. Dedi ki: 'Seni küçük aptal! O çocuğu benim öldürdüğümü neden söyledin? Seni katılana kadar gıdıklayacağım!'

Aklım başıma toplayabilseydim, hemen koşarak kaçardım oradan. Ama gözlerimi ondan alamadım, mümkün olduğunca çabuk geri kaçtım, takır takır sesler çıkaran parmaklan boğazımı işaret ederek ve diliyle durmadan zızz-zızz-zızz diye hırıltılı bir ses çıkartarak peşimden gelmeye başladı.

Elimden geldiğince çabuk gerilemeye devam ettim, parmakları boğazımdan yalnızca birkaç santim uzaktaydı ve bana dokunsa o an aklımı oynatırdım herhâlde.

Hemen gerisin geriye kaçıp köşeye saklandım ve bir çığlık attım, çığlığımı duyan da ruhum bedenimden ayrılıyor sanırdı, o anda halam, kapıdan avazı çıktığı kadar bağırdı

ve yaşlı hanım kafasını ona çevirdi, döndüm ve odamdan geçerek arka merdivenlerden aşağı koştum, bacaklarım beni güçlkle taşıyordu artık.

Kâhyanın odasına indiğimde hıçkırma hıçkırma ağladım. Bayan Wyvern neler olduğunu anlattığımda epey bir güldü. Ama yaşlı hanımın sözlerini duyunca ses tonunu değıştirdi.

“Bir daha söylesene.” dedi.

Söyledim.

“Seni küçük aptal! O çocuğı benim öldürdüğümü neden söyledin? Seni katılana kadar gıdıklayacağım!”

“Peki sen onun bir çocuğı öldürdüğünü söyledin mi?” dedi.

“Hayır, efendim.” dedim.

Bu olaydan sonra Judith, iki yaşlı kadının ortalarında görünmediğı zamanlarda peşimden hiç ayrılmadı. Onunla aynı odada yalnız kalmaktansa camdan atlamayı tercih ederdim.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, yaklaşık bir hafta sonraydı, bir gün Bayan Wyvern, ikimiz yalnızken Madam Crowl hakkında önceden bilmediğim bir şey anlattı.

Tam yetmiş sene önce genç ve çok güzelken, dokuz yaşında bir oğlu olan Applewale’li dul bir beyle, Bay Crowl ile evlenmiş.

Bir sabahtan sonra bu çocuktan hiçbir haber alınamamış. Hiç kimse nereye gittiğini söyleyememiş. Çok fazla özgürlük tanınan bir çocukmuş. Sabahları dilediğı gibi gezer, bir gün kahvaltı etmek için bekçinin kulübesine, bazen de

akşama kadar ev sahasına veya bazen de banyo yapmak ve günü orada balık tutarak ve sandalda kürek çekerek geçirmek üzere göle gidiyormuş. Kimse beraberinde ne götürdüğünü bilmiyormuş; gölün kenarında, büyümesini bugün de sürdürmekte olan bir ağacın altında şapkasını bulabilmişler sadece ve gölde banyo yaparken boğulduğunu düşünmüşler. Bay Crowl'un ikinci evliliğinden bu kadar uzun yaşayan Madam Crowl'dan olan oğlu mülkleri sahiplenmiş. Ben Applewalee geldiğim zaman mülklerin sahibi onun oğlu, yaşlı hanımın da torunu Bay Chevenix Crowldu.

Bir zamanlar, halamın bu eve gelmesinden çok daha önce bu konuda epey iddialar ortaya atılmıştı; dendiğine göre üvey anne söylediğinden çok daha fazlasını biliyordu. Ve yaşlı beyefendiyi yaltaklanmaları ve pohpohlamalarıyla avutmuş, çocuk bir daha asla görülmediğinden olay zamanla halkın zihninde canlılığını yitirmişti.

Şimdi sizlere kendi gözlerimle neler gördüğümü anlatacağım.

Yaşlı hanım son hastalığını geçirdiğinde orada bulunalı altı ay olmamıştı, kış mevsimiydi.

Doktor bir delilik nöbeti geçiriyor olmasından korkmuştu çünkü on beş yıl önce böyle nöbetler geçirmişti ve kendisine bir çok kez deli gömleği giydirilmişti ki bu ceket halamın odasındaki küçük odada gördüğüm deri ceke-tin ta kendisiydi.

Ama delilik nöbetleri geçirmedi. Son nefesini vermeden bir iki gün önce bağırıp çağırmaya başladı ve rahatsızlandı. Bazen yatağında öyle bir debeleniyordu ki bir hırsızın,

boğazına bıçak dayadığını sanırdınız. Yatağından kalkmaya çalıştı ama ne yürümeye ne de ayakta durmaya hâli olmadığından yaşlı kırışık elleriyle suratını kapayıp, merhamet dilenerek yere düşüverdi.

Tahmin edersiniz ki odasına gitmedim, yerde tepinmesi ve kıvrınması ve renginizin solmasına yol açacak sözler haykırması yüzünden yatağımda korkudan titriyordum.

Halam, Bayan Wyvern, Judith Squailes ve Lexhoe'dan bir kadın hep yanı başındaydı. Sonunda krizler geçirdi ve bu krizler onu tüketti.

Rahip gelip onun için dua etti; ama bu duaların onun için bir faydası yoktu artık. Dua etmenin iyi olacağını düşünüyordum, ama kimse bunun bir işe yarayacağını düşünmüyordu. Gerçekten de böylece, en sonunda ruhunu teslim etti, her şey bitmişti artık. Yaşlı Madam Crowl kefene sarılıp tabuta konuldu ve Bay Chevenix'e mektup yazıldı. Ama Bay Chevenix o sıra Fransa'daydı ve gecikme o kadar uzun sürdü ki rahip ve doktor onu ebedi istirahatinden daha fazla ayrı tutmamakta anlaştılar ve o ikisi, halam ve Applewale'de yaşayanların geri kalanı hariç hiç kimse cenazeye ilgilenmedi. Böylece Applewale'in yaşlı hanımı Lexhoe Kilisesi'nin altındaki mezarlığa gömüldü; ve beyefendinin gelip de bizim hakkımızdaki dileğini açıklayacağı ve bizi görevimizden alıp hesabı kapayacağı güne kadar büyük evde yaşadık.

Ölümünden sonra, Madam Crowl'un odasına iki kapı uzaklıktaki başka bir odaya yerleştirdim ve anlatacağım olay, Bay Chevenix'in Applewale'e gelmesinden önceki gece meydana geldi.

Bulunduğum oda yak kaplamaları olan büyük bir odaydı ama cibinliksiz yatağı ve bir masayla sandalyeden başka hiçbir eşyası yoktu, ki bu da bu kadar büyük bir oda için hiçbir şeydi. Yaşlı hanımın kendine baktığı ve tepeden tırnağa hayran olduğu büyük süs aynası ve ayak altından kaldırılmış ve odamdaki duvara yaslanmıştı, çünkü kendisi tabuta konulunca, sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, odasındaki birçok eşyanın yeri değişti.

Beyefendinin ertesi sabaha Applewale’de olacağı haberleri de o gün gelmişti; buna üzülmemiştim çünkü eve, anemin yanına geri gönderileceğime emindim. Çok mutluydum ve evdeki herkesi, kız kardeşim Janet’ı, kedimi, sokak köpeği Pyke’ı ve geri kalan herkesi düşündüm, içim bir tuhaf oldu, uyuyamadım ve saat on ikiyi çalıp beni uyandırdığında oda zifiri karanlıktı. Sırtım duvara dönüktü, gözlerimi karşıki duvara dikmişim.

Saat on ikiyi çeyrek geçmemişti ki karşımdaki duvarda bir ışık gördüm, sanki bir şey arkamda alev almıştı; yatağımın, sandalyemin ve duvarda asılı duran geceliğimin gölgeleri tavan kirişlerinde ve döşemelerde aşağı yukarı dans ediyordu. Hızla etrafa bakındım, bir şeylerin tutuştuğunu sanmışım.

Bir de ne göreyim, aman Tanrım! Yaşlı şirret kadının kendisi, ölü vücuduna satenler ve kadifeler geçirerek süslenmiş ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde bana bakıyordu; yüzü tıpkı şeytanın yüzüydü. Etrafında gül rengine soluk bir ışık vardı, sanki elbisesi tutuşmuş gibiydi. O yaşlı, kırışık elleriyle beni pençeleyecekmiş gibi üstüme geliyordu.

Kılımı kıpırdatmadım, soğuk bir hava estirerek yanımdan geçti ve onu duvarda, yatağın eskiden durduğu, halamın kovuk dediği bölmede gördüm; orada el yordamıyla bir şeyler aradı. O kapıyı önceden hiç görmemiştim. Ayağı yere bağlı bir kukla gibi bana döndü ve bir anda oda karanlığa büründü, ben yatağın uzak ucunda duruyordum; oraya nasıl gittiğimi bilmiyorum ve en sonunda dilim çözüldü ve çılgık çılgığa kaçıp Bayan Wyvern'i odasına daldım.

O gece uyuyamadığımı tahmin edersiniz; ilk ışıkla birlikte bacaklarım beni mümkün olabildiğince hızlı taşıyarak aşıya, halama indim.

Halam sandığım gibi, beni azarlamadı ya da korkutmadı ama elimden tuttu ve sert bir ifadeyle gözlerini gözlerime dikti. Korkmamamı söyledi ve şöyle dedi:

“O insan suretinin elinde bir anahtar var mıydı?”

“Evet,” dedim, aklımı toparlayarak, “Pirinçten tuhaf bir sapı olan büyük bir anahtar.”

“Dur biraz.” dedi elimi bırakarak ve çekmecenin kapağını açtı. “Buna benziyor muydu?” dedi içlerinden bir tanesini alıp yüzünde karanlık bir ifadeyle elindeki anahtarı bana gösterirken.

“Evet, bu oydu!” dedim hemen.

“Emin misin?” dedi elinde döndürerek.

“Eminim.” dedim, ve onu gördüğümde kendimi bayılacakmış gibi hissettim.

“Pekâlâ, bu kadarı yeter, çocuk.” dedi, düşünceye daldı, sonra anahtarı yine çekmeceye kilitledi.

“Beyefendinin kendisi yarın, saat on ikiden önce burada olacak, ona her şeyi anlatmalısın.” dedi düşünceli bir sesle, “ve sanırım yakında buradan ayrılacağım, o yüzden şu anda yapılacak en iyi iş bu öğleden sonra evine dönmen, ben senin için başka bir yer arayacağım.”

Bunca olayın üstüne, tahmin edersiniz ki bitkin düştüm.

Halam eşyalarımı benim yerime topladı ve beni evime götürecek yol parası olan üç lirayı verdi ve o gün, otuz yaşlarında, yakışıklı bir adam olan Bay Crowl’un ta kendisi Applewale’e geldi. Bu, onu ikinci kez görüşümdü. Ama bu benimle ilk konuşmasıydı.

Halam onunla kâhyanın odasında konuştu, ne dediklerini bilmiyorum. Beyefendiden bir parça korkuyordum, Lexhoe’nun saygın bir beyefendisiydi ve çağrılana dek yanına gitmeye cesaret edemedim. Gülerек dedi ki:

“Tüm bu gördüklerin neydi yavrum? Hepsi bir rüya olmalı çünkü sen de biliyorsun ki dünyada cin peri gibi şeyler yoktur. Ama her neyse, küçük kızım, otur ve her şeyi başından sonuna kadar anlat.”

Çabucak anlattım, bir parça düşündü ve halama:

“Orayı iyi bilirim. Yaşlı Sör Oliver’ın zamanında total Wyndel o bölmede, sol tarafta, küçük kızın, büyükannemin açtığı hayal meyal gördüğü bir kapının olduğunu söylemişti. Bunu bana anlattığında seksenini geçmişti ve ben daha çocuktum. Yirmi yıl oluyor. Sofra takımı ve mücevherler uzun zaman önce, demir dolap başka bir odaya alınıncaya dek orada tutulurmuş ve bana söylediğine göre anahtarın sapı pirinçtenmiş, sen şimdi bunu yelpazelerin saklandığı dolapta

mı buldun? Şimdi, orada unutulmuş kaşıklar ve gümüşler bulmamız garip bir şey olmaz mı? Bizimle yukarı gelmelisin kızım ve o noktayı göstermelisin.”

İsteksizdim ve korkudan yüreğim ağzıma gelmişti, hemen halamın elinden tutarak o dehşet verici odaya adımımı attım ve ikisine de onun nasıl geldiğini ve geçip gittiğini, durduğu noktayı ve kapının nereden açıldığını gösterdim.

Duvarda bir kol vardı, bu kol yana doğru çekildiğinde tahta kaplamada bir kapı açıldığını emindim, içine bir tahta parçası sokulmuş ve yassılaştırıldığı için duvarda bir anahtar deliği olup olmadığı bile belli değildi, kapının hafif bir çıkıntı yapan menteşeleri de olmasa kimse orada bir kapı olduğunu anlayamazdı bile.

“Ha!” dedi, tuhaf bir gülümsemeyle, “Bu o olmalı.”

Küçük bir keski ve çekiçle anahtar deliğindeki tahta parçacığını çıkarmak birkaç dakikamızı aldı. Anahtar deliğe uydu ve güçlü bir çeviriş, uzun bir gıcirtıyla somun çıktı ve kapıyı itip açtı.

İçeride başka bir kapı vardı, ilkinden garipti ama kilidi yoktu ve kolayca açıldı. İçeride dar bir zemin, duvarlar ve tuğladan bir kasa vardı; içeride ne olduğunu göremedik çünkü çok karanlıktı.

Halam mumu yakınca beyefendi mumu eline aldı ve içeri girdi.

Halam ayağının ucuna basarak durmuş beyefendinin omzundan bakmaya çalışıyordu, ben hiçbir şey göremedim.

‘Ha! Ha!’ dedi beyefendi geri adım atarak, ‘O nedir? Kuşkuyu ver çabuk!’ dedi halam. Halam içeri girince, beyefendinin kolunu arkasından içeri baktım ve uzak köşedeki sandığın üstünde çömelmiş bir maymun ya da hayvan derisi ya da dünyada şimdiye dek görülmemiş, büzülmüş, en kuru insan bedenine benzer bir figür gördüm.

“Tanrım!” dedi halam küsküyü beyefendinin eline vererek, omzuna tutundu ve o çirkin şeyi gördü, “Ne yaptığınıza dikkat edin efendim. Geri çekilin ve kapıyı kapayın!”

Ama o, öyle yapmak yerine küsküyü elinde bir kılıç gibi tutarak yavaşça içeri girdi, onu bir dürttü ve kafası ve geriye kalan her şeyiyle tozlar içinde yere yuvarlandı.

Bunlar bir çocuktan arta kalanlardı; geri kalanın hepsi bir dokunuşta toz oldu. Bir müddet hiçbir şey söylemediler ama beyefendi yerde yatan kurukafaya döndü.

Genç yaşıma karşın ne düşündüklerini iyi biliyordum.

“Ölü bir kedi!” dedi geri çekilip mumu söndürerek ve kapıyı kapadı. “Siz ve ben geri geleceğiz Bayan Shatters ve raflara teker teker bakacağız. Ama şimdi sizinle konuşacak başka konularım var, bu küçük kız dediğiniz gibi evine gidiyor. Ücretini vereceğim ve ona bir hediye hazırlamam gerek.” dedi eliyle omzuma dokunarak.

Bana altın bir lira verdi ve bir saat sonra Lexhoe’ya, oradan da atlı arabayla evime gittim, tekrar evimde olduğum için çok mutluydum; Tanrı’ya şükürler olsun ki Applewale’in yaşlı Madam Crowl’unun bir daha ne hayaletini ne de rüyada kendisini gördüm. Büyüyüp de bir kadın olduğum zaman halam Littleham’de benimle bir gün bir gece geçirdi ve

oradakinin uzun zamandır kayıp olan zavallı küçük çocuk olduğundan hiç şüphesi olmadığını, o lanet kadın tarafından karanlıkta ölüme terk edildiğini ve orada yalvarmalarının, dualarının ve yumruklamalarının duyulmadığını, şapkasını suyun kenarına her kim bıraktıysa boğulduğuna inandırmak için bıraktığını söyledi. Giysiler çocuktan arta kalanların bulunduğu hücrede ilk dokunuşta toz yığınınna dönmüştü. Ama sanırım, zavallı ufak çocuk oraya hapsedildiğinde ve ışığı son kez gördüğünde bir avuç dolusu siyah düğme, yeşil saplı bir bıçak ve cebinde birkaç peni varmış. Beyefendinin kâğıtları arasında çocuk kaybolduktan sonra basılmış bir ilan kopyası vardı. Yaşlı beyefendi, çocuğun kaçmış olabileceğini düşünmüştü. Beyefendinin notları arasında yeşil saplı bir bıçak olduğunu ve düğmelerinin siyah olduğu yazılıydı. İşte, Applewale Evi'nin yaşlı Madam Crawl'uyla ilgili tüm söyleyeceklerim bu kadar.

SÖR DOMINICK'İN ŞEYTANLA PAZARLIĞI “BİR DUNORAN EFSANESİ”

1 838 sonbaharının başlarında iş nedeniyle İrlanda'nın güneyine gitmiştim. Hava çok güzeldi, ortam ve insanlar benim için yeniydi, bavullarımı bir uşağın sorumluluğunda posta arabasıyla gönderip, ahırdan dayanıklı bir at kiraladım ve bir kâşif merakıyla at sırtında ıssız yan yollardan geçerek gideceğim yere ulaşmak için sakin yolculuğuma başladım. Bataklıklar ve tepeler, ovalar ve yıkılmış kaleler, resmi yapılmaya degecek güzellikteki yolum bana rehberlik ediyordu.

Geç hareket ettim ve yolculuğumu yanladıktan sonra karşıma çıkacak ilk uygun yerde atımın dinlenmesi, beslenmesi ve tabii ki sahibinin de rahatı için erzak bulma amacıyla kısa bir mola vermeyi düşünüyordum.

Hafif eğimli, sarp bir tepeyi tırmanırken, solumdaki dağ sırasının aniden sona eren kayalık derin vadisi ile sağ tarafındaki karanlık ve birdenbire yükselen kayalık tepe arasındaki geçidi keşfettiğimde saat neredeyse dört olmuştu. Benim altımda ise, dev kayın ağaçlarının oluşturduğu uzun

sıranın aşağısında, damları sazlarla örtülü, evlerin ağaç dalından yapılmış, alçak bacalarının ince bataklık kömürü dumanı tüttüğü küçük bir kasaba uzanıyordu. Solumda ise bahsettiğim; millerce alana yayılmış yüksek dağ sırası, zamanla aşınmış ve likenlerle kaplanmış kayanın aralarına girmiş eğrelti otları ve çimenliğin bulunduğu yabani bir bahçe vardı. Bu, bir ormanmış gibi sıklaşan düzensiz ağaçlarla kaplanmış bahçe, yaklaşmakta olduğum küçük kasabanın arkasında ve ilerisinde, yamaçların engebeli yokuşunu, bazı yerlerde rengi solmuş güzel yeşilliklerle örtüyordu.

Aşağı indikçe parkın gevşek taştan örülmüş ve orasını burasını sarmaşıkların kapladığı gri duvarı ile birlikte yol hafifçe dönüyordu, bunun solunda ise; yürüyerek geçilebilen sığ bir ırmak ve kasabaya yaklaştıkça ağaçların açıklığında, eski yıkılmış bir evin uzun ön cephesini bir anlığına gördüm, ağaçların arasındaydı ve bir tabloyu andıran dağ eteğinde yolun yarısı kadar uzaklıktaydı.

Bu yalnız ve hüznümlü yıkıntı bende merak uyandırmıştı. Basit, çatısı ottan yapılmış, kapısının üst eşiğinde Aziz Columbkil'in mührüyle, cüppelerin, piskoposluk tacı ve esasının sergilendiği hana ulaştığımda atımla ilgilendim ve ince bir dilim domuz pastırması ve yumurtadan oluşan güzel bir kahvaltı edip yeniden ağaçlı bahçeyi ve yıkık evi düşünmeye başladım, yarım saat kadar bu ağaçlık alanda dolaşmaya karar verdim.

Bu yerin isminin Dunoran olduğunu keşfettim, bahçe kapısının yanı başındaki çit merdiveninden geçerek mutlu

ama düşünceli bir şekilde harap malikaneye doğru ağır ağır yürümeye başladım.

Uzun otların sardığı çok dönemeçli ve dolambaçlı yol, ağaçlıkların gölgesinde kalmış eve doğru gidiyordu.

Uçuruma benzeyen vadinin eteğine kurulmuş olan eve yaklaşan yol, fındık ağacı, bodur meşe ağacı ve dikenlerle kaplıydı, giriş kapısı ardına kadar açılmış sessiz ev; karşı tarafı, kule gibi yüksek ağaçlı ormanla kaplı olan karanlık ve derin vadiye bakıyordu, dev ağaçlar evin etrafında ve terk edilmiş avlusu ile ahırlarında yer alıyordu.

İçeri girdim ve etrafıma; ısırgan otları ile yabani otların бүrүdүğü koridorlara, tavanı çürümüş odalara, üzerine sarmaşık tırmanmış koyu renk, yıpranmış direğe bakındım. Uzun duvarların çürük alçısı lekeli ve küflüydü, bazı odalardaki çürümüş tahta kaplamaların kalıntıları her yana saçılmıştı. Çerçevesiz pencereler sarmaşıklardan karmıştı, küçük kargalar uzun bacaların etrafında daireler çizerek uçuyordu, ağaçlar dar vadinin diğer tarafını kasvetli kümeler hâlinde sararken, ekin kargaları aralıksız ötmeye devam ediyordu.

Bu hüznü koridorlarda yürürken, ortadaki döşemeler oldukça eski ve ortaya doğru çökmüş ve ev de neredeyse çatısız olduğu için sadece bazı odalara göz gezdirdiyordum ki; bazı olaylar bu keşfi önemli bir hâle getirmeye başladı; bir tabloyu andıran güzel bir manzaranın ortasında böyle büyük bir evin çürümesine neden izin verildiğini merak etmeye başladım ve çok zaman önce toplantı yeri olan buradaki konukseverlikleri hayal ettim ve gece yarısı yapılan

Redgauntlet eğlencelerinin görüntüsünün nasıl olacağını düşündüm.

Hava şartlarına çok iyi dayanmış dev merdiven meşeden yapılmaydı; basamaklarına oturup güneşin altında her şeyin ne kadar fani olduğunu derin derin düşünmeye başladım.

Oturduğum yerden zor duyulabilen ekin kargalarının boğuk ve uzak gürültüleri dışında mekânın sessizliğini bozan hiçbir ses yoktu. Bu çok seyrek hissettiğim bir yalnızlık duygusuydu. Hava kıpırtısızdı, koridor boyunca tek bir kuru yaprak hışırtısı bile yoktu. Bu çok sıkıntı vericiydi. Binanın yakınında duran ağaçlar onu karartmışlardı ve manzaranın hüznü havasına biraz da hayranlıkla karışık korku eklemişlerdi.

Bu ruh hâlindeyken, hoş olmayan bir sürprizle, yakınımda, pis pis gülen ve ağır konuşan bir ses şu sözcükleri mırıldandı: “Kurtlar için yemek, ölü ve çürümüş; Tanrı herkesten üstündür.”

Duvarın içine küçük bir pencere yapılmıştı ve bu pencerenin karanlık girintisinde, gölgede kalmış, keskin hatlı bir adam oturmuş ayaklarını sallandırıyor. Meraklı bakışları üstüme odaklanmıştı, alaycı bir şekilde gülüyordu ve önceden şaşkınlığımı iyi gizlediğimden, devam etti:

“Ölüm parayla alınabilir bir şey olsaydı eğer, zenginler yaşardı, ölürdü fakirler.”

“Vaktiyle büyük bir evdi, efendim.” diye ekledi, “Dunoran Evi ve Sarsfieldlar. Sör Dominick Sarsfield ailesinin

son ferdiydi. Oturduğunuz yerden iki metre ötede hayatını kaybetti.”

Konuşmasını bitirdikten sonra küçük bir atlayışla yere indi.

Karanlık yüzü, keskin hatlı, küçük bir kamburdu ve de elinde, ucuyla duvarın sıvasında tozlu bir lekeyi gösterdiği bastonu vardı.

“Bu lekeyi merak ettiniz mi efendim?” diye sordu.

“Evet” dedim ayağa kalkıp önemli bir şeyler duymak için beslediğim merakla bakarak.

“Bu, yerden yüz seksen, iki yüz kırk santim yüksektedir efendim ve ne olduğunu asla tahmin edemezsiniz.”

“Bir şey diyemem.” dedim, “Rutubetten olan bir leke değilse.”

Aynı alaycı gülüşle ve kafasını sallayarak, bastonuyla yine lekeye işaret edip “O kadar basit bir şey değil, efendim.” diye cevapladı. “Bu, beyin ve kan lekesi. Yüz yıldır burada ve bu duvar ayakta durduğu müddetçe de asla gitmeyecek.”

“Öyleyse öldürüldü?”

“Bundan da kötü, efendim.” diye cevapladı.

“Belki de kendini öldürdü?”

“Daha da kötüsü efendim, bu haç bizi tehlikeden korusun! Göründüğümden daha yaşlıyım, efendim; yaşıma tahmin edemezsiniz.”

Susunlaştı ve apaçık benden bir tahmin bekleyerek bana baktı.

“Ehm, sınıırım elli beş falan olmalısın.”

Güldü, burnunu çekti ve dedi ki:

“Efendim, az çok yaklaştınız. Geçen iki şubatta yetmiş yaşındaydım. Bana bakarak bunu tahmin edemezsiniz.”

“Şu anda bile inanmakta güçlük çekiyorum. Peki, Sör Dominick Sarsfield’in ölümünü hatırlamıyor musun?” dedim, duvardaki uğursuz lekeye bakarak.

“Hayır, efendim, bu ben doğmadan çok önceydi. Ama büyükbabam uzun zaman önce burada kasaptı ve Sör Dominick’in nasıl ölümle buluştuğunu bir çok kez anlatırken duydum. O olay meydana geldikten sonra büyük evde hiç efendi yaşamadı. Ama bakımını yapan iki hizmetkâr vardı, içlerinden biri halamdı; ben dokuz yaşına basana dek beni burada yanında tuttu sonra Dublin’e gitmek için buradan ayrıldı ve ev, o andan itibaren kaderine terk edildi. Rüzgâr çatıyı uçurdu ve yağmur keresteleri çürüttü, altmış yıl içinde şu anda gördüğünüz hâli aldı. Ama eski zamanların hatırlarına hâlâ beğenirim, bu eski yeri görmek için çok fırsatım kaldığını sanmıyorum çünkü ben çok geçmeden toprağın altında olacağım.”

“Sen gençlerden çok yaşarsın.” dedim.

Ve bu garip konuyu kapatarak devam ettim:

“Bu eski yerden hoşlanman beni şaşırtmıyor; güzel bir yer, ne muhteşem ağaçlar.”

“Burayı bir de findıklar olgunlaştığı zaman görmenizi isterdim; sanırım, tüm İrlanda’nın en iyi findıklarıdır.” dedi

bu harika manzaranın büyüüne kapılmış bir hâlde. “Çevrenize bakınırken ceplerinizi doldururdunuz.”

“Bunlar çok güzel, yaşlı ağaçlar.” dedim. “İrlanda’da bu kadar güzellerini gördüğümü sanmıyorum.”

“Efendim, buradaki ormanlar eskiden olanlarla karşılaştırılmaz bile. Babam gençken buradaki tüm dağlar ormanlarla kaplıymış ve bunlardan en büyüğü Murroa Ormanı’yymış. Çoğunluğu meşe ağacıymış ve hepsi de kesilince orman yol gibi çıplak kalmış. Burada kalanların hiçbiri onlarla kıyaslanamaz. Buraya hangi yoldan geldiniz efendim, Limerick’ten mi?”

“Hayır, Killaloe’dan.”

“İyi, öyleyse, eskiden Murroa Ormanı’nın bulunduğu bölgeden geçtiniz. Buradaki köyün bir mil yukarısında dik bir tepe başı olan Lisnavourra’dan geldiniz. Murroa Ormanı’nın bulunduğu yerin yakınındadır ve Sör Dominick Sarsfield, şeytanla ilk kez orada karşılaşmış. Tanrı bizi kötülüklerden korusun, onun için kötü bir karşılaşmamış.”

Beni çok etkileyen, yine o aynı yerde meydana gelen macera ilgimi çekmişti ve yeni arkadaşım küçük kambur bana öyküyü anlatmak için can atıyordu, ikimiz de yerimize oturur oturmaz konuşmaya başladı:

“Sör Dominick geldiğinde burası güzel bir yermiş, büyük eğlenceler, ziyafetler, saçma sapan eğlenceler yapıyormuş, gelmek isteyen herkese kapısı acıkmış burasının. Delikanlılar, kızlar ve benim gibiler için büyük fıçılar içinde kaliteli şaraplar, eğlencelere en güzel ayda başlanır hava bozup

yağmurlar yeri göğü altüst edene kadar da devam edermiş, Allbally Killudeen'ın perisi çıkıp geldiğinde bu eğlencelerine son verip domuzlarının başına dönerlermiş.

Ama Sör Dominick, onlar giderken başlıyormuş. Parasından ve mülklerinden kurtulmak için denemediği yol kalmamış -yıllar geçmeden içki, kumar, yarışlar ve akla gelebilecek her şey yüzünden mülkleri borç altına girmiş ve Sör Dominick sefaletе düşmüş. Tüm dünyaya son bir kez cesaret gösterisinde bulunduktan sonra köpeklerini, atlarının çoğunu vermiş ve Fransa'ya gidiyor haberini ya da onun gibi bir söylenti yaymış; bir müddet ortalıktan kaybolmuş; buralarda hiç kimse ondan iki ya da üç yıl haber alamamış. Ta ki, en sonunda, bir gece hiç beklenmedik bir şekilde, büyük mutfağın penceresine birisi vurana dek. Saat onu geçiyormuş ve aslı kasap, büyükbabam Connor Hanlon, ateşin yanına tek başına oturmuş kemiklerini ısıtıyormuş. O gece dağlarda sert batı rüzgârı esiyormuş ve ağaçların tepelerinden oldukça soğuk bir ılık çalıp, uzun bacalardan içeri giriyormuş.

(Öykü anlatıcısı koltuğundan görülebilen en yakın bacaya baktı.)

Cama vurulup vurulmadığından emin değilmiş ve ayağa kalkıp efendisinin yüzünü görmüş.

Büyükbabam onu sağ salim gördüğüne çok sevinmiş çünkü uzun zamandır ondan hiçbir haber alınamıyormuş; ama biraz üzgünmüş de, yaşadığı yerde her şey değişmiş ve ondan, evin bakımından sorumlu yaşlı Juggy Broadrick'ten

ve ahırdaki adamdan başka kimse kalmamış, onun kendi yerine böyle geri döndüğünü görmek üzücü bir şey olsa gerek.

Connor’la el sıkışıp şöyle demiş:

“Buraya sana bir şey söylemeye geldim. Atımı, ahırda Richarde bıraktım; onu sabahtan önce tekrar isteyebilirim ya da bir daha asla istemeyebilirim.”

Bunu söyleyip büyük mutfığa yönelmiş, bir tabure çekmiş ve ateşle ısınabilmek için oturmuş.

“Karşıma otur Connor ve sana anlatacaklarımı dinle, düşündüğünü söylemekten de korkma.”

Tüm zaman boyunca, ellerini ateşe uzatmış, yaşlı bir adam görüntüsünde, ateşe bakarak konuşmuş.

“Peki, neden korkacaktım, Efendi Dominick?” demiş büyükbabam da. “Siz benim çok iyi bir efendimdiniz, huzur içinde yatsın, babanız da öyleydi, şeytanı kızdırmak pahasına da olsa doğruyu söyleyeceğim.

“Benim için her şey bitti, Connor.” demiş Sör Dominick.

“Tanrı korusun!” demiş büyükbabam.

“Dua etmek için çok geç.” demiş Sör Dominick. “Son gime kadar battım; arkasından bu eski yer de gidecek. Satılması gerek ve buraya geldim, neden bilmiyorum, bir halet gibi çevreme son bir kez bakacağım ve yine karanlığın içinde kaybolacağım.”

Ve bunu söyledikten sonra kendisinin ölüm haberi duyulduğunda, büyükbabama, odasındaki dolaptaki meşeden yapılmış kutuyu, büyükbabasının Aughrim’de taşıdığı

kılıcı ve silâhları ve buna benzeyen iki üç parçayı da Dublin'deki kuzeni Pat'e vermesini tembihlemiş sıkı sıkı.

Demiş ki, "Connor, derler ki şeytan sana geceleyin para verirse, sabaha bir çanta dolusu çakıl taşı, talaş ve ceviz kabuğundan başka bir şey bulamazsın. Adil oynadığını bilsem, onunla bu gece pazarlık yapacak havadayım."

"Tanrı saklasın!" demiş büyükbabam ayağa kalkıp irkilip, haç çıkartarak.

"Diyorlar ki, ülke Fransa Kralı'nın ordusuna yazılan insanlarla doluymuş. İçlerinden birine rastlarsam teklifini geri çevirmeyeceğim. İşler ne kadar aksi gidiyor. Ben ve Yüzbaşı Waller, New Castle'da savaşı ne kadar oldu?"

"Altı yıl, Efendi Dominick, ilk atışta kurşunla kalçasını kırmıştınız."

"Kırdım, Connor." dedi, "Keşke, bunun yerine o beni göğsümden vursaydı. Hiç viskin var mı?"

Büyük babam yemek tezgahından içki almış ve efendi bir kâseye döküp oradan içmiş.

"Dışarı çıkıp atıma bir göz atacağım." demiş kalkıp. Pelerinin üzerine aldığı anda gözlerinde sanki kötü kötü şeyler düşünüyor gibi sabit bir tür bakış varmış.

"Merak etmeyin, bir saniye gecikmeden kendim ahıra gidip sizin yerinize ata bakacağım." demiş büyükbabam.

"Ben ahıra gitmiyorum." demiş Sör Dominick; "Sana söylememde bir sakınca yok çünkü görüyorum ki sen de anladın yaban koruya gidiyorum; geri dönersem beni bir

saat içinde görürsün. Ama, bir şey olursa beni takip etmesen iyi olur çünkü beni takip edersen seni vururum ve bu da arkadaşlığımız için kötü bir son olur.”

Sör Dominick bunları söyleyip koridordan geçmiş ve koridorun sonundaki kapının kilidini açıp ay ışığının ve soğuk rüzgârın olduğu dışarıya çıkmış, büyükbabam onu bahçe duvarına doğru ağır ağır yürürken görmüş, sonra da içeri girip kapıyı üzüntülü bir hâlde kapamış.

Sör Dominick yaban korusunun ortasına geldiğinde, evden çıkarken ne yapacağını kafasında toparlamadığından düşünmek için durmuş, viski zihnini açmamış ona yalnızca cesaret vermişti.

O anda soğuk rüzgârı hissetmiyormuş, ölümden de korkmuyormuş ve hiçbir şeyi düşünmüyormuş. Tek düşündüğü ailesinin çöküşü ve yaşadığı utançmış.

Sonunda kararını vermiş, aklını daha iyi bir fikir gelmezse hemen Murroa Ormanı'na gidip kendini oradaki meşe ağaçlarından birine kravatıyla asacakmış.

Ay ışığının parlak olduğu bir geceymiş, ara sıra ufak bulut kümeleri ayı kapatıyormuş, ama bunun dışında hava gündüz gibi aydınlıkmış.

Aşağı, dosdoğru Murroa Ormanı'na gitmiş. Attığı her adım ona güç katıyormuş gibi gelmiş, çok geçmeden köklerinin birbirine dolandığı dallarının çıplak bir damın ke-resteleri gibi iç içe girdiği ve dallarının arasından ay ışığının vurup şu ayakkabım kadar siyah gölgelerini yere vuran meşe ağaçlarının arasında bulmuş kendini.

Bu sefer biraz ağılıyormuş, adımları yavaşlamış ve Fransız kralının ordusuna yazılmanın en iyisi olacağını ve bunun ona neler sağlayacağını düşünmüş. Bir insanın istediği an kendi canına kıyabileceğim ama istediği an da geri almak için hayli uğraşmak zorunda kalacağını kendi de çok iyi biliyormuş.

Tam kendine kıymaktan vazgeçtiği bir sırada, bir de ne duysun, ağaçların dibindeki kuru yerde bir ayak sesi duyulmuş, soylu bir beyefendi onunla tanışmaya gelmiş.

Kendisi gibi yakışıklı ve genç bir beyefendiymiş, subayların giydiği türden bir amiral şapkası giyiyormuş ve üstünde, zamanında Fransız subayların giydiği aynı giysiden varmış.

Sör Dominick'in karşısında durup selam vermiş.

İki beyefendi karşılıklı şapkalarını çıkarmışlar ve yabancı:

“Askere adam alıyorum, efendim.” demiş. “Hükümdarım için, vereceğim paranın yarına çakıl taşına, talaş ve ceviz kabuğuna dönüşmeyeceğim göreceksiniz.”

Aynı anda büyük bir kese dolusu altın çıkarmış.

O beyefendiyle göz göze geldiği an Sör Dominick çoktan kararını vermiş; duyduğu bu sözler üzerine saçları diken diken olmuş.

“Korkma” demiş, “Para sana zarar vermez. Gerçek altına dönüşecekse ve senin işine yarayacaksa, seninle bir pazarlık yapmak istiyorum. Bugün şubatın son günü.” demiş, “Sana yedi yıl hizmet edeceğim, bu sürenin sonunda da sen bana hizmet edeceksin ve yedi yıl bitip de saatler şubatla mart arasında kalan dakikayı gösterdiğinde, Martın birinde ya

benimle gelirsin ya da beni asla göremezsın. Ben ne kötü bir efendiyim, ne de kötü bir hizmetkâr. Kendimi severim; dünyanın tüm zevklerine ve zaferlerine hükmederim. Pazarlığımız bugünden itibaren başlamıştır ve bitim tarihi sana söylediğim son günün gece yarısıdır; yıl da -ona yılı söylemiş, akılda kolay kalacak bir şeydi ama unuttum- “Belki sekiz ay yirmi gün beklemen daha iyi olabilir.” demiş. “Anlaşmayı imzalamadan önce, buna hakkın var eğer benimle burada buluşacaksın. Ama bu zaman içinde senin için pek bir şey yapamam ve imzalamazsan o zamana kadar benden alacağın her şey yok olup gider, bu gece olduğun gibi kalacaksın ve karşına çıkacak ilk ağaçta kendini asmaya hazır olacaksın.”

Sonunda, Sör Dominick beklemeyi seçip eve şu şapkanız büyüklüğünde kocaman bir kese dolusu altınla dönmüş.

Büyükbabam efendisini kısa zamanda yine sağ salım gördüğüne çok mutlu olmuş, buna emin olabilirsiniz. Yine mutfağa girmiş ve altın torbasını masanın üzerine koymuş, hazine bulmuş bir insan gibi göğsünü gere gere dimdik ayakta duruyormuş. O, para kesesine ve büyükbabam da bir ona bir keseye bakmış. Sör Dominick bir yaprak kadar bembeyazmış ve demiş ki:

“İçinde ne olduğunu bilmiyorum, Connor; taşıdığım en ağır yük.”

Keseyi açmaktan çekinir gibi bir hâli varmış; büyükbabamın alevi odunlarla ve kesekle canlandırmasını söylemiş ve en sonunda keseyi açmış, tabii ki içi sanki darphaneden yeni çıkmış gibi parlak ve yeni altın Ginelerle doluymuş.

Sör Dominick kesedeki altınları birer birer sayarken büyükbabama da dirseklerini masaya dayayıp kendisini seyretmekten başka yapacak iş düşmemiş.

Saymayı bitirdiğinde, Sör Dominick büyükbabama bunun hakkında tek bir kelime bile etmemesi için yemin etti-receği an gün ışığına çok az varmış. Ve o günü takip eden bir çok gün bu, bir sır olarak kalmış.

Sekiz ay yirmi günün sonuna yaklaşıldığında, Sör Dominick dertli ve yapılacak en iyi şeyin ne olduğundan şüpheli bir hâlde eve dönmüş, büyükbabam dışında yaşayan hiçbir canlı konu hakkında bir şey bilmiyormuş, o da hiçbir şeyi anlatmamış.

Ekimin sonlarına doğru, o gün yaklaştıkça, Sör Dominick'in daha da kederli olduğu görülmüş.

Murroa Ormanı'nda başından geçen olay hakkında bir daha hiçbir şey söylememeye ve konuşmamaya karar vermişmiş bir kere. Ama borçlarını düşününce sözünü tutamamış ve ne yapacağını şaşırmış. O günden bir hafta önce her şey ters girmeye başlamış. Londra'dan birisi Sör Dominick'in üç bin lirayı yanlış kişiye ödediğini ve yine ödemesi gerektiğini yazmış; bir başkası daha önceden hiç işitmediği bir borcu talep etmiş; Dublin'de bir başkası büyük bir faturanın ödemesinin yapıldığını inkâr etmiş, Sör Dominick tüm bunlara bir çare bulamamış ve başına bunun gibi elli kadar kötü olay gelmiş.

Yirmi sekiz Ekim gecesi yaklaştıkça her bir taraftan çıkagelen talepler yüzünden neredeyse aklını kaybedecekmiş,

geceleyin aşığıdaki meşe ormanında buluşacağı korkunç arkadaşından başka bunları karşılayacak hiçbir şeyi yokmuş.

Çoktan başladığı işe devam etmekten başka elinden gelen bir şey yokmuş, son kez gittiğindeki gibi aynı saatte orada olacaktı. Bir Katolik olduğu için İncil'ini ve boynuna astığı küçük haçı çıkarmış çünkü parayı şeytandan aldığı için kendi içinde korkuya düşmüş, aslında kendini iblisin gücünden koruyacak her şeyi toplarmış. Ama o gece, yaşaması için, onları yanına almamış. Tek kelime etmeden onları büyükbabamın eline vermiş. Bir yaprak kadar beyaz görünüyormuş; şapkasını ve kılıcını almış ve büyükbabama onu beklemesini söyleyip elinden geleni yapmaya gitmiş.

Sessiz, güzel bir geceymiş, ay ilk seferki kadar parlak değilmiş tepede ve aşığıdaki ıssız meşe ormanında parlıyordu.

Ormana yaklaştıkça kalbi gümbür gümbür atmaya başlamış. Hiç ses yokmuş, arkasındaki köyden bir köpeğin uzaktan havlaması bile duyulmuyormuş. Tüm ülkede bundan ıssız bir yer yokmuş. Onu neredeyse deli eden bu borçları ve kayıpları olmayıp da bunların yerine ruhu ve cennete duyduğu umutları için korku olsaymış ve iyilik meleği kulağına fısıldasaymış geri döner, rahibe görünüp günah çıkartıp yolunu değiştirir ve iyi bir yaşam sürermiş çünkü bu kadar büyük bir pazarlık yapmaktan çoktan korkmuş.

Bir kez daha meşe ağaçlarının büyük dallarının altında yavaşça ve sakince yürümüş; biraz içerilere girdiğinde, kötü ruhla geçen sefer karşılaştığı yerde durup etrafına bakınmış. Her yerinin bir ceset kadar soğuduğunu hissetmiş ve

emin olabilirsiniz ki aynı adam neredeyse dirseğine gelen büyüklükte bir ağacın arkasından çıkageldiğinde hiç iyi hissetmemiş kendini.

“Parayı bulmuşsun, güzel.” demiş, “Ama yeterli değil. Önemli değil, senin de yeterince olur ve bir kenara ayırır-sın. Seni bir de şansın geri döndükten sonra göreceğim, sana ne zaman hizmet edeceğin konusunda bir ipucu vereyim; beni ne zaman görmek istersen buraya gelmen, benim yüzümü aklına getirmen ve burada olmamı dilemen yeterli olacaktı. Yıl sonuna dek bir şilin borcun olmayacak, doğru kartı, şanslı zan ve doğru atı ıskalamayacaksın. Buna istekli misin?”

Genç beyefendinin sesi neredeyse boğazına yapışmış ve saçları diken diken olmuş ama kabul ettiğini gösterecek bir iki kelime bile edememiş; bununla beraber Şeytan eline bir iğne vermiş ve kolundan üç damla kan vermesini emretmiş; kanı meşe palamudundan bir çanağa akıtmış, bir kalem vermiş ve söylediği sözleri, ki Sör Dominick bunları anlayamamış, iki ince parşömene yazmasını istemiş. Bir tane-sini kendine almış, öbürünü de Sör Dominick’in kolundan kan aldığı yere bastırmış ve üzerindeki eti kapamış. Bunlar şimdi sizin burada oturmanız kadar doğrudur.

Sör Dominick eve gitmiş. Korkuyormuş, böyle olması da doğal. Ama çok geçmeden kafası rahatlamış. Her nasıl olduysa, borçlardan çabucak kurtulmuş, para onu zengin etmek için çığ gibi gelmiş, elini attığı her iş başarılı gitmiş, hiç bahse girişmemiş ve de kumar oynamamış, böylece her şeyini geri kazanmış; bunların sonucu olarak bölgede Sör Dominick’ten mutlu olmayan tek bir fakir kalmamış.

Yine eski alışkanlıklarına dönmüş; çünkü para geri gelince, her şey geri gelmiş; av köpekleri atlar; bu büyük evde içkinin, eğlencenin, büyük toplantıların ardı arkası kesilmemiş. Bazılarının dediğine göre, Sör Dominick evlenmeyi düşünüyormuş; çoğu da bunun tam tersini söylemiş. Ama yine de onu huzursuz eden bir şey varmış, böylece bir gece, kimselere görünmeden yalnız başına meşe ormanına gitmiş. Büyükbabam onu rahatsız eden şeyin belki de kıskandığı ve delicesine aşık olduğu genç ve güzel bir hanım olabileceğim düşünmüş. Ama bu bir tahminden öteye gitmemiş.

Sör Dominick ormana bu kez girdiğinde içi hiç olmadığı kadar korkuyla dolmuş ve o ağaçların altında büyük bir taşın üstüne oturmuş beyefendiyi hemen arkasında görünce dönüp orayı terk etme noktasına gelmiş Önceden kendisine gözüken yakışıklı, genç ve güzel giysiler giyen kişi gitmiş, yerine paçavralar giyen biri gelmiş, önceki hâlinin iki misliymiş, yüzü is içinde kalmış ve büyük, çelikten, sapı bir metre uzunluğunda, neredeyse elli kiloluk bir çekici varmış. Ağacın altı öyle karanlıkmiş ki bir müddet onu açık seçik görememiş.

Ayağa kalkınca daha da uzun görünüyormuş. O konuşmada aralarında geçenleri büyükbabam duymamış. Ama Sör Dominick o olaydan sonra gece kadar karanlık olmuş, hiçbir şeye gülmemiş ve hiç kimseye tek kelime etmemiş, her geçen gün yalnızca daha kötü ve daha karanlık olmuş. Bu ne idüğü belirsiz şey o istese de istemese de, ıssız yerlerde, bazen bir kılıkta, bazen başka bir kılıkta ve bazen geceleyin, yalnızken atıyla eve dönerken yanına gelmeye başlamış, ta ki kalbi zayıflayıp rahibi yanına çağırana dek.

Peder uzun bir süre onunla kalmış ve tüm öyküyü dinleyince hemen piskoposa at koşturmuş ve ertesi gün, piskopos buraya, büyük eve gelip Sör Dominick'e iyi bir tavsiyede bulunmuş. Ona zar atmaktan, küfür etmekten, içki içmekten ve tüm kötü arkadaşlarından vazgeçmesini ve yedi yıllık pazarlık sona erene kadar erdemli düzgün bir hayat yaşamasını tavsiye etmiş; şeytan Mart ayının ilk sabahında saat on ikiyi çalmadan görünmezse, bu pazarlıktan sağ salim kurtulacakmış. Sekiz yıllık süre dolmasına sekiz dokuz aydan fazla zaman yokmuş ve tüm bu zaman boyunca, savaşta geri çekilirmişçesine disiplinli bir hâlde piskoposun tavsiyelerine uyarak yaşamış.

Yirmi sekiz Şubat sabahı geldiğinde kendini nasıl tuhaf hissettiğini tahmin edersiniz.

Peder kararlaştırılan buluşma tarihinde gelmiş, Sör Dominick'le birlikte şurada gördüğünüz odada saat on ikiyi çalana kadar beraber dua etmişler, aradan bir saat geçmiş. Bir rahatsızlık belirtisi görülmemiş, hiçbir şey yanlarına gelmemiş ve peder bütün gece evde Sör Dominick'in yanındaki odada uyumuş, gece olabildiğince rahat geçmiş ve savaş kazanan iki arkadaş gibi el sıkışıp öpüşmüşler.

Sör Dominick bunca oruçtan ve duadan sonra hoş bir akşam geçirebileceğini düşünüp komşusu olan yarım düzine beyefendiyi akşam yemeğine davet etmiş, peder de kalıp yemeğe katılmış, kâselerce punç içmişler, şarabın sonu yokmuş, küfürler, zar atmalar, kâğıt oyunları, el değişen Gine-ler, şarkılar ve açık açık öyküler gırla gitmiş, peder bu çirkin ortamdan ayrılmak zorunda kalmış. Masanın başında oturan Sör Dominick konuşmaya başladığında saatin on ikiyi

çalmasına az bir süre varmış, “Bu arkadaşlarımla oturup geçirdiğim en iyi Martın ilk günü oldu.”

“Martın biri değil ki,” demiş Ballyvoreenli Bay Hifferman. Bilgili bir kişiymiş ve hep yıllık tutarmış.

“Neymiş, öyleyse?” demiş Sör Dominick ayağa kalkıp elindeki kepçeyi kâseye düşürüp, sanki karşısındaki adamın iki kafası varmış gibi dehşet içinde ona bakarak.

“Bugün Şubat’ın yirmi dokuzu, artık yıl.” demiş. Tam onlar konuşurken saat on ikiyi çalmış; salonda ateşin başında bir iskemlede uyuklayan büyükbabam gözlerini açtığı anda, şu gördüğünüz duvarda bir parça ışığın vurduğu yerde pelerin giymiş, uzun siyah saçları şapkasının altından fırlamış ayakta duran küçük bir tip görmüş.

(Kambur arkadaşım bastonuyla koridorun gölgesine vuran kızıl güneş ışığının girdiği küçük bir deliği işaret etti.)

“Efendine söyle.” demiş bir canavarınkine benzeyen korkutucu sesiyle, “Buraya randevuma geldim ve onu bir dakika içinde aşağıda bekliyorum.”

Büyükbabam şimdi üzerinde oturduğunuz basamaklardan yukarı çıkmış.

“Söyle ona şu an gelemem.” demiş Sör Dominick ve odadaki arkadaşlarına dönüp yüzünden soğuk terler akarak, “Tanrı aşkına beyler, içinizden biri camdan fırlayıp pederi getirebilir mi?” Herkes birbirine bakmış ve kimse ne yapacağını bilememiş, bu sırada büyükbabam tekrar yukarı gelmiş ve titreyerek “Efendim, diyor ki, siz aşağı inmezseniz o yukarı gelecekmiş.” demiş.

“Beyler, neler olduğunu bilmiyorum, tüm bunların ne anlama geldiğini öğreneceğim.” demiş Sör Dominick, yüzüne sakın bir ifade kondurmaya çalışarak; dışarıda kendini cellat bekleyen bir idam mahkumu gibi odadan çıkmış. Merdivenlerden aşağı inmiş, beylerden iki üç tanesi de neler olduğunu görmek için tırabzanlardan bakıyormuş. Büyükbabam onu yedi sekiz adım geriden takip ediyormuş, yabancı Sör Dominick’le karşılaşmak için uzun adımlar atarak yaklaşmış ve Sör Dominick’i kollarından yakaladığı gibi kafasını duvara savurmuş, salonun, kapısı açılınca mumlar sönmüş ve salondaki ateşten rüzgâr nedeniyle uçuşan tahta külleri yerde Sör Dominick’in ayaklarının dibinde uçuşmuş.

Herkes aşağı koşmuş. Salonun kapısı parçalanmış. Herkes elinde ışıklarla bir aşağı bir yukarı koşturmuş. Ama Sör Dominick için artık her şey çok geçmiş. Cesedi kaldırmışlar ve omuzlarını duvara dayamışlar ama artık nefes almıyormuş. Çoktan soğumuş ve katılmışmış.

Pat Donovan o gece geç saatte büyük eve geliyormuş, evin yanından geçen atlı araba yolunun kenarından akan ufak dereyi geçtikten elli adım sonra yanında takip eden köpeği ani bir dönüş yapıp duvarın üzerinden atlamış ve bir buçuk kilometreden duyulabilecek şekilde havlamış; aynı anda evden gelen iki adam yanından geçmiş, biri kısa boylu ve yapılıymış, öbürü de Sör Dominick’i andırıyormuş ama ağaçların altında karanlıkta durduğundan, birer gölge gibi gözükmüşler; yanından geçerlerken ayak seslerini duyamamış ve korkmuş bir hâlde duvara çekilmiş; büyük eve vardığında herkes şaşkınlık içindeymiş ve efendinin kafası parçalara ayrılmış cesedi tam şu noktada yatıyormuş.

Anlatıcı ayağa kalktı ve cesedin tam olarak durduğu yeri bastonunun ucuyla gösterdi, ben bakarken gölge koyulaştı, duvardaki güneş ışığı kayboldu, güneş bu lanetli yeri alacakaranlıkta bırakarak uzaktaki New Castle tepesinin ardında batmıştı.

Ben ve öykü anlatıcım, birbirimize iyi dileklerde bulunarak ve pek iyi karşılanmadığını sandığım bir 'bahşişi' kendisine bırakarak ayrıldık.

Gün batıymıydı, köye vardığımda ay gökyüzünde iyice yükselmişti, atıma bindim ve korkunç Dunoran efsanesinin geçtiği manzaraya son bir defa baktım.

ŞEYTAN DİCKON

OTUZ YIL KADAR ÖNCE, iki yaşlı kadın tarafından Lancashire'in, Bay Ainsworth'un 'Lancashire Cadıları'yla yakından tanıdığımız, ünlü Pendle Ormanı'nın yakınında bir mülkü gezmekle görevlendirilmiştim. İşim, uzun zaman önce ortak mirasçı olma hakkını kazandıkları bir ev ve araziden oluşan ufak bir mülkün taksimini yapmaktı.

Yolculuğumun son kırk milinde genellikle çok ilginç ve hoş manzaralarla karşılaştığım, adı duyulmamış, fazla işlek olmayan kavşaklardan geçmek zorunda kaldım. Manzaranın pitoreskliği, yolculuk yaptığım dönemin eylül başı olmasıyla daha da artmıştı.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim; anlattıklarına göre, şimdi daha az vahşi ve bunun sonucu olarak daha az güzelmiş.

Atları dinlendirmek ve biraz yemek yemek için konakladığım handa saat beşi geçiyordu; bana söylendiğine göre elli beş yaşında olan, yaşlı, dinç, mülayim fakat çenesi düşük, iyi kalpli, konuklarıyla hoşlarına giden her konuda istedikleri kadar konuşup, oraya yerleşmelerini dileyen ev sahibiyle tanıştım.

Gideceğim evin ve arazinin adı olan Banvyke hakkında bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Birkaç mil içinde başka han olmadığından kâhyaya elinden gelenin en iyisini yapıp beni bir geceliğine oraya yerleştirmesini yazmıştım.

‘Three Nuns’ tabelası altında yolcuları eğlendiren ev sahibinin anlatacağı pek bir şey yoktu. Yaşlı Bay Bowes öleli yirmi yıl ya da daha fazla geçmiş ve o günden beri Hail’da bahçıvan ve eşinden başka kimse oturmamıştı.

“Tom Wyndsour benim yaşlarımda biridir; ama benden biraz daha uzundur ve o kadar da etli değildir.” dedi şişman hancı.

“Ama, dediklerine göre ev hakkında, kiracıların içeri girmesini engelleyen öyküler varmış?” diye sordum.

“Hepsi palavra; uzun yıllar önceydi, onlar olmalı efendim; unuttum; hepsini unuttum. Oh evet, bir ev öyle bırakılınca hep böyle olur; aptal halk da her zaman konuşur; ama burası hakkında yirmi senedir tek bir kelime bile duymadım.”

Ağzını aramaya çalışmak boşunaydı; Three Nuns’ın yaşlı sahibi, her nedense, Banvyke Hail hakkındaki öyküleri anlatmaktan yana değildi, gerçekten anlatacak olsaydı hatırlayabileceğinden de şüphe ederdim.

Hesabımı ödedim ve yolculuğuma o eski hanın neşeli havasından oldukça memnun kalmış ama biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde devam ettim.

Bir saatten fazla bir süredir yoldaydık ki yabani bir bölgeden geçmeye başladık; ve burayı geçtikten sonra, on beş dakika içinde Banvyke Hail’un kapısında olacağımı biliyordum.

Tezekler ve katır tırnakları çoktan geride kalmıştı; çok beğendiğim, tamamen doğal, hoş ve her türden kalabalıkla

çok az rahatsız edilen o ağaçlık manzaraya girdik yine. Arabanın penceresinden bakıyordum ki gözümün uzun zamandır aradığı şeyi gördüm. Banvyke Hail, 'siyah-beyaz' diye bilinen kafes tarzıyla inşa edilmiş, kapkara bina iskeletinin dışında çatlakların içine giren beyaz sıvanın zıtlık oluşturduğu tuhaf ve büyük bir evdi. Elizabeth dönemine ait bu dik kuleli ev, parka benzeyen ve çok geniş olmayan bir arazinin ortasında bulunuyordu ama batan güneşten uzayan gölgelerini, çimlerin üzerinden doğuya düşüren muazzam boylu, yaşlı ağaçlar daha heybetli gösteriyordu.

Bahçe duvarı zamanla grileşmişti ve birçok yerini sarmaşık sarmıştı. Koyu gri gölgeler içinde evlerden ağaç yapraklarına yansıyan ışıklarla tezat yaratırcasına; sanki bildiği bir şeyden dolayı suçluluk duyuyormuş da saklanıyormuş gibi kuytulara çekilmiş soğuk ve karanlık bir göl uzanıyordu.

Barywke'da bir göl olduğunu unutmuştum; ama bu, bir yılanın gölgede o bir anlık soğuk parlaması gibi, gözümden kaçmadı, içgüdümlü tehlikeli bir şeyin varlığını sezer gibi oldu, nasıl olduğunu hatırlayamadım ama, gölün burayla ilgili çocukken duyduğum öyküyle bir ilişkisi olduğunu biliyordum.

Yaprakları sonbaharda kuruyup sararan ve kırmızı olan, güneş ışınlarını göz kamaştırıcı bir şekilde yansıtan bu muazzam ağaçların dallarının altında, çimlerin yeşerdiği bir yoldan geçtim.

Kapıda durduk. İndim ve evin önüne iyice baktım; uzun zamandır ihmâl edilmişlik belirtileri gösteren; pencerelerdeki eski tarz, tahtadan, büyük kepenklerine dışarıdan parmaklık takılmış; çimin ve hatta ısırgan otunun avlusunda gür yetiştiği ve ince bir yosun tabakasının keresteden kirişlerini sardığı; sıvasının zaman ve hava koşulları yüzünden

döküldüğü; büyük, kızıl, kahverengi ve sarı izler taşıyan büyük ve melankolik bir malikâneydi. Kasvet, yakınlarda çok sayıda bulunan çeşitli, büyük yaşlı ağaçlarla daha da artmıştı.

Basamakları çıktım ve çevreme bakındım; kara göl şimdi daha yakınımda, biraz solda kalmıştı. Büyük değildi; kırk ya da elli bin metre kareydi; ama o da manzaranın melankolisine katkıda bulunuyordu. Gölün ortasına doğru, birbirlerine eğilmiş, düşünceli görüntüleri hareketsiz göle yansıyan iki selvi ağacının bulunduğu ufak bir ada vardı. Bu eskilik, yalnızlık ve ihmalkârlık manzarasına neşe getiren tek unsur, evi ve çevreyi ısıtan güneş ışıklarıydı. Kapıyı çaldım, seslenişlerim kulağımda boğuk ve soğuk bir şekilde yankılandı; ve uzaktan, sanki, yıllardır süren uykusundan uyandırılmasına içerlermiş gibi derinden ve ters bir zil sesi duyuldu.

İnce kollu, neşeli, yaşlı, kadife ceket ve getr giyen, hoş geldiniz dercesine gülümseyen; size keyifli anlar yaşatacak gibi gözüken, çok sivri ve kırmızı burunlu bir adam, kapıyı gelişimi misafirperverce kabul ettiğini göstermek istercesine süratle açtı.

Holde çok az ışık vardı. Burası çevresini dolanan ve kapı açıkken iki üç noktadan görünen bir galerisi olan, çok geniş ve yüksek bir holdü. Neredeyse karanlık içinde, yeni arkadaşım beni bu geniş holden buluşmam için kararlaştırılan odaya geçirdi. İçerisi ferahtı, duvarlar tavana kadar tahtayla kaplıydı. Bu büyük odanın eşyaları, modası geçmiş ve biçimsizdi. Pencerelere perdeler takılmıştı ve yerde bir Türk halısı duruyordu; bu pencereler iki taneydi, eve yakın olan ağaçların gövdelerinin arasından göle bakıyordu. Bu melankoli odasını aydınlatmak için tüm ateşler ve ev sahibinin tüm hoş davranışları gerekiyordu. En uçtaki bir kapı

uyumam için hazırlanan odaya açılıyordu. Diğerleri gibi, o da tahta kaplamaydı. Kanaviçe işlemleri olan dört direkli bir karyolası vardı ve başka yönlerden bakacak olursak, öteki odayla aynı eski ve can sıkıcı stilde döşendiği görülüyordu. Onun penceresi de diğer odanıninkiler gibi göle bakıyordu.

Loş ve kasvetli odalardı bunlar fakat titizlikle temizlenmişlerdi. Şikâyet edecek hiçbir şey yoktu; ama görüntü biraz keyif kaçırıcıydı. Akşam yemeği hakkında birtakım direktifler verdikten sonra, zevkle beklediğim, keyif verici bir olay olacaktı ve çabucak giyinip kuşandıktan sonra, işi çiftlik kâhyalığı olan getrli ve kırmızı burunlu arkadaşımı (Tom Wydsour'u) güneşin batmasına daha bir saatimiz olduğundan bahçede yürüyüşüme eşlik etmesi için çağırdım.

Tatlı bir sonbahar akşamıydı. Yaşlı bir adam olmasına rağmen oldukça güçlü, kuvvetli gözüken rehberim yaşına rağmen hızlı adımlarla yürüyordu. Ben de ona ayak uydurmak zorunda kalıyordum.

Arazinin kuzey sınırındaki ağaç kümelerinin içinde küçük ve eski bir köy kilisesiyle karşılaştık. Bir tepeden aşağı, ona bakıyordum ve bahçe duvarı arada kalmıştı; ama az bir yol aşağıda, yola geçiş veren bir çit merdiveni vardı; ve buradan kilise avlusunun demir kapısına ilerledik. Kilise kapısını açık gördüm; zangoç, kilisenin avlusunda demin mezar açarken kullandığı kazma küreğini ve belini kulenin taştan merdivenleri altındaki ufak mahzendeki yerlerine yerleştiriyordu. Kibar, zeki ve bana kilisenin çevresini gezdirmekten memnurluk duyan kambur bir adamdı. Heykellerin içinde ilgimi çeken bir tanesi vardı ki, iki yaşlı kadının Barywke'daki evi ve araziyi miras edindikleri Bay Bowes'un hatırasını anmak için dikilmiş olan heykeldi bu.

Hakkında çok büyük övgüyle söz edilip, Hristiyan okuyucuya İngiltere Kilisesi'nin kucağında, yetmiş bir yaşında öldüğünü anlatıyordu.

Bu yazıtı, biz saçağın altından geçerken ufukta kaybolan güneşin son ışıkları altında okudum.

“Beyefendi yirmi yıl önce ölmüş demek.” diye geçirdim içimden kilisenin avlusunda boş boş gezinirken.

“Evet, efendim; son ayın dokuzunda yirmi sene olacak.”

“Peki iyi bir beyefendi miydi?”

“Oldukça iyi huyluydu ve de mülayim bir beyefendi, efendim; yaşarken bir sineği bile incitmiş olacağını sanmam.” dedi Tom Wyndsour. “Ama insan akıllarından ne geçirdiğini ve sonradan ne hâl alacaklarını bilmek o kadar kolay değildir; içlerinden bazıları da, sanırım, delirir.”

“Aklını yitirdiğini düşünmüyorsunuz, değil mi?” diye sordum.

“Onun mu? Hayır, o değil, efendim; diğer yaşlılar gibi biraz uyuşuk olabilirdi ama ben onun ne şeytanlıklar peşinde olduğunu iyi biliyordum.”

Tom Wyndsour'un anlattıkları biraz muammalıydı; ama o akşam yaşlı Bay Bowes gibi ben de biraz uyuşuktum ve onun hakkında başka hiçbir soru sormadım.

Çit merdivenden, kilise avlusunun yanından geçen dar yola çıktık. Yüz yaşını aşkın karaağaçlar yolun her bir kenarındaydı ve hava gittikçe kararıyordu. Gevşek, taş gibi duvarların kuşattığı yoldan yan yana yürürken, bize doğru zig-zag çizerek koşan bir şey, korkunç bir gülüş ya da çılgık atarak çılgınca yanımızdan geçti, bunun bir insan figürü olduğunu gördüm. Şimdi itiraf edebilirim ki biraz ürkmüştüm.

Bu figürün giysisinin bir kısmı beyazdı; ilk başta yoldan aşağı, dört nala koşan beyaz bir atın geldiğini sanarak, daha sonra yanlış olduğunu anladım. Tom wyndsour döndü ve uzaklaşmakta olan karaltıya baktı.

“Bu akşam yine o gezintilerinden birine çıkacak.” dedi alçak bir tonda. Bu çocuğun yatak bulması kolay. İki metre kuru çimenlik veya kuru bir dere yatağı ona yeter. Bu delikanlı yirmi yıldır bir evde uyumadı ve çimenler yeşerdiği sürece de asla uyumayacak.”

“Deli mi?” diye sordum.

“Öyle bir şey, efendim; bir geri zekâlı; bir deli; biz ona “Şeytan Dickon” deriz çünkü ağzındaki neredeyse tek kelime şeytandır.”

Bu geri zekâlının yaşlı Bay Bowes öyküsüyle ilişkisi varmış gibime geldi.

“Sanırım, hakkında tuhaf şeyler anlatılıyordur?” dedim.

“Az çok, efendim; az çok. Tuhaf öyküler, bazıları.”

“Bir evde uyumayalı yirmi yıl mı oldu? Bay Bowes’un ölümünden geçen zamanla aynı.” diye devam ettim.

“Öyle olmalı, efendim; daha uzun zaman olduğunu sanmıyorum.”

“Tom bu gece, yemekten sonra, sizinle rahatça konuşabileceğim bir zaman bana her şeyi anlatmanı istiyorum.”

Bu davetin Tom’un hoşuna gitmişe benzemiyordu; onun arkasından bakarak yorgun argın yürürken,

“Efendim, gördüğünüz gibi, on yıldır ya da daha fazladır ev sessizdi ve duvarların içindeki ya da dışındaki hiçbir şey, burada yaşamakta olan Barywke ormanı halkını rahatsız etmiyordu, evdeki yaşlı kadının bu tür konularda

konuşmaya kesin bir şekilde karşıdır ve en iyisinin uyuyan köpekleri hiç uyandırmamak olduğunu düşünür ki ben de öyle düşünüyorum.” dedi.

Cümlesinin sonuna doğru sesini alçalttı ve manidarca başını salladı.

Bahçe duvarında küçük bir kapının kilidini açtığı noktaya geldik, böylece bir kez daha Bamyke topraklarına girmiş olduk.

Çevreye çöken alacakaranlık, dev ve muhteşem ağaçların ve perili evin uzaktan, dış hatlarının üzerinde karanlık bir etkisi oldu, tüm bunlar bir günlük yolculuğumun yorgunluğu ve yaptığımız hareketli yürüyüşten sonra refakatçimin kapıldığı sessizliğe müdahale etme isteğimi kaçırdı.

Varışımızla birlikte nispeten rahatlamam bana hakim olan sıkıntıyı büyük ölçüde dağıttı. Soğuk bir gece olmasına karşın, ocakta alevlenen odunları görmekten memnundum; ve ateşin ışığının yardımına koşan bir çift mum, odayı ferah gösteriyordu. Oldukça beyaz örtüsüyle ufak bir masa ve akşam yemeği hazırlıkları da çok güzel şeylerdi.

Tüm bunların etkisinde kalarak, Tom Wyndsour’un öyküsünü dinlemek oldukça hoşuma giderdi; ama yemekten sonra onu konuya yöneltmeye çalışacakken bir uyku bastırdı ve bir müddet esnedikten sonra uyku sersemliğime direnmemin bir anlamı olmadığını gördüm, o yüzden kendimi yatak odama attım ve saat on gibi, hemen uykuya daldım.

O gece yaşadığım olayı size anlatacağım. Büyük bir olay değildi ama oldukça tuhaftı.

Ertesi gece, Barywke’daki işimi tamamlamıştım. Sabahın erken saatlerinden beridir o kadar meşguldüm ve o kadar

çok çalışmışım ki demin sözünü ettiğim olay üzerinde düşünenecek vaktim olmamıştı. Küçük akşam yemeğimi yemek için yemek masanın başına geçip keyifli bir yemek yedim. Sıkıcı ve sıcak bir gün geçirmiştim, büyük pencerelerden bir tanesini kaldırılabildiğim kadar yukarı kaldırdım. Ay yoktu, evin civarında toplanmış ağaçlar, çevredeki karanlığa bu tür gecelerde olağanüstü bir derinlik veriyordu.

“Tom” dedim, verdiğim bir kap sıcak punç zihin açıcı ve konuşturucu etkisini göstermeye başlayınca; “Bu evde karından, senden ve benden başka geçen gece kimin yattığını anlatmalısın.”

Tom, kapının yanına oturarak, bardağını indirdi ve bir kelime etmeden, içinden yediye kadar sayıp bana baktı.

“Bu evde başka kim mi yattı?” diye kasten sordu. “Allah’ın başka kimse yoktu, efendim” dedi ve daha fazla bir şeyler umarak bana sertçe baktı.

“Bu çok tuhaf” dedim ısrarlı bakışlarına karşılık vererek ve biraz garip hissederek. “Dün gece odamdaki kişinin sen olmadığına emin misin?”

“Size bu sabah seslenmeye gelene dek hayır, efendim; ben buna yemin ederim.”

“Ama” dedim, “Orada birisi vardı, ben de buna yemin ederim. O kadar yorgundum ki kalkmak için kafamı toparlayamadım; ama birinin kâğıtlarımı kilit altında tuttuğum iki metal çantayı delicesine yere atmasıyla çıkan sesi andıran gürültüyle uyandım. Yerde hafif bir ayak sesi duydum, mumumu söndürdüğümü hatırlamama karşın odada ışık vardı. İçeri girenin, elbiselerimi getirenin sen olduğunu ve kutuları da kazara düşürdüğünü düşündüm. Her kimse, ışık da onunla beraber çıkıp gitti. Tam yeniden yatacaktım ki,

yatağın ayakucundaki, biraz açılmış perdeden karşı duvarda bir ışık gördüm; sanki kapı çok temkinli bir şekilde açılmış ve bir mumun gölgesi duvara vurmuş gibi. Yatağımda irkil-dim, perdeyi çektim ve kapının açıldığını gördüm, dışarıdan ışık geliyordu. Sen de biliyorsun ki kapı, yatağın başucuna yakın. Bir el kapının ucunu tutmuştu ve kapıyı açıyordu; se-nin eline kesinlikle benzemiyordu; çok acayip bir eldi. Se-ninkine bir bakayım.”

İncelemem için elini uzattı.

“Oh, hayır; elinin hiçbir şeyi yok. O daha değişik şekil-liydi; daha etliydi; ve orta parmağı güdük kalmıştı, diğerle-rinden kısaydı, sanki kırılmış gibi gözüküyordu ve tırnağı bir pençe gibi kıvrıktı. ‘Kim var orada?’ diye seslendim ve ışıkla birlikte el çekildi ve ziyaretçimi bir daha ne gördüm ne de sesini işittim.”

“Yaşayan bir insan olduğuna çok eminsiniz değil mi, demek oydu!” dedi Tom Wyndsour birdenbire, burnunun rengi solarak ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayarak.

“Kim?” diye sordum.

“Yaşlı Bowes; gördüğünüz el onun eliydi; Tanrım, bize merhamet et!” diye cevapladı Tom. “Kırık parmak ve bir pençe gibi tırnak. O zaman seslendiğinizde geri gelmemesi sizin için çok iyi olmuş, onlara Banvyke topraklarına bir daha asla ayak basmamalarını söylemişti; ve ölüm onu ara-mızdan ayırmadan kısa süre önce farklı bir vasiyette bulu-nacaktı. Hayatta kimseye nezaketsizlik yapmamıştı; ama bu hanımlara izin vermedi. Onların işi için geldiğinizi duyunca aklım beni şüpheye düşürdü; ve şimdi neler olduğunu gör-dünüz; yine o eski numaralarını oynayacak!”

Bir parça baskı ve biraz daha punçla Tom Wyndsour'u yaşlı beyefendinin ölümünü takip eden esrarengiz imalarını açıklamaya ikna ettim.

"Bay Bowes, bildiğiniz gibi, bir vasiyette bulunamadan öldü." dedi Tom. "Ve civar halkı üzüldü; demek istediğim, efendim, en az, uzun yıllar görmüş geçirmiş ve ölümün kapisını bir anda çalmasından bile yakınmaya hakkı olmayan yaşlı bir adam için üzülebilecekleri kadar üzgündüler. Beyefendi sevilirdi; asla öfkelenmez ya da sert bir söz söylemezdi; bir sineği bile incitemezdi; ve işte bu, ölümünden sonra olanları daha da ilginç kıldı.

"Malı ele geçirince bu hanımların yaptığı ilk iş arazi için sürü almak oldu.

"Ne olursa olsun, araziyi kendi hesaplarına kullanmak bana göre hiç de akıllıca değildi. Ama neyle yetinmek zorunda olduklarını pek bilmiyorlardı.

"Çok geçmeden, ilk sürüyle ilgili bir şeyler ters gitmeye başladı, sonra diğer sürüyle, hayvanlar hastalanıp öldü, böylece kayıp giderek ağırlaştı. Ve, ufaktan ufaktan, tuhaf öyküler anlatılmaya başlandı. Bir biri ardına yayılan bu öykülerde, Bay Bowes'un yaşarken yaptığı gibi, yaşlı ağaçların arasında, akşam vakti yürürken görüldüğü; ve bazen sürüyle çıkageldiğinde, durup içlerinden bir tanesine elini nazıkçe koyduğu; ve o hayvanın ertesi gün kesinlikle hastalandığı ve çok geçmeden de öldüğü söyleniyordu.

"Kimse onunla arazide karşılaşmamış; ya da kimse onu yakından görmemiş. Ama yürüyüşünü ve endamını ve giymeye alışkın olduğu giysileri iyi bilirlerdi; elini hayvanın rengine göre koyduğunu -beyaz, boz ya da siyah- ve o hayvanın mutlaka hastalanıp öldüğünü anlatırlardı. Komşular

arazinin üstündeki patikadan gitmeye çekinir oldu; hiç kimse ormanda yürümek ya da Banvyke topraklarına girmek istemiyordu; önceden olduğu gibi, sürüler hastalanmaya ve ölmeye devam ediyordu.

“O zamanlar Thomas Pyke diye biri vardı; yaşlı beyefendinin seyisiydi; ve evin bakımıyla da ilgileniyordu ve evde uyuyan tek insandı.

“Thomas bu öyküleri duyunca sinirlenmişti; ki bu anlatılanların yansına bile inanmıyordu; ve dahası, sürüyü otlatacak adam ya da çocuk da bulamıyordu bir türlü; herkes korkuyordu. O da çareyi, zeki bir delikanlı olan ve yaşlı beyefendinin gezinmesiyle ilgili hiçbir şeyden haberi olmayan, Derbyshire'daki Matlock'ta yaşayan kardeşi Dickon Pyke'a mektup gönderip yardıma çağırmakta gördü.

“Dickon geldi; ve sürü eskisinden iyi oldu; halk yaşlı beyefendiyi bazen, ormanın açıklıklarında, eskiden olduğu gibi, elinde bastonu, ile dolaşırken hâlâ gördüğünü söylüyordu; ama Dickon Pyke geldiğinden beri, her ne sebepten olursa olsun, sürüye yaklaşmaya çekinir olmuştu; yaşlı ağaçların dallarından biriymiş gibi kılını kıpırdatmadan, bazen bir saat, uzaktan durup hayvanlara bakarmış, ta ki şekli öylece, yavaş yavaş, bir ateşten çıkan duman gibi kaybolana dek.

“Evde kendilerinden başka kimse oturmayan Thomas Pyke ve kardeşi Dickon bir Kasım gecesı hizmetkârların odasındaki büyük yatakta, parmaklıklı ve kilitli evde yatıyorlarmış.

“Thomas, bana anlattığına göre duvarın yanında yatırmış, gündüz vaktinde olduğu kadar uyanıkmış. Kardeşi Dickon ise oldukça derin bir uykudaymış.

“İşte, Thomas gözleri kapıya dönük yatıp düşünürken, kapı yavaşça açılmış, içeri giren kişi yüzü tabutunda yatar-ken olduğu kadar ölü gözükten, yaşlı Bay Bowes’tan başkası değilmış.

“Thomas’ın soluğu kesilmiş; gözlerini ondan ayıramamış; ve başındaki saçların diken diken olduğunu hissetmiş.

“Beyefendi yatağın kenarına gelmiş ve kollarını Dickon’ın altına koyup, tüm bunlar olurken ölü gibi uyuyan çocuğu kucaklamış ve dışarıya, kapıya taşımış.

“Thomas Pyke’in gözleriyle gördüğü manzara buymuş ve buna her yerde yemin edebilir.”

“Bu olduğunda, nereden geldiği bilinmeyen ışık birden-bire kaybolmuş ve Thomas karşısındaki, kendi elini bile göremez olmuş.

“Gün ışığına kadar diriden çok ölü gibi yatmış.

“Kardeş Dickon’ın gittiğine çok eminmiş. Evde hiçbir izine rastlayamamış ve biraz güçlkle de olsa ormanı ve araziyi aramada yardım etmeleri için birkaç komşu bulmuş. Fakat Dickon’un hiçbir yerde izine rastlanılmamış.

“Sonunda içlerinden birinin aklına göldeki ada gelmiş; küçük sandal suyun kenarındaki kazığa bağlıymış. İçlerinde onu bulmak için az bir ümitle sandala binmişler. Ancak onu büyük selvi ağacının altında, aklını biraz yitirmiş bir hâlde otururken bulmuşlar, tüm sorulara bir çığlıktan başka hiçbir cevap vermemiş. “Şeytan Bowes! Onu gördüm; onu gördüm; Şeytan Bowes!”

Onu aklını yitirmiş bir hâlde bulmuşlar; Tanrı her şeyi düzeltene dek de öyle kalacak. Bir daha hiçbir kuvvet onu tahta çatının altında yatıramadı. Hava kararınca kadar

evden eve gezer; kimse de bu zararsız yarattığı düşkünler evine kapatmayı düşünmez. Yöre halkı onunla gün batımından sonra karşılaşmak istemez çünkü onun olduğu yerde daha kötü şeylerin de olabileceğini düşünürler.”

Tom’un öyküsünü sessizlik izledi. O ve ben, o büyük odada yalnızdık; açık pencerenin yanında oturmuş, gecenin karanlığına bakıyordum. Beyaz bir şeyin hareket ettiğini gördüğümü sandım; ve anormal bir çılgılık işittim.

“Hoo-oo-oo! Şeytan Bowes! Omzunda. Hoo-oo-oo! Ha! Ha! Ha!”

İrkildim ve Tom’un pencereye yaklaştırdığı mumun ışığı sayesinde, geri zekâlının vahşi gözlerini ve yanmış yüzünü gördüm, aniden ruh haletini değiştirerek fısıldadı ve kıs kıs gülererek çekildi, uzun parmaklı ellerini havaya kaldırıp zafer işareti yaptı.

Tom pencereyi indirdi. Öykü ve epilogları bitmişti. Birkaç dakika sonra avluda, atların toynak seslerini duyduğuma çok sevindiğimi itiraf edeceğim; ve Tom’a kibarca hoşça kal dedikten sonra terkedilmiş Barywke evini bir mil geride bırakmaktan oldukça memnundum.

KARANLIKLAR PRENSESİ

VAMPIR CARMILLA

SHERIDAN LE FANU

Carmilla baş döndürücü cazibesi ve büyüleyici güzelliğiyle çevresindekileri etkileyip ağına düşürmeyi başaran bir vampirdir. Yaşadığı çarpık ilişkilerden dolayı kabullenilmeyen, bu yüzden de fazla ilgi görmeyen karanlıklar prensesi Carmilla; konuk edildiği malikânenin genç kızını dahi kendine âşık edecek kadar baştan çıkarıcıdır. Kaldığı malikâne ve çevresine kısa sürede dehşetin korkunun ve ölümün bir karabasan gibi çökmesine sebep olan Carmilla, vampir hikâyelerinin güzel olduğu kadar kışkırtıcı örneklerinden biridir.

